دا څه آورم؟

هنري داستان نستان

Ketabton.com

لیکوال: محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کـــــــتاب نوم:	دا څه اورم ؟ هنري داستان نستان
لـــیکـــــــــوال:	محمد نعیم وردګ
بـــرېـــښنالـیک:	www.naeem.afghan@gmail.com
مخ پاڼه(فسبوک):	نعیم جان بوډا
کمپوزاو ایډیټ:	پخپله لیکوال
د لـــیکلو کـــال:	۱۴۰۳ لېږدیز لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې لارې ښځه

ان تر واده راسره کولو څو شپې ورځې وروسته مې د (پلوشې) له بېلا بېلو حرکاتو داسې انګېرله، په کلیواله اصطلاح چې ګویا په اډو صافه نه ده، که څه هم ما ته تر راواده کېدو پورې له چاسره همبستر شوې نه وه، ولې ناسته ولاړه همداسې اکثریت نور حراکت یې د خرابو ښځو په شان و، یو قسم ډماني خواص یې لرلو، تل او د هرې موقع نه په استفاده یې له نامحرم خلکو سره د سترګو جنګولو او ځان ورته ښودلو هڅه کوله.

دې او دې ته ورته بعضې. نورو ځانګېړنو ته یې په کتو، زړه مې پرې غل و، نفس مې نه پرې کېناستو، حتا له خبرو هم یو نوعه مکرجنه، دوکه بازه ښکارېده، ولې بیا هم لاحول ولاقوة... به مې وویل، زړه کې به مې کړل: نه انشاءالله هسې شیطان کافر وسوسې رااچوي، هېڅ خبره نشته، وخت ناوخت به مې په همدې شان ځان ته ډاډ ورکولو، مګر بیا هم پوره مې ځان نشوی قانع کولی، هغه هم په داسې حال کې چې ما غزني کې د لبنیاتو په یو شرکت کې کار کولو، صرف جمعګې به کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلم، نه مې شوی کولی، ترڅو څه ناڅه یې تعقیب کړم، چې ګویا رښتیا هم خرابه ده، که هسې یې دا ځینې خرابې کړنې عادت دی؟ خو په هر حال همدې بدګومانۍ او اندېښنه کې ورځې، شپې او میاشتې تېرېدې، ان تر دې چې یوه ورځ د تل په څېر بیا هم د پنجشنبه ورځ وه، د جمعې د روخصتۍ په پار مې له غزنې نه حرکت راوکړو، شپه مې کور ته راوړه، سهار د چای څښلو په محال مې تر ټولو نژدې او خواخوږې، له ماشومتوبه نه په هر غم او ښادۍ شریک ملګري وهاب زنګ راته وکړو، تر سلام او جوړ، پخیر وروسته یې کړل:

- له غزني راغلی یې؟

- هو، بېګا ماښام کورته راوسېدم!

- ښا په خیر راغلی یې، که چای دې څښلی وي؟ راځه فصل ته راشید دوئ کچالو وباسي کلوخکه (د کچالیو ډاډه) به وکړو!

لنډه دا چې تر چای خوړلو وروسته ورښکته شوم، کلوخکه مو وکړه، اخیر کې چې لا هم د حاجي سنګین کاکا د شنه پوشت له پاسه ناست و، ترمنځ مو د خوړلو کچالیو پوستونه پراته و، وهاب ځو ځل په اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر ډېر مایوسانه او دردمن انداز راته وکتل، پوه شوم، چې غواړي څه ووایي، خو په ویلو کې یې زړه نازړه دی، ورغبرګ مې کړه:

- خیرت خو به وي، ښکه دې داسې خواشیني او ځیر، ځیر راته وکتل؟

لو یه ساه یې واخیستله کړل یې:

- که رښتیا ووایم، خیرت نه دی، خو بیا هم ورخطا کېږه مه، دومره د اندېښنې خبره هم نه ده، ښنګه چې وېل کېږي: که غر هر څومره جګ وي، په سر لار لري، همداسې هر قضیه حل او فصل لري، انسانان په ژوند کې له هر قسم پیښو سره مخ کېږي، خو قوي خلک بیا په هر حال لاره پکې اباسي او ضعیفه کسان ډنډه پکې واخلي، زه په تا هم باور لرم انشاءالله په ډېره معقوله طریقه به ستونزې ته رسیدګي وکړې، که څه هم باور وکړه، دا څو شپې ورځې په دې اړه فکر کوم، چې درته ووایم، که ونه وایم؟ بلاخره بېګاه مې وروستۍ پرېکړه دا وکړه چې باید درته ووایم، که ونه وایم، دا به مې ستا سره یوه رښتیني او صادقانه ملګرتیا نه، بلکې جفاوي، اګر چې د هر ځل درته کتلو سره مې هڅه وکړه، ولې بیا به خبره خولې ته رانغله، خو دا چې ستا ابرو عزت زما ابرو او عزت دی، ځان مکلف ګڼم چې درته ووایم، اما بیا هم وایم هیله ده چې لار ورکه نکړې، په ارامه ذهن مخ ته ولاړ شې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره کې یې ورولوېدم:

- څه کیسه ده؟ زر وو وایه، زړه دې رانه ویستلو.

- ځار، ځار زړه دې خدای ج وساته، خبره داسې ده، وروركه! چې وریندار مې په ډېره لویه بې لارۍ ولیده، هغه داسې چې، څو ورځې مخکې مې وریپام شو، ستاسو د کور په چارپېر سیمه کې به وخت ناوخت د مستري عادل زوی شیرین او طاهر تاوېدل راتاوېدل، دوې سترګې به یې ستاسو د کور په کړکیو کې وې، زړه کې شک راپیدا شو، چې دا د څه لپاره دلته تاوېږي؟ بله ورځ مې کتاب راوخیستلو د مطالعې په بهانه راغلم، د هاشم اکا په باغ کې غلی کیناستم، د کتاب لوستلو ترڅنګ مې دوی او ستاسو کور تعقیبولو، څو لحظې لا نه وې تېرې چې ستا د اتاق په کړکۍ کې مې وریندار ولیده، اشارې یې ورسره شروع کړې، ان دوه ځل یې تر کړکۍ سر ورته رابهر کړو، په تمثیلي بڼه به یې یوه سره لته په شیشو کش کړه، ګواکې که بل څوک مې هم ووینې، فکر وکړي چې شیشې پاکوي، عین حال کې مبایل کې هم سره اخته و، ټوکې ټاکالې یې کولې، د دوی د خندا غږ ان تر ما پورې راتلو، هاخوا کړکۍ کې وریندارې ګوشې غوږ ته نیولې وه، له هر ځل خندا سره یې سپین سپین غاښ معلومېدل، ددې صحنه په لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې وضعیت بېخي خراب شو ، یعقین وکړه، که د هغه راهسې یا د ډوډۍ په خوند پوهېږم، یا ناسته او ولاړه خوند راکوي، طبعاً په تا به مې هم خبرې ډېر بد اثر پریستلی وي، اما څنګه چې وایي: دوست به دې وژړوي، دوښمن به دې وخندوي، هیله ده له دې خبرې زما وجداني مجبوریت، همدردي درک کړې او څومره چې زر کېږي، په ډېرو سړو مغزو یوه معقوله د حل لار ورته پیداکړې، د وریندارې ددې نه تحملیدونکي عمل مخه ونیسې، چون د یو ملګرې په صفت دې، ما ستا په ملګرتیا او غیرت تل ویاړلي، له دې وروسته هم نه غواړم کومه د ضعف نقطه ولرې، پدر تر پدره ښه درنه او باعزته کورنۍ لرې، ددې سربېره کور کې پیغله خور لرې، خداینا خوسته ترڅو د هغه نوم ورسره بد نکړي. پس له هرې ممکنه لار یې چې ته ښه ګڼې او هر څومره زر چې کېږي، مخنوی یې اړین دی. البته له یادولو پاتې نه وي، چې ته تنها نه یې، د هغه څناورو په وړاندې دې که کوم عکس العمل کولو؟ زه په ټول توان او تر وروستۍ سلګۍ درسره یم، هېڅ ری ونه وهې، خو فکر کړم ترڅو چې خپل کور کې ستونز حل یا هم وریندار اصلاح نشي د نورو خلکو سره وهل، ویشتل حتا وژل بې معنا دي، لا د سرې فت او ابرو الوزي، د کلي کور کیسې پکې زیاتېږي، د شرم غږ یې تر لرې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمو ځي. نور انشاءالله ته له ما ښه پوهېږې او سر خلاصی انسان يې ځنګه دې چې خوښه وي زما لخوا درسره اوکې ده.

ددې خبرې په اورېدو مې وضعیت یوازې الله ج لیدو ، هېڅ داسې الفاظ مې ونه مندل، چې د هغې صحنې درد او رواني حالت مې درته پرې انځور کړم، خو په هر حال، له وهاب نه مې ددې کیسې د خبرولو په پار مننه وکړه، کورته په رارسېدو سره مې کیسه د مور او پلار سره شریکه او زیاته مې کړه: چې دا ښځه نور زما نه ده پکار، همدا اوس طلاق ورکوم، خپلې کورنۍ ته یې ورلېږم، مور او پلار مې دښځې ببلارې راسره تاید کړه، خو د طلاق ورکولو یې ډېر کلک مخالفت وکړو ، چون ماته یې واده په بدل کړی و ، یعني زما د ښځې په مقابل کې یې زما خور د ما د ښځې ورور ته ورکړې وه، دوی هلته د خپلې لور په برخلیک وویرېدل، خو ما لا هم په خپله خبره ټینګار کولو ، بالاخره مور او پلار مې په یوه خوله راته کړل:

- که دا کار دې وکړو ، زموږ لخوا ئق یې، بیا مو نه نوم واخلې، نه وایې چې زه د دوی زوی یم، ځکه چې ته که ښځه طلاق او د پلار کور ته یې ورولېږې، هغه ظالمان به پرته له دې چې د خپلې لور فاحیشتوب ته وګوري، ستا له بې ګناه خور سره به عیني چلند وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور او پلار ددې خبرې په کولو سره، څنګه چې تاسو پوهېږئ، یو کس که هر څومره لوی شي، بیا هم د مور او پلار په وړاندې ځان ماشوم احساسه وي، همغه شان ماشومانه حرکات ترې کېږي، زه هم په ژړه شوم، ورته کړل مې:

- بیا نو اخیر څه وکړم؟ چې طلاق ورنکړم ایا همدې ښځې ته کینم؟ چې د ژوند تر اخیره بیا د ټول کلي کور ولس د خلکو سره نه یوه خبره وکړی شم، نه یې سترګو ته سترګې وړپورته کړی شم؟

مور مې راغبرګه !

- نه زویه ! ته لږ حوصیله وکړه، اغاجان به دې ورولېږو، چې د پلار او کاکاګانو سره یې ووینې، د خور او لور په بې لارۍ یې خبر کړي، ترڅو نصحت ورته وکړي او له دې وروسته داسې کار ونه کړي.

په همدې سره ډکې سترګې او چوفه خوله ددوی له اتاق نه راووتلم، ان د حاوېلۍ تر دروازه هم ووتلم، د کلا تر شاه مې سترګې وچې او په مخ مې د ژړا ټولې نښې له منځه یوړې، ښه مې ځان کابو کړو، واپس کور ته ننوتلم، مستقیماً خپل اتاق ته ورغلم، پلوشې د سترګو راباندې لګیدو سره سم د الاااااا په جګ اواز کولو سره راجګه شوه، کړل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شوي خاروانه !؟ رنګ دې ولې داسې تور او شين اوښتی؟

له همدې سره مې دوې ښې عسکري څپېړې ترې تېرې کړې، هاخوا د تخت خواب او بسترو قات ته ورولوېده، واپس زر راکېناسته، په ژړا شوه، چيغې يې کړې:

- ولې، ګناه مې څه ده؟

- رنډۍ ! ته وا رښتيا نه پوهېږې؟ دغه سپې دې چې را اموخته کړې، تېوله ورځ تر کلا ګرد درته تاوېږي او ته په کړکۍ کې ور ولاړه يې اشارې او په مبايل کې ټوکې، خنداوې وسره کوې، د نورو کيسو نه دې الله ج خبر چې څو ځل به دې دربانده ې خېژولې وي، لا ګنهګاره نه يې؟

ولې زه تر چا کم يم؟

د چا تر ښځه مې کمه کړې يې؟

تا چې ويلي په هغه ورځ مې دې د پلار کره نه يې وروستلې؟

لباس دې تر چا کم دی؟

د ضرورت په وخت مې ډاکتر ته نه يې رسولې؟

جنسي خواهشاتو ته مې دې رسيده ګي نه ده کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانۍ کې له چا کم یم؟

څه شوي؟

په دې سره ترڅو ځان مظلوم او بې ګنا وښيي، ښځې خپلې مکرجنې ژړا ته لا زور ورکړو او کلکه منکر شوه، کړل یې:

- دا ټول دروغ دي، خور دې درته ويلي، يا هر چا چې ويلي (غ...) يې خوړلي، ته يې ماسره مخامخ کړه ! همداسې خپلې خولې ته يې واک ورکړو، سپکې سپورې يې شروع کړې، د غړې جګولو او بد رد ويلو سره مې يوه، چيړاخه بيا ترې تېره کړه، ترمخ پروت ګلکسي مبايل مې يې راپورته کړو، په دېوال مې وويشتلو، ټوټې ټوټې شو، ان سيمکارتونه او بطرۍ يې ترې راولويدل، بيا پرې وټيټ شوم، تر خلاصه کړکۍ مې وړاندې د خسو او بوټي کوټې ته وروار کړو، سيمکارتونه مې يې خولې ته واچول، ميده ميده مې کړل، له اخيره مې پسې وروغورځول، په داسې حال کې چې د وخت ماډل بالا مبايل و، څو مياشتې مخکې مې په اتلس زره افغانۍ ورته اخيستی و، په هر حال د مبايل او سيمکارتونو تر غورځولو وروسته واپس پرې راوګرځېدم، څنګه چې دا پړ مخې په بستره ور ړنګه وه، سلګۍ يې وهلې، ژړل يې، تر مټ مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکش کړه، نیغه مې کینوله، په دې سره وویرېده، چې ګویا بیا مې وهي، مخ ته یې لاس ونیولو، ورته کړل مې:

- لاس دې لرې کړه، وهم دې نه، که څه هم زما په ځای که کوم بل څوک وی، یا دې د کوم بل ځوان د عزت سره داسې لوبې کړې وی، داسې دې په کلي کور کې د ځوانانو، ملګرو، همزولو دوست او دښمن په وړاندې سر ټیټی کړی وی، وچ په تندي یې دېرش مرمۍ ویشتلې او درسره نبایدل هم همداسې، خو زه دې دغه دوو، دریو څپړو ته هم سخت مجبور کړم، کنې ما قسم کړی و، چې زه به په ټول ژوند ښځه نه وهم، چون زه الله ج فطري په داسې مفکوره پیدا کړی یم، چې د ښځو وهل او ورسره تاوترېخوالی د بې غیرته خلکو ځانګېړنه ګڼم، خو په هر راز، نه غوارم چې کیسې درسره زیاتې کړم، صرف څو خبرې مې په ټول جدیت او خلاصو غوږونو واوره، که څه هم زما خو یوه خبره کول درسره زړه نه غوښتل، له همدې نن ورځې مې لارې درنه جلا او رخصتولې مې، ولې بدبختانه مور او پلار مې درته راوتړلم، د ډېر سخت ګوابښ سره یې مخ شوم، خاص د دوی په خاطر ترڅو بد دعایي او ازار ونکړي، د ځان غولونې په دې بهانه چې ګویا خیر هر انسان په ژوند کې اشتبا کوي، ستا ددې ټولې نه جبرانیدونکې بې لارۍ سره سره یو چانس درته بیا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درکوم، ممتا دا په دې معنا نه ده، چې ستا ګنا کوچنۍ او د ښښلو وړ يې، يا زه دومره بې غيرته يم، چې په دې هر څه سترګې پټې کړم او بيا هم ستاسره ژوند کولو ته ترجيح ورکړم، هېڅکله نه، خو څنګه مې چې ووېل يوازې او يوازې د سپينږيري پلار او بوډۍ مور په خاطر مې، دا ناشوده پرېکړه پر ځان تحميل کړه، خو تر هر څه مخکې لمړی عذر درته کوم، دا مې سر، دا مې لمن، د خدای لحاظ ومنه، نور مه زما، نه مې د کورنۍ او نه هم دخپل ځان، خپلې کورنۍ د عزت، آبرو، نام او ننګ سره لوبې کوه، که د کوم مشکيل يا مجبوريت له مخې ددې کار ته مخه کړې وي؟ ووايه که مې رسيدګي ونکړې شوی، مشکيل مې دې رفعه نکړې شو، ټوله ملامتيا دې زه په خپله غاړه اخلم، حتا که غواړې چې دنده پرېږدم، شپه او ورځ په دې اتاق کې تاته، ستا غوښتنو ته واړوم، هم په سر سترګو، او کنه نو بيا هم درته وايم چې ښه په خلاصو غوږو يې واوره، دا کلی کور ټول زما د صميمي ملګرو، دوستانو ډک دی، چې معمولي غلط قدم پورته کړې، ماته احوال رارسېږي، په ولا باالله صمت الله قسم چې دا ځل دې له اندک بې لارۍ خبر شوم، ولوکه هر څه کېږي، د يوې ساه اخيستلو اجازه هم په دې کور کې نه درکوم، همغه شيبه زما لخوا په شپاړسو شګو طلاقه يې، خپل شملور پلار ته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپارم، نور ته پوه شه او خپل هغه فامیل دې چې ته یې په دې روحیه ستره کړې یې او دا تربیه یې درکړې.

له همدې سره مې جیب ته لاس کړو، خپل مبایل مې راویستلو، لمړی سیمکارت مې ترې ویستلو، دوهم مې نوی اخیستی و، لا یې نمبر نه و تیت، له همدې نوي سیمکارت سره مې غبرګ کې ورواچولو زیاته مې کړه:

- امممم ! دا دې سیمکارت او مبایل، نور زه درنه ولاړم، ښه فکر پرې وکړه، خوښه دې، له ما سره دې تر دې وروسته د یوې رښتني مېرمنې په صفت ژوند کولو ته غاړه اېښوده او که دې لاره جلا کوله، خپلې کورنۍ ته دې ورتللې، یا دې د بل هر چا سره واده کولو، اختیار لرې.

په همدې خبره له اتاق نه راووتلم.

که څه هم دې ته خو مې د بیا ژوند راسره کولو د چانس خبره وکړه، مګر ضمیر مې هېڅ نه منله، چې ددې ښځې سره نور دا باقي ژوند څه، حتا یوه لحظه هم تېره کړم، خو یقین وکړئ زه اول تر اخیره له هېڅ ګناه نه دومره نه وېرېږم، لکه د مور او پلار له بد دعایۍ او آزاره، له شک پرته صرف ددوی او هغه خور په خاطر مې کوم چې زما بدل شوې وه، دې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهرو غوړپ کولو ته غاړه کېښوده، چون نموړې خور مې هم ډېره یوه سنګینه او باحیا نجلۍ وه، ان په نهه کلنۍ یې د قرانکریم حفظ وکړو، خو بدبختانه زما په شمول کورنۍ مو ښه ورسره ونکړل، یو خوا مو د شریعت خلاف په واده کولو کې یې ددې هېڅ رایه وانخیستله او عیني حال کې مو یې د بل شرعي حق مهر نه هم محرومه کړه، چون ددې د مهر په بدل کې مو زما ښځه وکړه، بلخوا ښو خلکو ته مو هم نه وه ورکړې، له اولې ورځې سخته پکې خفه او تر فشار لاندې وه.

خو په هر حال د تېر په څېر او نرمال ډول سبا د شنبې په ورځ سهار وختي بیا د خپلې دندې په موخه غزني ته لاړم، خپل کار ځای ته درسېدو سره سم مې ملګري وهاب ته زنګ وکړو، زموږ په کور کې له تېر تهول راز نه مې خبر کړو او زیاته مې کړه: ښځې ته مې وروستی اخطار ورکړی، مقصد وروره ! که زحمت هم درته کېږي، ته یې لږ لږ تعقیبوه، دا ځل دې که مزې معمولي بې لارې هم پکې ولیده، ماته احول راکړه، قسم مې کړی په ولاهې که یې پرېږدم، چې د خضر بابا لور شي او نه به مې نور د مور او پلار خاطر وکړم.

وهاب راغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه دا ځل دې ښه کړي، چې نور دې څه نه دي ورته ویلي، یوازې سر یې دې ورخلاص کړی، اول خو که انسان وي؟ انشاءالله پوه شوې به وي، توبه به یې ایستلې وي، نور به له دې بدعملۍ لاس واخلي، ولې که لا یې هم ستا له انسانیت نه سوء استفاده وکړه، خپلې بدفعلۍ ته یې دوام ورکړو، بیا نو ثنګه دې چې وویل، څومره چې زر کېږي، ځان ترې خلاصول یې تر ټولو ښه حل لار ده، ښځې کمې نه دي، حتا له بدې ښځې نه چې سړی بېخي بې واده زوړ شي پرې بهتره ده، مبایل کې مې چارج کم دی، چې خاموش نه شي، څه نور دې په الله ج سپارم ډاډه دې خپل کار کوه، زه یې څارم.

په همدې خبره مې د مننې ترې کولو او مخه ښه سره تماس ورقطعه کړو، له دې وروسته به مې هر مازیګر له وهاب نه احوال اخیستو، دده ځواب به هم مثبت و، ان تر دې چې څو میاشتې ووتلې، وهاب ویل:

- نه انشاءالله هېڅ ستونزه نشته، له همغه ورځې نه چې سر یې دې ورخلاص کړی، بیا مې څه خرابي نه ده پکې لیدلې، تل دې د کړکۍ پرده کش وي، هغه حراموني هم اوس نه وینم.

په دې خبره مې له وهاب نه د تل په څېر بیا هم مننه وکړه، که څه هم ثنګه چې ویل کېږي: د ملغلرې یو آب دی، چې لاړو نور معنا نه لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکنۍ کړې بې لارۍ یې ډېر سخت ځورولم، خیال او هواس مې یې ټول هوایي کړي و، ولې بیا هم دا چې له نور تخریب نه یې لاس اخیستی و، د وهاب په خبره خوشحاله شوم.

لنډه دا چې شپږ، اوه میاشتې مې یې کوم د بدو غږ وانهورېدو، زه به هم د پخوا په شان هره پنجشنبه کور ته راتلم، دوې شپې به مې کور کولې، د شنبې په ورځ به واپس راتللم، له پلوشې سره مې یې هم د تېرو بدعملیو له وجې هېڅ تعصب نه کولو، چې ګویا ته خو همغه ښځه یې، نه بلکل مې ځان نه پرې پوهولو، هغه درد مې یې پټ په خپل زړه تېرولو، اما څنګه چې وایي، علت ورکېږي، عادت نه ورکېږي، همداسې ده، زه ورته خوشبین وم، خو د ظالم لور لا هم د خپل عادت نه لاس نه و اخیستی، بدبختانه یوه ورځ بیا دا زېرۍ راباندې وشو، غزني کې وم، سهار وختي لمونځ مې لا نه وکړی، تیاره وه، چې د مور له مبایل نه مې زنګ راغلو، په بې وخته زنګ راتلو یې ورخطا شوم، زړه کې مې کړل: الله ج دې خیر کړي.

موبایل مې اوکې کړو، ترخو مې بلې وبل، د پلار مې په جګ آواز ډېر غوسه ناک او درد بدلی غږ راغلو، کړل یې:

- ځاروانه ! اورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، اغاجانه! اورم خیرت دی؟

- خیرت زموږ په نصیب کې نشته زویه! چې هر څنګه یې کوې راشه ددې فاحشې دې نور یوه غمه وخوه، تر دې خبرې وروسته یې غږ کله وړه شو، څه پلار ډېر قهرجن و، واضیح نشوی غږېدی، څه د شبکې ستونزه وه، بالاخره ګوشي مې مور واخیستله، که څه هم ژړل یې، خو بیا هم نسبت پلار ته مې، څه ناڅه یې خبره صحیح کېده، په سلګیو سلګیو کې یې کړل:

- یو ځل خو ورځې مخکې د شپې مې حاوېلۍ کې بوشکې ډکولې، د کلا له شانه ستا د کوټې بام ته تېرې راوار شوې، د بام له څنډې حاوېلۍ ته راولوېدې، چې اغاجان دې وروتلو، څه شی یې ونه لیدل، خو د پښو دربار مو یې واورېدو، چې څوک وتښول، هغه خبره خو مو له تانه پټه کړه، بیا مې دې ښځې ته وېل نور به زه هم د شپې ستاسره اطاق کې څملم، لکه چنګړې داسې راوشکېده کړل یې: له ماسره مه څمله، په ځان او په لور دې پیره وکړه، زه څوک نه راسره پرېږدم، نور مې هېڅ ورته ونه وېل، خوله مې پټه ونیوله، ترې راروانه شوم.

نن بیا د شپې دولس بجې وې، د دروازې د قید په ورو، ورو کړپې راوبښه شوم، چې ځان مې سم رابیدار کړو، ورته غوږ شوم، ډېر ارامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د دروازې د خلاصېدو غږ هم واورېدو، زر مې دې په اغاجان غږ وکړو، چې دروازه خلاصه شوه، څوک راننوتل، په دې سره معصومه هم راويښه شوه، اغاجان دې تر مخ شو زه له اخيره پسې شوم، د دهلېزه ور يې چې راخلاص کړو، مخامخ ستا د اطاق په زينو کې يې دا خريمه تر مخ وه، دوه کسه غلي غلي پسې و، غوښتل يې اتاق ته ننوځي، زموږ د وره ورخلاصولو سره، دا فاحيشه زر اتاق ته ننوتله، لونډانو يې ببرته په شاه رامنډه کړل وتښول، د سپوږمۍ رڼا وه، خو موږ ونه پېژندل، تر دروازه چې ووتل معصومې له کړکۍ نه ليدلي و، وېل يې: يو مې ونه پېژندو خدايزده څوک و؟ دا بل د پلوشې خپل د کاکا زوی و.

خو هر څوک چې و، دوی خپله مخه ونيوله ولاړل، اغاجان دې چې واپس له دروازې ترې راوګرځېدو، د ببلر پيپ يې راوخيستلو، خريمه ته دې ورغلو، لمړی خو يې ور نه ورته خلاصولو ځان يې په ويدو واچولو، چې ور يې خلاص کړو، خدايزده کوم پيپ به يې وهلې وي کنه؟ سپينږيری سړی دی، چېرې د ببچاره زور پرې رسېږي، پيپ يې کلک ونيولو، دې هم سمې منګولې وراچولې، لکه کيچې داسې کړچېدله، منکر شوه ويل يې: زه په هېڅ هم نه يم خبره، کور ته به مو غله راغلي وي، د مور کيسې لا دوام لرلو، په خبره کې يې ورولوېدوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوس مه ترې ژاړئ، ما خو يې يو کال مخکې پير په لاس کې ورکولو، تاسو يې مخ کې ودرېدئ، کني ما ان له اولې ورځې پېژندلې، سترګې يې دښځې نه دي او نه به په ټول ژوند ښځه شي، لا مې خپلې خبرې نه وې تکميل کړې، چې بيا مې د مور په جګ اواز د ژړا سره ګډ غږ تر ما تېر شو:

- االا کاشکې زويه ! همغه وخت مو ستا په خوله کړي وی، ددې سپک لوبې نه مو ځان خلاص کړی وی، داسې پښېمانه يم لکه هندو په کليمه.

- ژاړه مه خير اوس هم چې راسره موافق شوئ صحيح ده، اغاجان ته ووايه چې ځان يې تيار کړي، زه همدا اوس دې ته هم زنګ کوم، ترڅو زر تر زره يې مخ ورک کړي، فقط ورته ووايه خپلې دروازې ته يې له لرې ورخوشې کړه نور ته ترې راځه. اګر چې نسبت ددې تېر اختياری ته خو شيطان راته وايي، ترڅو همدا اوس درروان شم، داسې درس ورکړم، چې اووم پوشت نسل ته يې هم درس پاتې شي او بيا د چا د عزت او دروازې سره داسې لوبې ونکړي.

- نه زويه ! هلته دې خور ددې کفارو په کور کې ده، خداينا خوسته چې بيا ددې کمچنۍ سخور تر هغه ملنګه ونه باسي، اوس يې هم په اور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخه کړې، اول دې ښه خبره وکړه فقط مخ يې ورک کړئ، وروشړئ، زموږ د ځورولو او دروازې د سپکولو سزا دې خدای ج ورکړي.

- سمه ده موري ! لمونځ مې نه دی کړې، څه فعلاً مو اللّٰه ج مل شه، زه مو وروسته احوال اخلم !

له همدې سره مې د مور نه تماس راقطعه کړو، پلوشې ته مې زنګ وکړو، له اوکې سره سم يې په ژړا کې کړل:

- بلې ښاروانه اورې !؟

- هو اورم، فاحشې ! تا بيا خپل عمل ترسره کړو او ژاړې هم لا ته !؟

د ښځې د مکرانه ژړا غږ لوړ شو او په قسمونو يې پيل وکړو، چې ګويا مور او پلار دې دروغ وايي، زه په هېڅ نه يم خبره، کور ته غله رالوېدلي او که هر څوک و؟ دوی يې په ما رااړوي، خبرې يې لا نه وې خلاصې غږ مې پرې وکړو:

- بس، بس نور خبره ختمه ده، ډېر وخت مې درکړو، عذر مې درته وکړو، د خدای لحاظ مې درته وړاندې کړو، خو ودې نه منلو، اوس مې دې د ببولالو د اورېدو لپاره زنګ نه دی درته وهلی، څنګه مې چې پس له عذر، زاريو درته ويلي و، نور له همدې لحظې زما لخوا په سلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

طلاقونو طلاقه یې، ورشه د هغه چا سره واده وکړه چې زما او زما دکورنۍ پت او عزت دې ترې قربان کړل، له دې وروسته ستا لپاره زما په کور د یوې دقیقې تم کېدو لپاره هم ځای نشته، وروڅه اغاجان مې حویلۍ کې درته ولاړ دی، تر خپلې دروازې پورې دې رسوي، فقط زر تر زره دې مخ ورک کوه.

نور مې تماس ترې راقطعه کړو، په اودس او لمانځه پسې جګ شوم، نیم ساعت وروسته مې بیا مور ته زنګ وکړو، له سلام وروسته مې کړل:

- ښنګه مو وکړل؟

مور مې راغبرګه کړه!

- الاااااا داسې نخرې یې وکړې زویه! تا چې دتلو ورته ویلي و، حویلۍ ته راووتله، په سپکو یې شروع وکړه، په خپلو متهو او سینو یې خولې ولګولې ځان یې تک شین او زخم زخم کړو، په همغه حالت تک تنها له کوره ووتله، د ولایت سرک ته ورواوښته، اغاجان مې دې له اخیره پسې ورولېږلو، ترڅو سرک ته ورسېدو، دا موټر ته ختلې وه، اغاجان دې واپس کور ته راغلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه يې کړي چې واپس ترې راغلی، بلا مو پسې، مه پسې ګرځئ، انشاءالله هېڅ هم نه کېږي، زه مو احوال اخلم، که ضرورت شو ، همغه ساعت ځان درسوم، فعلاً زموږ کار شروع شو ، خدای ج دې مل شه !

- ښا زویه ! څه مخې ته دې ښه، خدای ج دې وساته !

تماس مو قطعه کړو ، په دې نه وم خفه چې ښځې ته مې طلاق ورکړو ، یا مې ژوند ګډ وډ شو ، یوازې خور (عالیه) ته مې اندېښنه و ، کوم چې زما د ښځې په مقابل کې بدل شوې وه، د غرمې د ډوډی په محال چې له کارخونې د وتلو اجازه راکړل شوه ، بهر راووتلم، زنګ مې ورته ووهلو ، مبایل یې خاموش و ، له دې سره مې اندېښنه لا زیاته شوه، لنډه دا چې مازیګر مې بیا زنګ ورته وکړو ، دا ځل هم زنګ ورنغلو ، له دې سره مې ببخي زړه وروختلو ، کور ته مې زنګ وکړو مور، پلار او کورنۍ خور مې معصومه هم په دې اندیښمن و ، چې د عالیه مبایل خاموش و ، هېڅ احوال یې نه ترې لرلو ، مور ته مې ډاډ ورکړو ، چې خیر خدای به څه نه کوي، ډېره اندیښنه مه کوئ، سبا زه له شرکت نه رخصت اخلم، ورځم احوال یې اخلم، په دې سره مې ګوشي پلار واخیستله کړل یې:

- ته مه راځه زویه ! چې له کار نه دې ونه باسي، لار هم ډېره ده، سهار مې چې چای وخوړلو ، زه ورځم وینم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده اغاجانه ! زه یا ته مقصد چې یو څوک ورشو ، له حاله یې ځان خبر کړو.

- هو ، هو زویه ! ځه ارامه اوسه سبا انشاءالله زه ورځم !

په همدې خبره مو د خدای ج پامانۍ په کولو سره تماس قطعه کړو ، د شپې تر تېرېدو وروسته سهار مې بیا لمړی عالیه ته زنګ وکړو ، شبکې همغه ځواب راکړو چې ګویا موبایل یې خاموش دی، بیا مې کور ته زنګ وکړو ، له سلام او حال احوال تر پوښتنې وروسته مې پلار کړل:

- زه یې کور ته ور روان وم، خو همدا اوس د عالیه له خسرخیلو نه، چا زنګ کړی و ، ویل یې: ستاسو لور ته یې خاوند طلاق ورکړی، لږ ناروغه وه، د سپین مانه روغتون ته مو راوستلې، پسې راشئ دریې ولئ. دا دې اوس له دروازې ووتلو ، زه او مور دې دواړه روغتون ته وروان یو.

که څه هم زړه مې سخت درد وکړو ، خو پلار ته مې ورغبرګه کړه:

- ښا ، ځه خداج مو مل شه، پخیر ورشئ، څه چې تقدیر وي، بله نه کېږي، همدې کې به مو خیر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مو تماس قطعه کړو ، بالاخره دوی چې کله روغتون ته ورسېدلي و ، لورۍ يې د بستر په څپرکټ پرته، سیروم پرې چالاند او ټول بدن یې تک تور او شين زخم زخم، لکه سپیانو چې خوړلې وي، په ډېر بد وضعیت کې يې ليدلې وه، ان په مخ يې څو سوکان ډېره مضبوطه، مضبوطه وهلې وه، چې د پړسوب له وجې يې څو شپې سترګې نه لوخېدې، نمورې روغتون ته يې هم یوه تربره راوړې وه، د دوی له کور نه هېڅوک هم نه و ، ورسره، خو مور او پلار مې دا د وهلو او سخت ظلم ورسره کولو خبره يې له مانه پټه کړه، صرف وويل: عاليه مو کور ته راوستله زويه ! طلاق يې رښتيا ورکړی، یوسف يې هم ترې ګرځولی.

له يادولو دې پاتې نه وي (یوسف يې يوازنی وړکی يونيم کلن زوی و) ډېر هوښيار او بيدار هلک و ، زموږ په شمول ټخپله مور يې عاليه هم زښته زيات ګران و ، خدايي چې شي په طلاق مې يې دومره زړه بد نشو ، اما ددې خبرې په اورېدو مې زړه سختې څړيکې وکړې، خو د ظالمانو سره څه کوې؟ په هر حال خپلې خبرې ته راځم مور ته مې د ډاډ ورکولو په پار کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر موري ! خدای ج به خیر پېښ کړي، یوسف هم کوچنی دی، بې موره یې دوی شپې هم نشي ساتلی کوندي وي، په زړه یې د رحم اوبه تویې شي، راویې لېږي.

په دې سره مې مور په زړا شوه، زما هم سترګې راډکې شوې، خبرې له دواړو نه ولاړې تماس مې ورقطعه کړو. درې څلور ورځې وروسته زه هم د جمعې د رخصتۍ په پار له غزني نه راروان شوم، خو له بدمرغه کور ته د رارسېدو سره سم مې د عالیه په ډېر بد وضعیت سترګې ولګېدې، لا یې هم د مخ پړسوب نه و ناست، بدن یې څب څب، ټوله تکه توره او شینه وه، زما د ولې؟ په ځواب کې یې کړل:

- پلوشه په چیغو او ژړا کور ته راننوتله، لاسونه او غاړه یې په وینو سره و، وېل یې ټول راباندې راټولو شول، لمړی یې ښه ووهلم، له وهلو وروسته یې تر دروازه بهر ایساره کړم، چې نوره زموږ نه یې پکار ورځه خپل کور ته دې.

په دې سره دوئ د خپلې غوسې سړولو لپاره په ما راټول شول، ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې زما یې څه ګنا؟ خو چا مې غږ نه اورېدو، اخیر کې کریم په مخ په سوق ووهم، نور نه یم خبره شوې، روغتون کې په هوش راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خور له خولې ددې خبرو په اورېدو سره ته وا اور مې واخیست، پرته له چاې څښلو او دمه جوړولو جګ شوم، په کوټ بند ځوړند جمفر مې واغوستلو، ورته کړل مې:

- ته سیلاب نه یې راوړې، ماغوندې ورور لرې، صرف یو ساعت صبر وکړه، داسې ناز به دې واخلم، چې تر اوسه بل ورور د خور نه وي، اخیستی. له همدې سره یې په ټوک، ټوک وجود راټوپ کړل، مخ کې مې ودرېده ان تر زنه یې ونیولم، بلاخره هر څه مې چې وکړل، اجازه یې رانکړه، جمفر یې واپس رانه ویستلو، کني ډېر سخت عصباني شوم، زړه کې مې و چې ورځم، به هر یو یې چې په ګوتو راغلو، داسې درس به ورکوم، چې د ټول عمر لپاره یې عبرت شي او ورته ښیم به چې وهل داسې وي، بې غیرتو په ښځو مو زور رسېدلی؟ ستاسو خور او لور زموږ فت او ابرو لوټ کړل، مګر بیا هم دا چې ښځه وه، زما ضمیر نه منله ترڅو وار پرې وکړم او تاسو یوه بې ګنا ښځه داسې بې رحمه وهله؟

خو په هر راز د خور د سخت ممانعت له وجې مجبور شوم، هر څه مې خدای ج ته وسپارل، شپې ورځې تېرېدې، که څه هم نور ارامي شوه، له هغه سپکو سپور کیسو مو غوږ په کرار شو، ولې بیا هم زما په شمول ټول د کورنۍ غړي مو لکه خوب چې وینو، هواس او خیالات مو ټول یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسم هوايي و ، هېڅ مو په خپل نرمال ژوند کولو تمرکز نه راتولېدو ، دا يې هم په هر حال، څو ورځې وروسته د عاليه زغم ختم شو ، په زوی پسې يې زړه وختلو ، ان تر دې چې د څو نورو ورځو په تېرېدو ببخي پسې بې تابه شوه، شپه او ورځ به يې په مخ اوښکې راروانې وې، ژړل يې، لمړيو کې خو مو ډاډ ورکولو ، چې ګواکې هر څه هېر کړه، داسې وګڼه لکه واده کول، زوی او طلاق دا هر څه دې چې يو خوب ليدلی وي، د پيغلتوب د وخت په شان دې خوشحاله او ارامه بيا خپل ژوند ته دوام ورکړه، مګر څنګه چې کوم شاعر وايي:

که زړه ته سل تسلې ورکړم

سترګو ليدلی جانان کله هېروينه

ددې هم له يوسف نه زړه نه صبرېدو ، بالاخره تنګ يې کړو ، بله ورځ ورته غوسه شوم، کړل مې:

- انسان ته يو ځل خبره وشي، له دې وروسته دې په مخ اوښکې ونه وينم، نور غمونه او اندېښنې مو کم دي؟ چې يو تا نه و ليوني کړي...

خو دې خوارکۍ په ځان او خپله ژړاه واک له لاسه ورکړی و ، اما له دې پس به يې زمونږ نه پټ، پټ ژړل، کله به يې د اطاق ور پسې قلفک کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، کله به بلاخاني ته جګه شوه، هلته به یې ژړل، هر سهار به چې راپاڅېده بالښت به یې په اوښکو لوند خوشت و، ټوله شپه به یې ژړلي و، ان تر دې چې شپږ میاشتې وروسته ډېر سخت عصبي تکلیف ورته پیدا شو، بسته یوه شپه، ورځ به بې حاله شوه، په هېڅ به هم نه خبرېده، سره ددې چې ډېرې دواوې مو هم پرې وکړې، خو ښه نشوه، همغه شان عصبي حملې به پرې راتلې، په شپو او ورځو به بې هوښه وه، رنځې سترګې به یې نیولې وې، نور یې نه څه خوړل، نه یې څښل، صرف کله کله به یې همدې بې حالۍ کې هم د یوسف نوم واخیستلو، خو څنګه مې چې وړاندې ووېل، سره د هر ډاکتر د دوا خوړلو یې ناروغي د هرې ورځې په تېرېدو سره زیاتېده، لنډه دا چې یو کال پس یې خپل مظلومانه روح لایزال څښتن ته تسلیم کړو، په حق ورسېده، اما له بده مرغه ان تر ساه ورکولو وروسته مو هم چې هر څه پرې وکړل، لا یې هم سترګې پټې نه کړې، بالاخره د خپل وړکي زوی یوسف جان د لیدلو په ارمان مو یې لوڅې سترګې په لحد کې کېښوده خاورې مو پرې وروا ړولې. انا الله وانا الیه راجعون.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

موندلی مبایل

د جمعې په ورځ به اکثره وخت د تفریح په پار کارت سخي زیارت ته تللم، چون کور ته مو لنډ و، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، په همدې اساس دا ځل هم د جمعې ورځ وه، تر کرکۍ مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته خېرمه پوره ګڼه ګوڼه وه، زانګوګانو ټالونه وهل، د ماشومانو چغ او پوغ و، سم له لاسه ور روان شوم.

چې ور ورسېدم، څنګه چې له کور نه مو ښکارېدو، رښتیا هم دا ځل نسب نورو وختونو ته ګڼه ګوڼه ډېره زیاته وه، ولې چې نوی کال و، د نوروز د میلې په پار ډېری خلک فامیلي راغلي و، فرشونه یې هوار کړي و، دیګونه (پخلي) یې کول، چا تازه میوې او خواږه شربتونه له ځانونو سره راوړي و، زه څو دقیقې هاخوا دې خوا وګرځېدم، له تاسو یې څه پټه، طبعاً د ځوانۍ دوره کې په ښکلو نجونو پسې د سرې نظر اوړي، له ما هم د زنګوګانو، ګفترو او نورو ببلا ببلو لوبو د سیل کولو، تر څنګه ځینې ځوانې نجونې د ښو تر قاتو او سترګو تر ګونجو، تقیبې دې، که څه هم سنګارونه یې کړې و، نوې نوې جامې یې په تن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، ټولې ښې ښکارېدې، د نوځوانانو یا هم مجردانو په حواسو هرې یوې کم او زیات راج کولو، اما یوه نیمه به بیا د سینګار کولو علاوه طبعیي هم ډېر ښکلې وه، سم یې زړونه ورښکل. خو په هر حال له ګرځېدو راګرځېدو ستړی شوم، ممکن ځینو ملګرو کارته سخې زیات لیدلی وي؟ د انګړ داخلي جوړښت یې سپاچه، سپاچه دی، له ټولو پاسنۍ سپاچې ته یې وروخلم، چون هلته تر ډېره غیرې فامیلې، جره نارینه ناست و، د اوربې دسمال مې رالاندې کړو، د سپاچې په څنډه کېناسم، مبایل مې راویستلو، یو ملګري ته مې زنګ وکړو، له بدمرغه نمبر یې بند و، کني زړه مې و، چې راویې غواړم، یوه څه به موږ هم وخورو یا وڅښو، خو دا چې تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخېره، کور ته د راتلو په نیت راپاڅېدم، له دوه، دریو سپاچو راښکته شوم، په څلورمه د یوه ګلدان ترڅنګ، د انرژیو د خالي بوتلونو او بیسکوټو د کاغذو مینځ کې یو غټ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم، د یو بیسکوټ د کاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوربې په د سمال کې مې پېچلی لاس کې غلی ونیولو، نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب؟ وېرېدم، څو هسې نه څوک دعوه پرې راوکړي، تر ډېر مې غوږونو انګازې کولې چې اوس به له شانه غږ راپسې کېږي، اوس، مګر څه مې وانهورېدل، له کنې ګونې راووتلم، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيارت له عمومي دروازې بهر د هديرې منځ کې، کوم چې زمونږ د کور طرف ته لاره پکې راتېره وه، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنی بټنه مې يې کليک کړه صفحه يې روښانه شوه، خو په داخل کې يې د نورې لاس وهنې لپاره رمز غوښتلو، واپس مې يې صفحه خاموش کړه، دا چې له جوړوالي يې هم ډاډه شوم او ډېر نوی سېټ و، زيات ورته خوشحاله شوم، چون له يوې خوا مې تيار يو غټ مبايل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، پټه دې نه وي د اخيستلو پيسې مې يې هم نه لرلې، بلخوا که فکر مو کړی وي؟ موندلی شی که هر څو ناچيز هم وي، هسې لمړيو کې يو څه خوشحالي لري. خلاصه کور ته د رارسولو سره سم مې د کمپيوټر سره وصل کړو، رمز مې يې پرې والوزولو، فوراً په سکرين زما په سن د يو ښايسته زلمي تصوير په صفحه راغلو، بيا مې کرديت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ او تقريباً (۱۸) جي بي انترنيت پکې و. دا يې لا بله خوشحالي، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې د کوم غريب سړي نه دی، تر څو زړه يې پسې وخوږېږي، يا بل وانخستلی شي، ولې چې غريب سړی مبايل کې دومره کرديت او انترنت نشي اچولی، نور له پيام پانې راووتلم، چې ومې ليدو فسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، ډېټا مې پرې راچالنده کړه، ايډي يې د (يونس افغان) په نوم وه، ټوله ايډي مې سر تر پايه چک کړه، ډېر باادبه؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديني، هر اړخيزه علمي او معلوماتي پوستونه يې کړي و، پوستونو ته په کتو يې ډېر فعال، شريف، وطن دوست او له انسانيت نه مالامال انسان ښکارېدو، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: د داسې شريف او هېوادنۍ مينې ته ژمن، کاکه ځوان خپه کول خو ولاکه مناسب وي.

خو په هر حال له فسبوک پاڼې راووتلم، ګالري مې راوسپړله، لمړۍ پوشه کې دوې، درئ د عبدالله مقري، دوې د ميرمن نغمې ميهنې سندرې پکې وې او يوه هم د لطيف ننګرهاري، هغه سندره وه، چې وايي: لولفه شوم اور مې واخيست اې بچيانو ! ستاسو کور افغانستان يم...

دوهمه پوشه مې راخلاصه کړه، سلګونه عکسونه پکې و، ډېرى يې د نظامي کسانو و، خپله يې هم زيات عکسونه په نظامي يونفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها ؛ ځينو کې له ملګرو سره ولاړ و، همداسې د پوهنتون نه د فراغت په خولۍ او چپنه کې د جشنوارې د دورې په انفرادي او همصنفيانو سره په مجمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و، له دې هاخوا ډېر نور دغيرې نظاميانو، ښو، ښو منظيرو، ګلانو، حيواناتو... عکسونه يې پکې ځاى په ځاى کړي و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوشه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت يا هم دېرش کلنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې شپږ، اووه عکسونه و، څلور یې په یوازې ځان اخیستي و، په دریو نورو کې یو ببرسری سپین پوستی ماشوم هم ورسره دی، په یوه عکس کې ورسره ناست دی، بل کې ولاړ دي، دریم کې یو بل ته ورغاړې وتلې، خو دغه د ښځې او ماشوم عکسونه له ورایه ښکاریدل، چې له پخواني کاغذي عکسونو نه اخیستل شوي و، په ټول کې داسې تصور ترې کېدو، چې ممکن د همدې ځوان او مور یې سابقه عکس به وي، چون د فسبوک د بګرونډ په لمړي نمایش کې یې هم د ډیرې مینې له وجې، دری، څلور عکسونه له همدې عکسونو لګولي و، نور نو والله علم.

لنډه دا چې مبایل مې هر اړخیزه چک کړو، څنګه مې چې وړاندې وویل ددې سربېره چې ښه نوی، او د هغه وخت ماډل بالا سیټ و. (۱۲۸) جی بي حافظې له پاسه (۳۲) جي بي میمري کارد یې هم درلود.

تر چک کولو وروسته مې دده فسبوک پاڼه هم بېخي پکې بنده نکړه، خپله ایډي مې په بل فسبوک اپلیکشن کې خلاصه کړه، نور مې بې غمه خپله استفاده ترې شروع کړه، خو هره ورځ به مې یو نوي، نوي داسې څه پکې لیدل، چې وجداناً به یې ټکان راکولو، د بیلګې په ډول یوه ورځ مې هسې ګوګل ډریو (Drive)را خلاص کړو، ټول یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون، کورسونو ، نظامي تعلیماتو مهم اسنادونه پکې ذخیره کړي و ، همداسې نور، فکر کې به راتېره شوه چې ګویا دا سړی به یې مبایل پسې واقعاً ډېر خپه او پرې کارياب وي، بده ده، راځه د یو واقعي ځوان په صفت ځان ثابت کړه، کومې شمارې چې پکې ثبت دي، زنګ ورته وکړه، له طریقه یې مالک راپیدا او مبایل یې ورته وسپاره. خو همحال به برعکس دا فکر راباندې غالب شو: چې ګویا ما خو یې څه سیمکارت له مبایل نه دی ایستلی، که پسې خفه وی؟ یا یې په اسنادونو کارياب وی؟ زنګ به یې پسې کړی و ، یا به یې راوکړي، کنه نو څه په روغ سر داغ لګوې، په همدې کې شاوخوا شل ورځې نورې هم تېرې شوې، اما تر دې دمه یې چا پوښتنه ونکړه. کله به فکر کې راغلل: ممکن صاحب یې مړ وي، چې هېڅ پته یې نه لګېږي، ځوانی او افکارو ته یې په کتو یې، زر به مې کړل: خدای ج دې نه کړي د مرګ لایق خو نه دی.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لا یې هم چا پوښتنه ونکړه، بله ورځ هسې د ساعتېرۍ په پار بیا مې دده فسبوک پاڼه را خلاصه کړه، له خلاصولو سره سم، کړنګ کړنګ دوه، درې مسېجونه ورته راغلل، دا دوه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې طنزي تصويرونه و، دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ له ادرسه ليکل شوي و:

- بيا هم سلامونه يونس جانه! هيله کوم، نوره مې په انتظار مه کړوه، حداقل يو څه خو ووايه!

مسېج همدومره و، د ښځېنه نوم سيارې حيا له آدرسه را استول شوي دي ډول خبرې او مسېج ته مې تلوسه شوه، د نورو مسېجونو په لټه يې، د مسېنجر په صفحه پورته پسې ورتېر شوم، چې ليدل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، د لمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و، خپله د مبايل صاحب هم لوستی و، د دوهم بيا (۱۵) ورځې وتلې وې، دا نو بيا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسېج کې کوم چې خپله يونس هم لوستی و، ليکلي يې وو:

- يونس جانه سلامونه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم اړیکه درسره ونیسم، خو څه ستا ستوری لوړ دی، جرئت درباندې درکول اسانه نه دي؛ څه مې پښتون غرور او حیا اجازه نه راکوله. له بلې خوا داسې الفاظ نه و او نه مې هم اوس پیدا کړي، ترڅو څه ناڅه خو مې په هر ذربان کې ستا سره د خپل زړه د لیونۍ مینې نارې درباندې اورولې وی.

ستا سره ترلو نړۍ، نړۍ رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه، تنده مې درته ښودلې وای...

په پای کې د همدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ګوته مې په سکرین کش کړه، دا مې پور ته تېر کړو، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یونس جانه بیا هم سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه لا هم را معلوم نشو.

ممکن پیام مې دې لوستی وي؟ خو هسې خبره یا له کوم مستعار ادرسه دې ګڼلی وي، ملامت نه یې، پوهېږم چون نن سبا خصوصاً د دې اجتماعي رسنیو په دور کې، دا د مینې خبره یوه معما ګرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جمې نه مه شماره. زه مې د خپلې خبرې، یعني ستاسره د زړه له تله مینې لرلو د رښتینولۍ او اخلاص د ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې پوښتنې او غوښتنې ته تیاره یم او له ویلو دې پاتې نه وي، زه، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملک او شتمنۍ نه یم مینه او نه مې له تېرو پنځلسو (۱۵) کالونو راهسې مخامخ لیدلی یې، ما چې لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې، د ګیرې دې نوم نه و، وېښته دې بې ترتیبه غټ و، زړې جامې دې په تن وې، د ظاهري څېرې له مخې دې د مینې درباندې راتلو هېڅ درکې نه و، له یو نیم فسبوکي انځور دې پرته، له همغه ورځې مې بیا تر ننه نه یې لیدلی. همداسې له شتمنو دې هم خبر نه لرم، وي که، نه وي؟ مهم نه دي، مورږ شکر هر څه لرو اړتیا نه ورته لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس طبعاً اوس به دا سوال درته پیدا شوی وي: چې نه دې لیدلی یم، نه مې د ژوند له نورو برخو معلومات لرې، پس څنګه امکان لري چې څوک دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

- هرو مرو به دې یاد وي؟ شاوخوا څورلس، پنځلس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم زه له تا وړکی وم، دومره نه پوهېدم، خو را وروسته، وروسته ورځ تر بلې مې چې سر خلاصېدو، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرئت، هوښیارۍ نه کار واخیستلو، زما د پلار له ډېرې بدې ارادې او وحشت (جنسي تیري) نه دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا یوازې ځان ونه ژغورلو، بلکې له همغه ورځې دې زما توجه او تمایل هم د ځان طرف ته درګرځولی او ورځ تر بلې زیاته دې په لور در زانګه کړې یم، ان تر دې چې میاشت مخکې لمړنی پیام درته کول مې، د بوټه در پسې ماتېدو کړس و. البته دا در ماتېده مې نه یوازې د پورته یاد ماشومتوب د څنګړتیاو په اساس دي و، بلکې نن دې چې انځورونو کې د نظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان) کوم قدرت وینم، له شک پرته زما د پلار په شمول، له مور سره دې د شوي ظلم د عاملینو، همداسې نورو هغه ټولو ځناورو په وړاندې چې ستا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتوانۍ، بېکسۍ، يتيمۍ، مظلوميت نه په استفاده يې ستاسو په کور ځمکو، ماديانو، عزت او انساني حرمت څناورنه حملې وهلې، په هر نوعه سزا ورکولو او غچ ترې اخيستلو يې پوره، پوره بر لاسی يې، خو لا هم په وړاندې يې هېڅ عکسل عمل نه ښودل يا هم معاف کول يې ستا په ډېره لويه ميړانه او شهامت دلالت کوي. بناءً په ټوله معنا دې له معنويته متثره او ستا په شان د يو باشهامته، ستر انسان په غېږه کې د سکن کولو جل وهې مرغۍ يم، پس په خپل همت او غرور نه ډکه ځوانۍ دې قسم، که به مې غږ نه اورې او ترحم به نه راباندې کوې.

د ځواب په اميد مو،

درننښت.

مسبېح همدومره و، ځنګه مې چې وړاندې هم يادونه کړې، د فسبوکي شريفانه فعاليت سربېره، په مبايل کې ځای په ځای کړو مهمو اسنادو، مسنونو دعاګانو، يادګاري تصويرونو او ويديو ګانو... ته په کتو يې د يو ځوان په صفت روحاً د نارمۍ احساس مې کولو يا هم وخت ناوخت به د خپل وجدان لخوا يونيم نرم غږ راباندې کېدو، چې ګويا دا منه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرت وي، یا د یو ځوان سره ښایي چې د بل ځوان له شخصي رازونو ډک مبایل یې ترې غلی کړی وي.

خو د سیاره نامې نجلۍ لخوا ورته راااستول شؤ، مسېجونو په لوستلو سره مې د نمورې ځوان لیدو ته هم ډېره تلوسه شوه، چون دده په تېر ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او حیرانونکو واقعاتو ته اشارې پکې شوې وې، په ټول کې داسې ترې ښکارېده چې د هلک ژوند له کتاب، کتاب جالبو او اوریدني خبرو ډک دی.

همدا و، سره ددې چې د مبایل ورته تسلیمولو ته خو یې له وړاندې وجداناً قایل شوی وم، ولې ددې مسیجونو او مسیجونو کې د هلک د تېر ژوند په اړه د هیاجاناتو د یادونو، په باب خپله دده له خولې د کیسه اورېدو په پار مې د نمورې یونس نامې هلک لیدو او یو فرصت وخت کې ورسره کناستلو، مجلس کولو ته ډېره زیاته تلوسه شوه. مبابیل کې یې د شمارو نملړ ته ورغلم یوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، دواړه مې دایرې کړې، د شبکې له خوا ځواب راکړل شو، چې ګویا د دسترس په ساحه کې نشته یا هم خاموش دي، سبا سهار مې بیا امتحان کړې، لا یې هم زنګ تېر نکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سره ددې چې ما عملاً خپل نیت او ځوانمردي وښوده، د مبایل ورته سپارلو په پار مې یې په دواړو شمارو د تماس ورسره نیولو هڅه وکړه، ولې چې خاموشې وې، زما ګناه نه وه، په دې سره مې له شرعي او انساني زاویو بار بار ځان ته له مسولیته د خلاصون ډاډ ورکولو. اما روحاً مې لا هم د نارامۍ احساس کولو، همدې ذهني کشمکش کې څو ورځې نورې هم تېرې شوې، ان تر دې چې یوه ورځ ماسپښین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، د بالښت سره مې لړزه شوه، همدې موندلې ګوشۍ ته زنګ وو، له اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- بلې !

برعکس د یو ځوان په صاف غږ، راغبرګه شوه:

- سلام وروره ! ښه یې، وخت پخیر تېرېږي؟

- وعلیکوم سلام، شکر دی، ته ښه یې، پخیر یې؟

- هو، الحمدالله زه هم ښه یم، له نرمې خندا سره یې پسې زیاته کړه:

- یوه خبره مې درته کوله، که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې، مهرباني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په ساتلو سره يې کړل:

- همدغه سيمکارت چې زنګ مې درته پرې کړی، سره له ګوشې يوه مياشت مخکې رانه ورک شو، فکر کړم تا پيدا کړې؟

- هو !

- ښا، څنګه واپس يې راکوې کنه؟

- نه !

- ته کې کوې که رښتيا وايې؟

- څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

لنډ يې وخندل، پسې زياته يې کړه:

- ښا، ځه سمه ده، مبايل دې هم ستا وي، اما يوه ځواني خو وکړه.

- څه؟

- شايد ليدلې دې وي؟ ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوښه کې مې د مور يو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه څو عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د واتساف؛ وييبر، مسينجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

او یا هم له کومې بلې هرې ممکنه لارې دې راته ولېږل، ټول عمر به دې په دعا یم.

- رښتیا ؟

- هو ، قسم دی.

- ځه، سمه ده توکل په خدای ج دا کار به وکړم، ولې په یو شرط.

بیا یې هم وخندل راغبرګه یې کړه:

- لکه څه؟

- فعلاً چېره یې؟

- د کابل ښار پل خرخي سیمه کې یم !

- ښا ډېر ښه، شرط دا دی، چې ادرس درکوم، همدا اوس به په موټر کې راخېژې، مستقیماً به کارته سخي ته راځې، شپه به له ما سره کوې، خو د شرط اساسي ټکی دا دی، چې قسم به سر له همدې اوسه راسره کوې، د سیارې په اړه او د هر هغه څه په باب چې سیارې، ستا په تېر ژوند کې اشاره ورته کړې، هېڅ به هم نه رانه پټه وې، نه به ذره دروغ وایې.

په دې سره سړي تقریباً په کړس وخندل، راغبرګه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته به ښه په پول صراط تېر شې، داسې تر خوږ ګوتو خلک نيسه، آورې !؟

په دې سره يې ماته هم خندا راوستله کړل مې:

- باور وکړه زښته زياته مې تلوسه شوې، ستا نه په هر صورت چې وي، دا وضاحت غواړم، اما ډاډ درکوم، که کومه خاصه خبره پکې وي، يا نه خوښوې چې عام پخشه شي؟ داسې فرض کړه، لکه دېوال ته چې غږېدلی وې.

لنډه دا چې له ډېرو چونو او دلايلو وروسته مې قانع کړو، وېل يې:

- څه سمه ده، آدرس يو ځل بيا راته ووايه !

- فعلاً دې خپل موقعت پلځرخي ياد کړو؟

- هو.

- ښا، صحيح ده، موټر لرې؟

- نه، شخصي موټر نلرم، نظامي شته، خو زه غواړم ښاري موټرو کې درشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، بیا نو ترڅو زیات مصرف دې ونشي، له پلځرخي په یو موټر کې راوخېژه، ښار ته راشه، ښار کې د سینما پامیر له سیمې د کارته سخي موټر راځي، په یوه کې راکینه، زه به مخکې له مخکې زموږ د موټرو تم ځای کې درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

لنډه دا چې یو، یونیم ساعت وروسته تقریباً ماښام و، چې راورسېدو، له یو ټکسي کورلا موټر نه ښکته شو، که څه هم سم له وره مې وپېژندو، چون ځنګه مې چې په عکس کې لیدلی و، همغه شان خورا ښکلې او ځنګه ځواني یې لرله. سپین نوي کالي او تور خیاطي واسکټ یې په تن و، همداسې ډېر ښایسته ویښتان یې درلودل. اما لږ شکمن پرې ځکه شوم چې لاس کې یې د تازه میوې (کینو) یو سر بسته کریټ (صندق) و، ترې چارپېره رشمه کې یې ګوتې وراچولې وې، په دې سره زړه کې راتېره شوه: ممکن ددې کورو څوک وي، یوه لحظه مې ساه ونیوله، چې دی د سرک په څنډه ودرېدو، د کینو کریټ یې په ځمکه کېښودو، د موټرو او خلکو په ګڼه ګوڼه کې یې هاخوا دېخوا وکتل، بیا یې مبایل ته لاس کړو، نور مې شک په یقین بدل شو، پرې وررووان شوم، دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسکی شو، له لرې یې غېږه خلاصېدو ته جوړه کړه، که پام مو کړی وي؟ ځینې خلک ډېر ښه هنر لري، پخپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمړیو څو خبرو کې مقابل کس ورجلبوي، تر منځ یې هغه د ناشناختۍ بدخونده او په تردید ولاړه فضاء له منځه وړي او د ځینو بیا فطري څېرې خوږې لګېږي دا کمال وي پکې چې په لمړي ځل لېدو سره د سړي ټول حواس داسې ورسره آشتي کوي، ته وا چې کالونه مې څنګ په څنګ او ډېر ښه وخت ورسره تېر کړی. نموړي ځوان هم همداسې ځانګړنه لرله، نه پوهېږم چې په خبرو کې یې دا کمال و، که څېره یې خدای ج جذابه او خوږه پیداکړې وه؟ خو فکر کړم، الله ج په دواړو خوشبختیو نازولی و، همدا و چې ما یې هم هېڅ د ناشناختۍ احساس ونکړو، په ټوله مینه مې غبرګ ورته وشکوله، د څو لحظو لپاره مو یو بل ښه تخته غبرګ کې ونیول، په سترګې مشې پسې پیوست د پښتانو د رسم او ارواج اړوند دوهم ځلې د حال احوال پوښتنې تر کولو وروسته یې په خندا سره کړل:

- ماشاءالله څه ګل ځوان یې، خو کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي.

- اممم هممم باور وکړه، ډېره لویه اشتبا کې یې؟ کنه دا د کابل ښار په سطحه بهترینه سیمه ده.

د خندا په ساتلو سره یې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مخکې زما هم خوښېده، خو يوه مياشت وړاندې سخې زيات ته په تفريح راغلی وم، خورا ستونزې راته ترې جوړې شوې، اوس مې بيا نه ترې راځي.

په دې سره يې زه هم وخندولم، بيا مې ورته کړل:

- دا د کينو کريټ دې څه کولو؟ زموږ کور هاااغه د غره لمن کې دی، اوس يې تر هغه څوک يوسي؟

موسکی شو:

- مه ورخطا کېږه، په تا يې نه وړم.

له همدې سره پرې وټيټ شوم، رشمه کې مې ګوتې ورواچولې، کړل مې:

- بيا خو مې نو شرم ته ترې، دا په لارو شناخته خلک او ګاونډيان به مو څه وايي چې درانه بارونه په ميلمنو راوړي.

سړی ډېر ټينګ شو، خو ورسره ومې نه منله، کريټ مې خپله راوخيستو راروان شو، بلاخيره په ګپ، ګپ کور ته راوسېدو، دروازه کې مې صندق په ځمکه کېښودو، د دم راستۍ لويه ساه مې واخيسته ټوکتاً مې ورته وېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرې مړ دې کړم، ظالمه! چې راخيستې دې هم يو چارک به دې رااخيستې وې، دا په چا خورې؟ کور کې مو نور څوک هم نشته چې وخوري، زه تنها يم، زما بيا بېخي نه ورسره لګېږي.

ځواب مې يې واپس په ټوکه راوګرځولو، کړل يې:

- څه خير زما سخته ورسره جوړه ده، خوړل کېږي.

ومې خندل، له همدې سره مې د دروازې دستګير تاو کړو، مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو:

- وبښه، که تکليفېږې نه؟ لږ د اودس کولو اوبه راکړه.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې چاى ورته رادم کړو، د چايو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه پيدا کړو؟

- هو بلکل، اصلا ده چې ما ټول تحصيل نظامي برخه کې کړى، په همدې اساس اوس د سرحدي پولسو په ليکو کې د عاجل کمکي قواو افسر يم، د سرحد په هر برخه کې چې وضعه اضطراري شي، اوله چيغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ما ګډېږي، پس څومره چې زر کېږي، هغلته د کاپي اندازه پوځ او مهماتو سره ځان رسول زما مکلفيت دی...

په خبر کې يې ورولوېدم:

-آهااا دا خو ماشاءالله لوی سړی وختلې.

موسکی شو کړل يې:

-لوئي له څه نه شوه؟ شپه او ورځ د خپل هېواد او هېوادوالو خدمت کې يو لاس په نامه ولاړ غلام شی يم. پسې زياته يې کړه: هغه ورځ هم زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زيارت ته په چکر راغلي و، څو دقيقې مو لا نه وې وتلې، چې له وزارت نه يې زنګ راته وکړو وېل يې:

- پکتيا کې په فرضي کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري، زموږ د پوله ساتو ځواکونو مرستې ته اړتيا ده.

ددې خبرې له اورېدو سره، په ډېره بېړه او عجله راجګ شو، حتا هغه د خوړلو بيسکوټو او جوسو پلاستيکونه او قوطي مو هم کثافت دانۍ کې وانه شوی چولی، فکر کړم مبايل هم همغه کې رانه پاتې شوی و، زه وزارت ته له رسېدو سره سم، د ضرورت په اندازه قواو او تجهزاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره، پکتیا ته ولاړم، جنګ دوې ورځې دوام وکړو، ممکن خبر شوي وې؟ سره ددې چې دښمن ته مو ډېر تلفات ورواړول، خو له بدمرغه، دوه ملګري زموږ هم زخمیان او د قاسم جان په نوم یو ملګری مو شهید شو. پس که څه هم له دوه ورځو وروسته جنګ ودرېدو، خو موږ تر یوې میاشتې د آمده باش په حساب پکتیا کې پاتې شو، هلته هېڅ یوې مخابراتي شبکې کار نه کولو، چې زنګ مې درته کړی وای.

- ښا، ښا صحیح ده، زه هم حیران وم، چې سره ددې چې خپل سیمکارت یې مبایل کې دی، بیا هم ولې څوک زنګ نه پسې کوي؟ ګوشۍ کې دې هم یوازې دوې شمارې وې، یقین وکړه دواړو مې بار بار دایرې کړې، خو زنګ یې نه تېرولو بندې وې.

- هو، رښتیا دا مبایل مې صرف د انټرنیټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه دا نمبر له بل چا سره شته.

دواړه په همدې کیسو و، وړکي ورور مې چلمچي او کوزه راوړه، لاس مو پرېمنځل، تر ډوډۍ خوړلو وروسته، د چای څښلو په محال مې اصلي موضوع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړو، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوږ شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړو، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها د مورد عکسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوشه وکتله، بیا یې په دې نورو پوشو کې ځای په ځای کړو، موادو زر، زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورټول کړو، و یې ویل:

- کور ودان چې دا عکسونه دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې منه که په ټول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه، ور وټکېدو، ور جګ شوم، مور مې وه، لاس کې یې کینو و، قاب مې ترې راوخیستلو، د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، زما د کېناسو سره سم یې وویل:

- کاشکي دومره ډېره یې نه وای رالېږلي، زه دومره نشم خوړلی، ستا خو هسې بده ایسي نه یې خوري.

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

- هو، دا خو ده، خو خیر ستا لپاره به یو، دوې وخورم، ولې چې د مېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري.

په دې سره دواړو وخندل، څو لحظې نور هم هاخوا او دېخوا وغږېدو، بلاخیره ورته کړل مې:

- سړیه! شپه تېره شوه، تا خو په اصلي خبره، د سیارې په مسیجونو او هغه عجایبو چې دې یې په مسیجونو کې یادونه کړې وه، ببخي خاشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولې، خندا کې مې پسې زیاته کړه: شروع وکړه، کنې منه که دې مبایل رانه اخیستلی و.

وخندل، کړل یې:

- سیاره له ما ته ښه پېژنې، زما یې منه که نوم یاد و، ماسښین چې تا یې مبایل کې یادونه وکړه، رایاد شوه، ربښتیا یوه ورځ مخکې له دې چې مبایل رانه ورک شي، مسېنجر ته مې د سیاره په نوم نجلۍ له خوا، یو مسیج راغلو، په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې د صحیح لوستلو او ځواب ورکولو کاپې وخت ورته پیداکولو، مبایل مې ورک کړو، هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم، چې څه یې ویلي بیا به پرې غږېږو، لاس یې ور وغځولو، د دواړو تر منځ په پوښتۍ ایښی مبایل یې ورجګ کړو، د مسیجونو په لوستلو یې شروع وکړه، ما دې بل لور ته څنګ ووهلو، له چایو مې وړکی، وړکی غوړپ کولو، خاموش ناست وم، ترڅو مسېجونه ولولي، څو لحظې وروسته یې مبایل واپس په خپل ځای کېښودو، رنګ یې تک تور شو، ټول سورونه یې ګډ وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

د ګپ په بڼه مې ورته کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لکه چې تر اوسه دې مینه نه وه کړې؟ لمړۍ ځل دی چې د یوې نجلۍ له خوا د مینې غږ آورې، ځکه یې دومره تاثیر درباندې وکړو؟

- نه دغه خبره نه ده.

- نبا، بیا نو له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړې؟

- نه، داسې هم نه ده.

- نبا، بیا دې نو ولې حالت ورسره بدل او رنګ تغیر شو؟

- یعنې هرو مرو غواړې، په هر څه پوه شې، ترې تېرېږې نه؟

- هغه د ورځې مبایل کې راسره کړې قسم دې که درته بې معنا وې؟ مه یې وایه.

دلته مې بیا لږ راموسکی کړو.

وېل:

- څه سمه ده، ته دې په تشویش کې نه وې، کنه زما عادت داسې دی، چې هېڅ کله د تېر ژوند په ناخوالو نه فکر کوم، نه یې په خوله راوړم، ټول فکر او پام مې سبا او راتلونکي ژوند ته وقف کړی. خو خیر ځنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې چې ووېل ته دې په اندېښنه کې نه وې، ملامت هم نه يې. ستا په ځای که هر څوک وی، دا تشويش ورته پيدا کېدو ، چون دې هم لکه ښه مسلکي ژورنالسته هغه جوش، جوش نقطې پکې راټولې کړې. خو په هر حال د سيارې مسېجونو ته په کتو پوهېږم چې تا ته زما په اړه کوم، کوم سوالونه او پوښتنې پيدا دي؟ بناءً فکر کوم ټولو پوښتنو ته دې د ښه او لنډ ځواب درکولو په پار اړتيا ده، چې لنډو کې مې په خپل تېر ژوند رڼا درته واچوم، چې په دې سره به دې انشاءالله په نوبت نوبت د هرې پوښتنې قناعت بخشه جواب ومومې.

- مهرباني ورته غوږ، غوږ يم.

- خبره دا سې ده چې زه د (.........) ولايت (..........) ولسوالۍ او په (.........) کلي کې مې نړۍ ته سترګې غړولې، د پنځو کالونو په عمر وم، پلار مې يوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو ، بدبختانه يتيم شوم، يتيمي هم بلا پسې ددې وطن هر څلورم او پنځم ماشوم يتيم دی، زه هم تر دوئ زيات نه وم. اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په دا سې يوه کور، کلي، دا سې يوه چاپېريال کې يتيم شوم، که څه هم ځانونه يې مسلمان ګڼل، خو د کړو وړو له مخې په تمامه معنا هغه د لوط (ص) د ظالم قوم په څېر و، ظالم، لواطت، زنا ، غصب، د کونډې، يتيم او مظلوم مال

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړل، وژل، ځورول او همداسې نور هر وحشت پکې د مېړنيو خلکو خاصه او وياړ ګڼل کېدل، نه يې له الله ج ذره وېره درلوده، نه يې د شرم او حيا په نوم څه پېژندل، همدا و، تر څو مو د پلار له وير نه سترګې وچې دې، په مور مې يې منګولې ښخې کړې، مشر کاکا مې نکاح کړه، په داسې حال کې چې ډېر سپينږيری و، زما مور دده د لور همزولې راتلله، خلاصه له مور نه يې هم ددې په ژوند يتيم کړم، نور مې مور د کاکا د کور مينځه شوه او همداسې زه يې مريی شوم، دواړه د کاکا، د کاکا د مشرې ښځې، زامنو، لورګانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تالاق اوښتو، له سرګردانۍ ما او مور مې له يو بل سره د دوو خبرو موقع نشوی پيدا کولی، کيناستل، ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه د مور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځای پرېږده. همداسې د پلار په دوران کې مو ځان ته کور درلودو، دری څلور جريبه ځمکې، باغونه مو لرل، نسبت ټولو کاکا ګانو ته مو ژوند او اقتصاد ښه و، چون پلار مې د سيمې په سطحه د لوی دارالعلوم مدير و. ښه معاش يې لرلو، ځمکې مو دهکان کاله کولې، خو له بدمرغه کله مې چې پلار شهيد شو، کاکاګانو ته مې د خپل ورور مرګ ناڅاپي اختر و، په ټوله بې رحمۍ يې زما او د مور په شمول مې، کور ځمکې هر څه مو يې په خپلو کورونو او ملکيتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه کړل، ما او مور مې نور دواړو صرف د هغه او دغه د خپرې له وېرې او ترې بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو و، چې زموږ له توان نه به ډېر درانه و، که څه هم، څنګه مې چې مخکې ووېل، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، بلکې عام ذهنیتونه همداسې و او تنها زما دا حال نه و، دلته د هر یتیم، کونډې، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره د کلي او سیمې له اکثریت خلکو ډېرې بدې خاطرې لرم، کیسه به یې ببخې اورېده شي، له نورو یې تېرېږم، مستقیماً د سیارې د پلار کیسه ته راځم، کوم چې دې په مسیج کې اشاره ورته کړې وه.

یوه ورځ مې د کاکا دوهم زوی (قلندر) پیسې راکړې، دوکان ته یې په سیګریټو پسې ولېږلم، سیګریټ مې واخیستل، کله چې واپس راتللم، په لاره کې د سیارې له پلار سره یو ځای شوم، دوکانونو کې یې سودا کړې وه، دروند پیټی یې په شاه و، د انسانیت، ثواب، یا هم مشرانو ته د احترام له مخې مې پیټی ورسره راسپک کړو، د لوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راواخیستلې، د دوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، دروازې ته په رسېدو سره مې خلتې ورته ونیولې، کړل یې: تر دې دروازه یې راسره دننه کړه، حویلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتلو، زه وړاندې ترې شوم، د سودا خلتې مې د برنډې په څنډه کېښودې، واپس چې راتاو شوم، ده خپل پنډوکی ځای په ځای د دروازې تر شاه ایښې و، زر، زر یې دروازه ځینځیر کړه، غږ مې پرې وکړو: ولې دې ځینځیر کړه؟ زه وځم.

چپ لاس دالان طرف ته یې اشاره وکړه، وېل یې:

- ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه. په غلته اراده یې پوه شوم، دالان ته له ننوتلو مې انکار وکړو، له همدې سره یې لاس راواچولو، په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس، د یارلس کلن ماشوم وم، خو د الله ج مرسته وه، سره ددې چې ټول زور یې راباندې ختم کړو، خو اطاق ته یې د ننه نه کړی شوی، بلاخېره همدلته حویلۍ کې یې د خپلې شهوانې تندې راباندې ماتولو هڅه پیل کړه، اما الحمدالله په دې هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت وېښته مې یې لاسو کې ورپاتې شول، له پزې مې سرې وینې روانې وې، شونډه مې هم زخمې شوه ولې بیا هم د الله ج مدد و، په داسې حال کې چې نور مې ببخې نفس ولاړ و، یو موټی د نغرې ایرې په لاس راغلې، مخ ته مې یې وروشیندلې سترګې یې له ایرو ډکې شوې، دی په خپلو سترګو شو، زه ترې خوشې شوم، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو یې بیا سترګې وازولې، ما ته دومره موقع په لاس راغله، زر مې د دروازې ځینځیر خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کیدی شي له همغه کړکیو یې زما او د پلار تر منځ یې د جنجال، کش او ګیر صحنه لیدلې وي...

د یونس خبرو دوام لرلو، زړه مې درد وکړو ناڅاپه پکې ورولویدم:

- اخ ځار، ځار دا خو رښتیا هم لویو ځناورو ته او د لویو ځناورو په محله کې خوار شوی یې.

- ته صبر چې نه مو پرېږدې، کیسه واوره، د سیارې له پلار نه چې په تېښته بریالی شوم، خپل کور ته ورسېدم، سربېره ددې چې د کاکا زوی مې د ډېر ځنډ کولو له وجې راته غوسه و، جیب کې مې سیګریټ هم مات شوي و، یو جرم مې دوه شو، پرته له دې پوښتنې کولو، چې ځنډ مې ولې وکړو؟ سګریټ ولې مات دي؟ یا هم جامې مې ولې شکېدلې؟ د سیګریټ خمار پسې اخیستی و، له غوسې یې تر پوزو شین دود ختلو، ډېر بې رحمه یې ووهلم، ان تر دې چې بې هوشه شوی وم، د شهادت د ګوتې په رانبودلو سره یې کړل: دا وینې چې کړه ده !؟ همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو په هر حال، کيسې زياتې دي، څنګه مې چې وويل، که پرې غږېږو، تر سهاره به يې يوه برخه هم ختمه نشي، بل خوا نه غواړم تر دې، دې زيات پرې ځګر خون کړم، خلاصه همدا سې د کاکا د زوی عکسلعمل او سياري د پلار کيسه ته ورته، حتا تر دې هم بدې سلګونه خاطرې د خپلې کورنۍ او ګاونډ له خلکو لرم، بېنبلي مې نه دي، خدای ج دې ورسره يوه شي. راځم دې ته، زما مور مې چې کوم کاکا نکاح کړې وه، يا زه چې ورسره اوسېدم، له سره يې هم مزه نه وه، اما څه وخت وروسته بېخي ضعيفه شو، نور د هېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، د سمې لوږې سره مخ شو، دې وضعيت تر ډېره دوام وکړو، بله ورځ مې د کاکا يو سابقه ملګرى يې پوښتنې ته راغلو، زموږ اقتصادي خراب وضيت يې چې وليدو، کاکا ته مې يې کړل:

- په (............) ولسوالۍ کې د (..........) کلي ملک رحيم د خپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر هلک مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو ملګري ته وېلي، چې يو بيدار هلک راته راپيدا کړه، که ستا زړه وي؟ دا يونس به ورولېږو، کال وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې خوشحاله شو وېل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ولې نه، ورسره وغږېږه، چې بل څوک ونه نيسي.

لندېږه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان کړم، سره ددې چې مور مې ډېره صابره ښځه وه، ډېر لوی لوی، دردونه يې په پټه خوله زغمل، خو کله يې چې زه تر دروازه ايستلم، ډېرې بې اختياره چيغې يې وکړې، چې په هېڅ صورت د هېرېدو نه دي. خو په هر ترتيب، خلاصه تر څو ساعته پلې مزل وروسته د سيدانو سيمې ته ورسېدو، د کاکا د ملګري کور مې همدلته و، شپه مې ورسره وکړه، سبا له چای خولو مخکې يې بوتلم، د کاکا ملګري مې، دده يو بل ملګري ته وسپارم، دا سړی علي مرجان نومېدو، تکړه سپينږيری و، پخوا يې د ملک رحيم دهکانې کړې وه، له دې طريقه يې ورسره پېژندل او د کور لپاره د خدمتګار ورته پيداکولو غوښتنه يې ترې کړې وه، علي مرجان کاکا بد سړی نه و، چای يې راباندې وڅښلو، وروسته روان شو، په لس دقيقې پلې مزل کولو سره سرک ته ورسېدو، له ډېرو ډريورانو سره يې د کرايه په سر چنې ووهلې، ولې چې ډريورانو زما پوره کرايه غوښته، خو مرجان کاکا وېل چې ورکی دی، د نيم نفر کرايه يې درکوم، بلاخيره له يوه ډرېور سره جوړ شو، لار تر ډېره خامه وه، تقريبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، د لارې په اوږدو کې مو يو ځل موټر هم بدل کړو، له لمړې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته شو، بل ته وختلو، لنډه دا چې قضا ماسښین د ملک رحیم کور ته ورسېدو، مرجان کاکا په بېړه چای او ډوډۍ وخوړه، نور یې زه ورته تسلیم کړم، دی رانه روان شوو، که څه هم ملک صیب د شپې لپاره ورته ټینګ شو، خو دده تلوسه وه، شین ګل دره کې یې د کوم خان د ځمکو دهکاني نیولې وه، خپلو کروندو ته یې ځان رسولو، ددې سړي روانېدو ډېر زیات تاثیر راباندې وکړو، سره ددې چې د ستونزو سره د مقامت په برخه کې مې مور ته ورته وم، هر درد مې په پټه زغملو، ولې دلته له کوره ډېر لرې او نابلده خلکو منځ کې په تنها پاتې کېدو سره ژړا راغله. خو زر مې سترګو کې راډنډ اوښکې غلې، غلې د غټې کوټې په څټ پاکې کړې، ځان مې کابو کړو، تر څو څوک پوه نشي. مرجان کاکا ولاړو، ما هم په ټول خفګان او د فریاد له چیغو په ډکه سینه واقعت ته غاړه کېښوده، د یو مزدور یا هم خدمتګار په صفت سر له همدې شیبې مې د ملک صیب او د کورنۍ د نورو غړو له خولو یې د امر په راوتلو پسې غوږونه څک کړل.

خو دا چې ما تر دې دمه له ډېرو بې رحمه خلکو سره ژوند کړی و، نو هېڅ مې فکر نه کولو چې انسانانو کې به داسې انسانان هم وي، چې تر ځانه په ټیټو یا تر لاس لاندې نورو انسانانو شفقت او ترحم وکړي، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

الحمدالله ملک صیب مې دا مفکوره بدله کړه، نه یوازې دی بلکه ښځه یې هم ډېره صیله رحمه او مهربانه میرمن وه، دوې، درئ شپې خو یې د یو ګیلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دریو ورځو یې کرار کرار زما مسولیتونه راته په ګوته کړل، د دوی د مهربانۍ له مخې د مسولیتونو په لړ کې مې یو مهم مسولیت دا هم شو، چې د ملک صیب د بچیانو سره، کوم چې زما په سن، لوی او واړه و، یو ځای جومات ته د درس او لمانځه لپاره ولاړ شم، همداسې د کور لپاره یې چې استاذ ورته نیولی و، له هغو هم درس ووایم، د څمکو او غواګانو د کاله کولو او له کور نه بهر درنو کارونو لپاره یې دهکانان درلودل، ما یوازې تر کور دننه د دستیار په صفت ځینې سپک سپک کارونه او د مهمانخانې څارنه کوله، میلمانو ته مې چای، ډوډۍ وروړل، تر ډوډۍ خوړلو وروسته به مې لوښي ترې رایستل، دا چې ما خپل کور کې ببخي زیات او درانه کارونه کړې و، دا کارونه هېڅ په کار راته حساب نه و، د کم وخت په تېرېدو سره ملک صیب هم ښه رانه ډاډه شو، زه هم راحت وم، یوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، دیو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چیغو یاد و، دې درد واقعاً ډېر ځورولم، حتا کوم ښه خواړه به مې چې خوړل هم، تر سترګو به مې ختلې وه. ددې علاوه دا آرمان به مې هم کولو، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشکې زما له آرامتيا ، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې هېر وي، ما پسې به زړه خوري، همدا و ، که څه هم نور مې، نه کلي يادېدو ، نه مې کوم کس يادېدو ، يوازې او يوازې مې د مور د ليدلو او له خپلې آرامتيا نه د خبرولو په پار، د کال د تېرېدو او زما د رخصتۍ وخت رارسېدو ته مياشتې، هفتې او شپې، ورځې شمارلې.

په دې خبره يې يوه لويه له درده ډکه ساه واخيسته، راسم شو، په ګيلاس کې پاتې چای يې غوړپ کړو، واپس يې تکيه وکړه، کيسې ته يې دوام ورکړو:

-ژوند تېرېدو ، خو که هر څو د خپل کور په پرتله دلته راحت وم، خوارړه مې سم و، بيا هم وړکی وم، لمړۍ مسافري وه، له دوو دريو مياشتو وروسته مې مور پسې بېخي ناطاقته شوم، مګر چاره نه وه، يوازې د هرې ورځې په تېرېدو سره د کال د پوره کېدو او مور ته تللو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکولو ، ان تر دې چې په همدې تلوار او د هرې ورځې، شپې په شمارلو سره مې نهه مياشتې د ملک صيب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې تهوله روخصت وه، که څه هم په دې تېرو نهه مياشتو کې نه چا کومه خپېره ووهم، نه يې کوم بل بد چلند راسره وشو ، هېڅ ستونزه مې نه لرله، بنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله وم، څنګه مې چې وړاندې ووېل، نور مې خپل کور، کلي ته هم هېڅ زړه نه کېدو، صرف او صرف مور مې ډېره زياته يادېده، خو بدبختانه همدې وخت کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر د ملک صيب د دوه زامنو او يوې لور سره د سهار تيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم، مسجد ته د داخليدو سره سم د ملک صيب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام يې واچولو، د مسجد په تبۍ څو ناستو کسانو، عليک کړو، وړاندې د بوال ته يو بل سپينږيري ډډې وهلې وه، چې ورته ځير شوم، زموږ يو کليوال و، خدايزده له کومې خوا به راغلی وو؟ خو په همدې مسجد کې يې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم ستړي مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندم، ورياده مې کړه د مدير فاروق زوی، د شير زمان لمسی يم، نور يې وپېژندم وېل يې:

- ښا، ښا ماشاءالله ځوان شوی يې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړکی وې، پسرلی دې د مور جنازې ته هم درغلی وم، ستا پوښتنه مې وکړه...

مخکې له دې چې خپله خبره بشپړه کړي، خبره کې يې ور ولوېدم:

- زما د مور جنازې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، ولې کاکا دې (شيردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې په اورېدو سره ته وا برق ونيولم، غيرې ارادي د يوې چيغې په کولو سره جګ شوم، واپس په ځمکه ولګېدم، نور په ځان نه يم خبر، که څه هم وروسته بيا په مسجد کې موجودو خلکو راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښتول، خو زه يوازې له لمړۍ چيغې پرته په نورو نه يم پوه شوی، او نه په دې پوه يم، چې چا پورته کړم، خو يو وخت مې چې سترګې وغړولې، شپه وه، دکلی په کلينک کې وم، سيروم راته بسته و، تر لږ څه زيات رابيدار بېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صيب او يوه ميلمنه راغلي خور يې هم راسره و، په لارو بيا راته د هغه سپينږيري خبره رايادشوه، زړه مې بيا هم سختې څړيکې وکړې، خو دا ځل بې هوښه نشوم، ولې ژړا مې کنترل نشوی کړی، تر کوره مې په چيغو، چيغو ژړل، سره ددې چې په ټول ددې دومره وخت کې چې د ملک صيب سره مې تېر کړی و، تش تندی مې يې د ځان په وړاندې تريو نه و ليدلی، اما دلته چې په دلاسا او ډاډګيره نشوه، اخير غوسه شو، ان بار بار يې د وهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې د ټولې زندګۍ په ميراته کې يوه مور، هغه هم د ظالمانو په غبېږه کې ګروګان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم، حتا جنازې ته یې چا نه وم ورستلم، زړه مې له حده زیات درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملک صیب په کور کې هم د یو لوی ماتم په بڼه، دده په شمول، ښځې یې، خور یې، بچیانو، لورګانو یې، ټولو په چیغو راسره وژل، ملک صیب عیني ژړاه که د تسلې په پار بار بار راته وېل:

- ژاړه مه، سبا دې کور ته بیایم، پلار دې، ورونه، خویند ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

د ملک صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې دوړولې.

که څه هم دی ملامت نه و، چون ما تر دې دمه د خپل کور له بد وضعیت، زما او مور سره مې د شوي او روان ظلم په اړه هېڅ هم نه و ویلي، بلکې د دوئ په مخکې کې به مې تل د مور تر څنګ د کاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، همداسې اولادونه به مې یې خویندې او ورونو یادول. په دې ورځ یو خوا درد اخیستی وم، بلخوا دده په څواب کې اړ شوم، ورغبرګه مې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ کله زه بيا هغه کور ته نه ځم، که ته ماته د تل لپاره هم رخصت راکړې، زه به د پاتې ژوند پکې تېرولو په پار سر صحرا، غرونو، ځنګلونو ته ولاړ شم، مګر هغه کور ته به ولاړ شم.

- ولې، پلار، خويندې وروڼه نور دوستان دې نه يادېږي؟

په دې سره مې له واقعت نه پرده ورته پورته کړه، د خپل اصلي پلار د مرګ، ورپسې د کاکا له خوا مې په تول جبر او زور زياتي د مور سره نکاح، د کور، ملک او مال چور چپاول...

همداسې ټوله کيسه مې ورته وکړه، ملک صيب په زړه ډېر نرم انسان وو، د کيسې په اورېدو سره، راجګ شو، کلک يې سينې پورې ونيولم، داسې سلګۍ يې وکړې چې ما تر ننه بيا د غټ سړي هسې ژړا او سلګۍ نه وه ليدې، عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو، وېل يې:

- تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله؟ خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور د هيچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به د چا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي.

کور يې ودان لکه ښنګه يې چې ويلي و، تر دې وروسته يې د لباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو يوه ذره کم ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمارلم او نه هم ما په کومه برخه کې تر دوی د کمي احساس وکړو، ان تر دې، که څه هم ما مخکې هېڅ درس نه و، ویلی، خو الحمدالله ډېر ښه استعداد مې لرلو، ددې څو میاشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده د بچیانو سره د درس ویلو په نتیجه کې دده د بچیانو په اندازه لیک او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچیان په آتم او نهم صنف کې وو، ما د صفر نه شروع ورسره وکړه، دا وړتیا به مې وخت ناوخت ملک صیب هم ستایله. نو عین وخت کې یوه خوشبختي دا شوه، چې همدې شپو ورځو کې ملک صیب قصد لرلو، ترڅو نور خپل بچیان د کلي له لیسې د ولایت مرکز کې د افغان ترک لیسې ته انتقال کړي، زما سره یې د زوی واله تر وعدې وروسته د هغوئ سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو یې شروع وکړه، ملک صیب د منطقې برحاله ملک و، په ولس کې یې ښه محبوبیت، ښه نفوس او قدرت لرل، همداسې په هر چا یې ښه ناز چلېدو، همدا و چې په تول د پنځلسو ورځو کې یې د کلي د لیسه په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاک اسناد راته جوړ کړل، نور یې د خپلو زامنو سره یو ځای د ولایت په مرکز، د افغان ترک په مجهزه لیسې کې رسماً شامل کړم، د لیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم د ډېرې استاذانو سره شناخت درلود، هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې پام راباندې کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغان ترک په عالي او مشهوره لیسه کې د یو زده کوونکي په صفت ځان لیدل یو خوب راته ښکارېدو، سره ددې چې په تېر ژوند کې مې سخت ترکونه خوړلي و، خو نن چې کوم موقف ته رارسېدلی وم، له الله ج ډېر شکر ګوزاره وم، خپلو درسونو ته مې دوام ورکړو، نور په دې نه یم پوه، چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، کنه؟ خو که راغلي هم وي، د ملک صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي. په هر صورت لنډه دا چې درې کاله وروسته، د افغان ترک لیسې له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره

فارغ شوم؛ د ملک صیب یو زوی چې زما همصنفي و، پنځم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، پسرلی مې د ملک صیب په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي (حربي) پوهنتون ته امتحان ورکړو، نظامي ریشته یو خوا خپله زما خوښېده، چون زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر زیات کړېدلی وم، د نظام او عدالت وږی وم، بلخوا د ملک صیب هم د خوښې وړ ریشته وه، څه وخت وروسته چې نتایج اعلان شول، له نیکه مرغه کامیاب وم، په ټوله مینه او ژمنتیا مې خپلو درسونو ته دوام ورکړو، څلور کاله وروسته مې د یو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، له فراغت سره سم د حکومت د اړتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ازاد رقابت له مخې مې د سرحدي څواکونو په ليکو کې رسماً د يو افسر په بڼه دنده واخيستله، تر ننه درې کالونه کېږي چې نمورې دنده مخ ته وړم، بناءً اوس الحمدالله هغه يتيم او مظلوم يونس نه يم، داسې فرض کړه چې د ټول هېواد قدرت له ما سره دی او په هر څه برلاسی يم، چون د هېواد په ګوټ، ګوټ کې د ټولو ولاياتو، سيمو قومندانان او واکمن مې، همصنفيان او ملګري دي، يعني که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، کوم چې له مورِ سره يې ظلم کړی، څه رنګه سزا ورکول مې چې زړه وي، حتا تر وژلو پورې يې کوم ممانعت مې مخ کې نه نشته، هره شيبه کولی شم، خو الله ج ماته اړتيا نه ده پرېښې، خپله يې هر يو په ډېره معقوله سزا رسولی، ولې چې دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې د خدای ج حضور ته ورغلي، دريم پوډري دی، تر پل سخته لاندې پروت دی د کابل د سيند مرداری يې خوراک دي، زامنو يې خپل منځ کې د ځمکو په سر جنګ وکړو، دوه يې له يوې خوا ووژل، يو له بلې خوا، هغه پاتې نور يې لا هم د يو بل لپاره خلاص چاقوګان جيبو کې ګرځوي، همداسې د کلي او ګاونډ هغه فرد، فرد چې زياتی يې راسره کړی، ته باور وکړه په بېلا بېل ډول يو سخت غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی، سر په دنيا دوزخيان دي، ښه په خوند کړېږي، يوازينی کس همدا د سيارې پلار دی چې تر اوسه ظاهراً هېڅ کومه ستونزه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، ښه تکړه دی، خپل کار او کسب تجارت کوي، که څه هم بار بار مې قصد وکړو، ترڅو ورشم د هغه ورځې حساب او کتاب ورسره وکړم، خو بیا مې لاحوله والله قوة... ویلي، کوم اقدام مې نه دی کړی، ولې چې نموړی فعلاً د هېواد او هېوادولو په نفعه یو ستر تجارتي بیزنیس مخ ته وړي، لسګونه غریب خلک ورسره په کار دي، د یوې ګوله حلالې روزۍ د لاس ته راوړلو سبب یې ګرځېدلی، فکر کړم الله ج هم چې وخت ورکړی، د همدې نیک کار او ورسره په کار د غریبو خلکو برکت به وي. نور موسکی شو، د وروستۍ خبرې په ښه یې کړل: داسې غورې دي، هیله ده تشویش دې رفعه او پوښتنې دې ځواب شوې وي.؟

د ای هی، په ویلو سره مې ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه، کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښودو، نژدې دې زړه راته چاودلی و، ظالمه! خو څه شکر چې الله ج شته، یو څوک تل تر تله په ستونزو، مظلومیت کې نه پرېږدي او د زورورو زور اوبه کوي، د کړو ظلمونو سزا یې ورکوي، ان که پام دې وي؟ د سیارې مسیج ته په کتو، داسې ښکارې چې د سیارې د پلار په وړاندې صبر دې هم رنګ راوړی.؟

وخندل کړل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- معلوم شي نو.

برعکس مې خندا کې ورغبرګه کړه:

- نه، داسې يې نه منم، که غواړې چې د مبايل دې واپس صاحب شې، پاکه خبره وکړه، د سيارې هيلې او آرمانونه به څنګه شي.؟

د موسکا په ساتلو سره يې کړل:

- فعلاً څه نشم ويلی، ته‌صبر، زه به ورسره تماس کې شم، کوم اصول او ارزښتونه چې د ژوند د ملګرې په انتخاب کې اړين دي، لږ، لږ معلومات به يې وکړم، که څه خاصه ستونزه نه وه، بيا خو نو نور منه که زه هم د پاچا زوی يم، يا کوم بل داسې ځانګړی صفت لرم، چې په وړاندې يې غرور وکړم. نو وبه ګورو چې تقدير کې څه دي؟ بيا خو نو زه او ته ان شاءالله شته يو، هغه د فارسي ژبانو خبره: يار زنده صحبت باقي.

بيا هم د ټوکې په بڼه او خندا سره مې کړل:

- قسم بل راته کوې که، همغه مخکنی صحيح دی؟

د عادت لمخې يې موسکی شو، کړل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، همغه صحیح دی.

په دې سره دواړو لږ وخندل، چې ساعت ته مې وکتل تقریباً دولس نیمې بجې وې، نور مې تکلیف نکړو، ویده شو، سهار یې تر چای خوړلو مخکې وېل: زه ځم، پرې مې نه ښودو، چای مې پرې وخوړلو، که څه هم د ورځې راسره تېرولو لپاره هم ډېر ورته ټینګ شوم، خو ځینې اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې ورپورته کړو، د مېموري کارت په یستلو یې لګیا شو، وېل یې: مبایل نه وړم. لاس مې یې ونیولو مېموري کارت استلو ته مې پرې نه ښودو، بیا هم د ټوکې په بڼه مې ورغبرګه کړه:

- واچوه جیب ته دې ما چې داسې ډیسې مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو.

په دې سره مې بیا وخندولو، مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته یې یوه غټه د نقرې ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله کړل یې:

- اممم بیا نو دا واخله، دا ډیسې نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې د يو ښه ځوان يا ملګري د يادګار په ښه ترې واخيستله. خوشبختانه په ګوته مې هم ډېره ښه جوړه راغله.

نور ورسره روان شوم د موټرو له تم ځای نه مې د خداييپماني په کولو سره پل باغ عمومي ته په روانه ټکسي کې ورکېنولو، زه واپس د کور په لور راروان شوم.

پرون يې پس له شپږو مياشتو زنګ وهلی و، تر اوليه سلام، کلام وروسته يې وېل:

- د ميدان هوايي په سرک (مهتاب) د ودونو تالار په دريم او څلورم سالون کې زما او سيارې کورنۍ زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو، په خورا مينه، هيله ده، چې په خپل ګډون سره مو محفل ته رنګ وروښښئ. بلاخير بېګاه موږ هم فاميلي ورغلو له هر اړخه خورا ښکلي او رنګين مراسم يې برابر کړي و.

يونس د هوټل نه بهر دروازه کې ديوې دقيقي لپاره راسره تم شو، خندل يې په لنډو کې يې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سیاره ترکیه کې وه، ورغلم، څنګه مې چې درته ویلو و، له کړو وړ، ناستې ولاړې، اخلاقو، دینداری او هر هغه څه په اړه یې چې اړین و، بنه مې ځان مطمین کړو، بلاخیره د ملګرتیا لاسونه مو سره ورکړل، همدا و چې څو ورځې وړاندې، دا کابل ته راغله، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها ورځ مو میکرویانو کې یو وړکی کور واخیستلو، لږ فرش او ظرف مو واخیستلو، نن نو پخیر دا معامله ده، چې وینې یې، باقي دې الله ج خیر کړي، خندا یې زور واخیستو لاس مې یې ور ونیوو خپېره یې شرکنده زما خپېره کې ووهله رانه روان شو.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسي لوږه

د سرک ځنګ ته، په جاده د رارو انو خلکو ګڼه ګوڼه کې، له قده دنګې غټې سترګې نجلۍ مې کراچۍ ته څیرمه قدم ونیولو، د سره د سکول له کوچني جیب نه یې د لس افغانیو نوی لولټ راویستلو، د نمورې لسګون په راته نیولو سره یې کړل:

- یو ګرم جواری په کاغذ کې راته ونغاړه!

که څه هم په کشرۍ کې تیار ډاډه شوي جوار هم و، خو هغه څه یخ شوي و، د اور له پاسه تالۍ نه مې یو ګرم او غټ جوار راپورته کړو، ددې د ویلو سره سم زر زر مې اخبار کې وپېڅلو، ورته ومې نیولو. نجلۍ چې لاس راتېر کړو، زما له لاسه د جوار اخیستلو په جریان کې مې دا دوې اوږدې ګوتې لږ وړاندې ورتېرې کړې، د لاس شاه مې یې پرې لمس کړه.

که څه هم دا معمله به ما د هرې ښایسته نجلۍ سره کوله، خو نورو یا جرئت نه لرلو، یا به یې له شرمه خوله پټه ونیوله، اما نمورې نجلۍ د نورو په شان نه، بلکې ډېره باجرئته او خولوره وه، سم له واره یې په خورا غوسه سره پوچ او سپک شروع کړل، رانه اخیستی جوار یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واپس راته بېرته کړو، ما سر کوږ کړو، خو له بدمرغه ترې بچ نشوم، تر غوږ لاندې په دې وچه زامه مې ولګېدو، بیا یې کشرۍ ته منګول وروا چوله، غوښتل یې بل جوار راواخلي پرې ومې ولي، زر مې د کشرۍ په جوارو لاس کېښودو، ویې نشوی کولی چې پورته یې کړي، خو بدبختانه په جوارو د ور ټېټېدو له کبله مې چپ اننګی ډېر ښه څپېړې ته ورجوړ شو، دې هم له موقع نه په استفاده، سم شرک ترې تېر جګ کړو، په دې سره یې زما حوصیله هم راصفر کړه، خو تر څو مې کوم عکسل عمل ښودلو، له شا او خوا نه خلکو رامنډه کړل، ما ته نژدې چاغ سپینږیري حاجي الماس رخت فروش په شا کې له جاوکټ ونیولم، ورکش یې کړم، بیا یې نجلۍ ته په فارسي کړل:

- چه شوده؟

نجلۍ په پښتو ورته کړل:

- ددې خیرن نه مې جوار وپېرلو، چې ترې رااخیستلو مې لاس یې وراندې راتېر کړو، زما د لاس په څټ یې کش کړو.

حاجي سم له واره مخ راواړولو په سوک یې ووهلم، کړل یې:

- ته خور او مور نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زر زر په قسم پسې قسم کولو، چې ګواکې دروغ وايي.

نجلۍ لاس پورته کړو، ټولو خلکو ته يې وښودو، زما لاس په لوګي تور و، ددې د سپين لاس په څټ مې چې راکش کړې و، د تورو ګوتو کرښندې مې روستې پرې ښکارېدې. په دې سره حاجي بل وار راباندې وکړو، چاپېر رانه تاو خلکو هم د وهلو شروع وکړه، له هر خوا نه لغتې او سوکان و، چې راسرېښېدل، د سليم په نوم يو ځوان هلک چې خپله څو مياشتې مخکې د يوې ښځې سره په بدعملۍ ګير شو، شپږ مياشتې بندي و، هغه ظالم تر ټولو سخت وارونه راباندې کول، همداسې دې نورو هلکانو هم چې زه يې وهلم، منه که ددې يوه نه نجونې بې ازاره تېرېدلې شوې، خو اصلاً دلته يې هم زه د خدای او ثواب يا هم ددې لپاره نه وهلم، چې اصلاح شم، له دې وروسته خپلو هېوادوالو ميرمنو ته ازار ورنکړم، بلکې يوه ميله ورته برابره شوه، بلخوا زما په وهلو کې يې د هغه نجلۍ له رضايت او خوشحاله کولو نه خوند اخيستو. خو په هر حال جامې مې څيرې وېرې شوې، پوزو نه مې وينو دارې وهلې، له اخ او ټوخه يې وارتېرمه، لا هم د لغتو او سوکانو نوبت نه راباندې کېدو، عيني حال زړه کې راتېره شوه: ولاړې سرېيه! لکه چه د فرخندې په برخليک ورسېدې. خو بيا يې هم کور ودان همغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ راوړاندې شوه، په خلکو یې غږ وکړو، رانه هاخوا دېخوا یې کړل، زه یې ترې خلاص کړم، زما ترې خلاصولو وروسته یې ټول ولاړ خلک مخاطب کړل، په خورا جرئت، لوړ او اثرناک غږ یې کړل:

- همدومره یې بس دي، که انسان وي، پند به یې اخیستی وي، اینده کې به د پردیو ښځینو په وړاندې له داسې بد اخلاقۍ کار وانخلي، خو اصلاً دا ستونزه یوازې ددې هلک په وهلو، بندي کولو، حتا وژلو نه حلېږي، بلکې اساسي حل غواړي، چون تنها دې هلک نه، بلکې یو ساعت وړاندې یو دوکاندار همداسې یو پست عمل راسره وکړو، اوس چې راتللم له تکسي نه دښکته کېدو په محال ډرېور یوه بې حیا خبره راته وکړه، دلته ددې تور لوغړن جواري فروش دا عمل و چې راسره ویې کړو، همدا و چې نور یې زه هم بې حوصیلې کړم، عکسلعمل مې وښودو، خو په هر راز دې ټولو ته په کتو ښکاره ده، چې زموږ او تاسو د ټولنې اکثریت یا هم تقریباً اتیا سلنه ځوانان په دې بدعملۍ روږدي دي، په ځای ددې چې لکه د نورې نړۍ ځوانان خپل ژوند او اقصاد لوړولو، هېواد په پرمختګ او ترقۍ، د سیالانو سره په ځان جوړولو فکر وکړي، برعکس د دوی سترګې، ذهن واړه حواس د نجینو، ښځو په ګنډه کې ګنډلي، درحالې کې چې زموږ کورنۍ لندن کې ده، زه د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجارتي شرکت ویانده یم، یوازې د لندن په ښارونو کې نه، بلکې ټوله اورپا کې شپه او ورځ ګرځم، اسلامي هېوادونو ایران، ترکیې، سعودي ته تللې یم، له دوکانونو مې سودا اخیستې، ټکسي کې سوره شوې یم، خو له ما سره تر دې دمه د کوم، اسلامي او غیرې اسلامي هېواد د ځوانانو لخوا په لارو، ټکسي، دفتر، مارکیټونو کې داسې له بداخلاقۍ نه ډک چلند نه دی شوی، ولې دا دوې درې ورځې کېږي، خپل هېواد ته سیاحتي یا هم د خپلو دوستانو د لیدو لپاره راغلې یمه، نن لمړۍ ورځ وه، چې له کوره راوتلمه، یوازې تر وزارت خارجه ولاړم، بېرته راغلم، ددې یو کیلومتر لارې په اوږدو کې، دا دریم ځل و، چې د خپل مسلمان هېواد د غیرتي ځوانانو لخوا په رنګا رنګ ډول ازار او عزیت شوم، سره ددې چې تاسو مې وینئ، د اسلامي شریعت، افغاني فرهنګ او حکومت د لایحه له مخې پړونی، د پړوني له پاسه لوی حجاب، ماسک مې هم مرعات کړي، پس ددې ټولو باوجود، بیا هم له ما سره نن ورځ ګام په ګام د ځوانانو نموړی چلند له شک پرته ددې ښکارندوي کوي، چې په دې خاوره د ډوډۍ له لوږې جنسي لوږه ډېره حاکمه او خطرناکه ده، بناءً د اساسي حل پاره یې، تر هرڅه لمخه د هېواد له مشرانو، سپنږیرو، حکومتي مسولینونه مې هیله ده، چې زر تر زره لاس په کار شي، د وادونو لوړ لګښتونه او مصارف له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسي، ځوان نسل ته د حلالي نکاح کولو په برخه کې، ټولې ستونزې او ممانعتونه له منځه یوسي، تر نهایي حده اسانتیاوې ورته برابر کړي، چون ځنګه کوم چې مخکې مې د اورپایي او ځینو اسلامي هېوادونو ځوانانو ته اشاره وکړه، چې ګویا په وړاندې مې یې کومه بې نزاکتي نه ده کړې، خو اصلاً دوی هم ملایکې نه دي، ولې هلته په اسلامي هېوادونو کې نکاح کول معمولي خبره ده، هر وخت چې یو ځوان او یوه نجلۍ وغواړي، پرته له کوم ممانعته کولی شي نکاح وکړي، له مشروع لارې خپله جنسي غریزه اشباع کړي. همدارنګه د اورپا او غرب کفري ممالکو ځوانان د خپل قانون له مخې که څوک ښځه یا هم ملګرې نه لري، د ښارونو په ګوټ، ګوټ کې مشخص ځایونه ورته ټاکل شوي، خود رضا نجیني او ځوانان ورځې خپله جنسي تنده پکې ماتوي، پس شهواني قوه یې په عقل، انسانیت، عقیده نشي غالبېدلی، ترخو په لارو، دفترونو، موټر او دوکانونو کې یو د بل میندو، خویندو، لوڼو، ناموسونو ته آزار او ازیت ورکړي، عزت ته یې غله شي، یا هم د خپل ځان او ژوند جوړولو، هېواد د ابادۍ، سیالانو سره سیالي مخ ته وړلو فکر یې ترې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له بد مرغه داسې يوه ټولنه چې نه خپل دين او شريعت ته ژمن وي، نه کفر مني، هلته بيا تر ټولو ستر وحشت رامنځ ته شي. په همدې سره يې سترګې راډکې شوې، پسې زياته يې کړه، ما چې نن تر کومه وليدل، متاسفانه زموږ او تاسو ټولنه په همداسې يو بد وضعيت کې ده، په ځوانانو مو دې هم الله ج ورحمېږي، خو صد افسوز ددې ملک د نجونو، ښځينه بې وسه قشر په حال، د څومره لوی چالش او مشکيل سره مخ دي؟ نور يې زړا پرې غالبه شوه، خبرې ترې ولاړې، تر حجاب لاندې د وړکي پړوني پيڅکه يې سترګو ته ونيوله، څو لحظې چوفه ولاړه وه، بلاخېره پرته له نور څه ويلو، همغه شان پټه خوله او ځوړند سر په سلګيو، سلګيو روانه شوه.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ نجينې وې، فکر يې خام وو

له بد مرغه څنګه چې د هېواد په ګوټ، ګوټ کې مو د اوږده جنګ او بې علمۍ منفي اثرات خواره و، همداسې زموږ سيمه او چارپېريال هم له دې طوفانه په امن نه و، د ځناور خواصه اشخاصو کچه پکې خورا لوړه وه، ډېرې وخت به ډېرې وحشت ناکې پېښې پکې کېدلې، چې د هغو له جملې يو هم بچه بازي وه، کوم ماشوم به چې لږ ښايستوکی يا د کورنۍ لخوا لږ پاک ساتل کېدو، پورته ياد ځناور فکره افرادو به هڅه کوله چې جنسي تېرې پرې وکړي، له دې کبله اکثريت کورنيو به خپل ماشومان کورنو کې کلا بند ساتل تر مکتب او مسجده به يې هم لاس نيولي بول او راوستل، نه پوهېږم خوشبختانه ووايم که بدبختانه؟ معنا دې وخت کې زه هم تقريباً لږ ډېولې سپين پوستی ماشوم وم، په دې وجه زه هم د خپلې کورنۍ لخوا ډېر کلک کنترولېدم، په سيند کې لامبو وهلو، باغ ته تللو، همدارنګه بهر د نورو ماشومانو سره لوبو پسې مې سترګې وتلې پلار به مې کله و، کله نه، خو مور به مې له کوره د وتلو اجازه نه راکوله، يوازې مکتب ته به تلم او راتلم هغه هم دوطرفه به يې تر ډېر کلک تعقيب لاندې وم، لنډه دا چې دا د عذاب دوره پای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسېده، نوځوانۍ ته په رسېدو سره سم که څه هم د ځان صفت د ناکاره کس کار دی، ولې بیا هم د هرې ځوانې نجلۍ پام راګرځېدو او سترګې راکې پاتې کېدو یا هم زما په وړاندې په ځان کنترول له لاسه ورکولو ته په کتو، درته وېلی شم چې واقعاً دلچسپه ځواني مې ویستله، خو لا هم ممکن باور مو ونشي، اما یقین وکړئ، د دوئ د بار، بار اشارو او مینې د اظهار سره سره ما د خپل کلي، چم ګاونډ د نجینو سره هېڅ نوعه تار او اړیکه نه ساتله، چون ددوی کورنۍ زموږ د کلي کور مړي او ژوندي شریک خلک و، ددې هر کور آب او نمک ما خوړلی و، دوئ نجینې وې فکر یې خام و، ولې ما ته په هېڅ صورت وجدان اجازه نه راکوله چې د لوڼو سره یې نامشروع اړیکې وساتم، یا هم له عزت سره یې لوبې وکړم، خو یوه نجلۍ چې، زموږ د نژدې ګاونډې لور وه، د دوی کور زموږ د لارې په سر و، زښته ډېر وخت یې هڅه وکړه چې ورسره آشتي مې کړي، بلمقابل دمینې اظهار ورته وکړم، دایم به یې څارلم کله به یې د بالاخانې او کله به یې د آشپز خانې په کړکۍ کې کمین نیولی و، زه به چې د کړکۍ ساحه ته راورسېدم، کله یو څه، کله به یې بل څه ووېل، کله به یې ښه په کړس وخندل، ما به بیا هم ځان نه پرې پوهولو، چې واقعت شي دې هم ښه ځواني لرله، خو پلار یې سپینږیری و، نجاري یې کوله، عیني حال کې ډېر غیرتي سړی و، له موږ سره یې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ګاونډي توب پاللو. بلخوا مور به مې کيسه کوله، زه چې پيدا شوی وم، د مور مې شيدې کمې وې، بيا د همدې نجلۍ مور هر سهار د خپلې غوا له شيدو يو. يو ګلاس شيدې زموږ کورته رالېږلې، يعني زه که په ماشومتوب ډېر بد سپين ماشوم وم، يا مې اوس ښکلې ځواني ويستله، دا مې ددوی په شيدو ايستلې، له دې کبله مې په هېڅ صورت ضمير نه منله، چې د لور سره يې ناروا اړيکه ټينګه کړم، همدا و چې تر اخيره مې د يوې خبرې ځواب ورنکړو. نه مې ځان پرې پوه کړو. ان تر دې چې يوه ورځ يې د اشپز خانې له کړکۍ نه څو ځل غږ وکړو، احمده! احمده! دلته ګوره احمده! ما ځان نه پرې پوهولو نجلۍ چې ډېره احساساتي شوه کړل يې: ای د سپي زويه!

خدايي چې شي سخته خندا راغله، خو خپل احساسات مې کنترول کړل، يوازې تر دې يوه ښنګ مې بد، بد وروکتل، دا موسکۍ شوه، ما واپس مخ ترې راواړولو. هېڅ مې ونه وېل، راتېر شوم، بلاخره نجلۍ چې له ما نه نور بېخي نااميده شوه، بيا به مې يې مور ته هر څېرته زارۍ کولې چې ګويا ما احمد ته وکړه، خويندو ته به مې يې وېل، بار، بار او جلا، جلا د کور هر غړي ته په ويلو سره يې د وخت په تېرېدو زموږ کورنۍ هم دې ته واداره کړه، ترڅو راته وکړي، همدا و چې يوه شپه تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو وروسته د پلار په شمول ټول فامیل مو ناست و، مور مې مخ راواړو کړل یې:

- احمده زویه! زه او لالا دې د ورځې پرې وغږېدو، دغه د نجار کاکا لور دې مکۍ ډېره ښه نجلۍ ده، هر ځای مې چې ووینې زارۍ راته کوي، چې ما احمد ته وکړه، خدایزده څنګه یې زموږ دا ګډ وډ کور تر پامه ښه ورغلی. په دې سره مې خویندو هم په یوه غږ کړل:

- موږ هم چې هر ځای ووینې راته وایي، ددوی هم خوښه وه، مشرې خور مې زیاته کړه: ښه نجلۍ ده، ښایسته هم ده، کور ته یې چې هر وخت زه ورغلې یم، ډېره پاکېزه او ټوله زندګي یې وي.

خو دا چې په همدې شپو ورځو کې د کانکور نتایج اعلان شوي و، خوشبختانه زه هم د خوست پوهنتون ادبیاتو پوهنځۍ ته کامیاب شوی وم، ادبیات مې د خوښې ریشته وه، همدا پوهنځۍ مې له اولیه انتخابونو څخه وه، ډېر خوشحاله وم، مور ته مې کړل:

- رښتیا هم ښه نجلۍ ده، خو زه مې چې ترڅو درسونه خلاص نکړم، کوژده نه کوم.

مور مې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته دې خپل درسونه وايه، له سبک نه خو دې نه پرې راګرځو، نه دومره وس لرو چې سم د لاسه يې راناوې کړو.

ما مې ببيا هم په مخکنۍ خبره ټينګار وکړو، ومې ويل:

- نه اوس دې وي.

اما دوی په خپله خبره کلک و، نور مې غږ ونکړو، مجلس همداسې په نامجهول، يا هم بېله کومې قاطع پرېکړې رنګ شو، څو ورځې وروسته پوهنتونونه شروع شول، زه خوست ته ولاړم، دوې هفتې لا نه وې وتلې چې د کوژدې زېرې راباندې وشو، خوشحاله شوم، مکۍ بد نجلۍ نه وه، ښايسته هم وه، له دې وروسته کله به چې په رخصتۍ کور ته ولاړم، له لرې به مې يونيم سلام عليک ورسره کولو، خو ډېر کار مې نه ورسره لرو، مګر دې هڅه کوله چې ببخي مې ورسره پرې کړې، کله به يې ويل له خوست نه دې څه شی راته راوړې؟ همداسې کله يو څه او کله به يې بل څه ويل، ما به يې يوازې په موسکا سره خبره تېره کړه، نور مې غږ نه ورته کولو، ډېری وخت به يې ويل مېلمه مې يې. يوه ورځ مې ورته وويل: زموږ او تاسو ګاونډ کې رواج نشته خلک ډېره بده ترې وړي، چې د کوژدې په وخت کوم زوم د خسرګنۍ کور ته ورځي، نو زه او ته بايد په خپل ځان او کورنيو کې خلک ونه غږو او نه يې هم د هر فتاوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجلس سرته‌کي کړو، صبر کوه، دواړه به انشاءالله په خپل وخت سره وینو.

کړل یې!

- نه، بېګا ته به حتماً راځې، آغا مې او ادریس دواړه تللي د عمه کره مې، مور مې ویده وي، هېڅوک نه خبرېږي، فقط یو ځل دې ټینګ غېږ کې نیسم، بیا که واپس هم تلې، ولاړ شه!

ومې خندل کړل مې:

- سبا خوست ته ځم بل ځل چې راغلم انشاءالله وعده ده.

نجلۍ جدي وه، کړل یې:

- نه، هرو مرو به بېګا ته راځې، که رانغلې په خدای ج کې بیا په ټول عمر مخ درواړوم.

موسکی شوم نور مې غږ ونکړو، ترې روان شوم، شپه مې کور وکړه، سبا بیا خوست ته لاړم، د ځلورم سمستر اخیري امتحانونه و، دوه ویشت ورځې وخت یې واخیستلو، تر امتحانونو وروسته واپس د دوه نیمو میاشتو رخصتۍ تېرولو په پار د کور په لور روان شوم، دا ځل مو نو د واده اراده هم وه، چون د نامزادۍ مو ډېر وخت ووتلو، تقریباً دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال يې پوره شول، زه چې د پوهنتون په لور راتلم د کورنۍ لخوا مو دا تصميم ونيول شو، چې بل ځل په رخصتۍ راغلې واده به وکړو، خو بدبختانه تقدير کې بل څه و، لوګر ته په رارسېدو سره مو، د امريکايانو په ټانک تر سرک لاندې پولچک کې ځاى په ځاى شوى بم الوتى و، د سوارۍ موټر يې هاخوا او دېخوا درولي و، موږ چې ورغلو موټروان مو ناخبره و، څو قدمه وړاندې ورتېر شو، پاس د بل ټانګ له سره يې ذربه رابندې وکړه، ډرېور يې سينه کې وويشتلو، يوه مرمۍ زما په مټ ولګېدله، ډرېور چوکۍ کې رانړنګ شو، له همدې سره موټر تر سرک ووتلو درى، څلور لوله يې وخوړل لاندې ورغړېدو، نور په ځان نه يم پوه، يو وخت چې په هوش راغلم تيکه، تيکه په روغتون کې پروت وم، نه لاس راټولېدل، نه پښې، مخ مې درونډ و، سترګې مې نه خلاصېدې چې آينه مې ورته سمه کړه، د موټر چپه کېدو په وخت کومه اوسپنه ورته برابره شوې وه، لکه تېره چاړه چې پرې کش وي، پوزه او دا يو اننګى مې يې بوټ غوڅ کړي و، ان هډوکي ته لوېدلي وه، ډاکترانو زخم واپس ګنډلى و، غټ غټ کوکونه يې پرې وهلي و، د خپل مخ او څهرې نه مې ووېرېدم، زړه کې راتېره شوه: سرېه ! ممکن په خپل ښايست او ځوانۍ دې غرور کړى وي، چې نن خداى ج په داسې حال کړې. خو په هر حال لنډه دا چې د وخت په تېرېدو سره نور ښه شوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخ زخم هم جوړ شو، خو په پوزه او دې یو طرف اننګي ان د غوږ تر نرموکي د زخم او کوکونو پرهارونه مې په مخ بیخي بد ښکارېدل، هېڅ مې اینه کې خپل مخ ته نشوی کتلی، لکه غټ لتېک یا خرموښکی مې چې په مخ سرېښ وي، رنګ یې هم نسبت د نور پوست رنګ ته تک سور و، هغه ښکلا او ځواني یې کاملاً رانه لوټ کړه، خو بیا هم ښه و، اقلاً زخم یې وچ شو، اما سره ددې چې زښته ډېرې دواوې مې پرې وکړې خو له بد مرغه لاس ښه نشو، چون کومه مرمۍ چې ترې وتلې وه، زهرې وه، یو نیم کال مې ډاکتر په ډاکتر وګرځولو، د افغانستان طبابت مې چې پرې ستړی کړو، پاکستان ته ولاړم، هلته هم هېڅ نوعه دواه درمل، کار ورنکړو، ان تر دې چې هډوکی یې تور شو، بلاخیره وروستۍ نتجه دا شوه، چې د کراچۍ په یو خصوصي روغتون کې یې د مټ په پاسنۍ برخه کې رانه قطع کړو، درې ورځې نور هم روغتون کې پاتې شوم، څلورمه ورځ په سفر پنځمه کور ته راورسېدو، د الله ج رضا وه، د ګل په شان ځوانۍ سره، جوړ او روغ له کوره وتلی وم، ګوډ، مات نیم او نیمکله وجود مې واپس ورته راوړو، له همدې ځای نه مې د بدبختیو سلسله شروع شوه، د ژوند خورا هیلې مې له خاورو سره خاورې شوې، یعني له دې وروسته سربېره ددې چې معیوب وم، خپلې نیمګړې ځوانۍ مې زړه خوړلو، د زندګۍ چارې مې هم کرار کرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

راګډې وډې شوې، لمړي قدم کې چې پوهنتون ته ولاړم، د پوهنځۍ د مديريت لخوا اجازه رانکړل شوه، ترڅو درسونو ته مې دوام ورکړم، وېل يې: ته دوه کاله محروم يې نور حق نه لرې چې درس ووايې، کيدی شي په پيسو يا هم رشوت ورکولو مې کار شوی وی، ولې چې دا کارونه کېدل، ډېری وخت به محصيلينو خپلې ستونزې د پيسو په زور حلولې، خو ما پيسې هم نه لرلې. چې دوی مې پرې قانع کړې وی، همدا و، چې پوهنتون نيمګړی پاتې شو، دوهم قدم کې کوژدنه مې، هغه زما غبرږ پسې لېونۍ مکۍ مې چې له دې حاله خبره شوه، زما سره له واده کولو يې انکار وکړو، مور ته مې يې وېلي و: زما ازار وهلی، چې جوړ و، په ما يې کبر کولو، هيڅ ارزښت يې نه راکولو، چې کور ته ولاړې ورته ووايه دی خپل، ډېر ښه پوهېږې، په دې اخير ځل هم چې پوهنتون ته تللو، مانښام مې يوه خبره ورته وکړه، ډېر عذر، زارۍ مې ورته وکړې بيا يې هم ونه منله، خپل کبر او غرور يې تر سره کړو، همداسې پوهنتون ته ولاړو، اوس چې په دې حال شو، نور زما نه دی پکار.

زمورږ کورنۍ او د مکۍ خپل مور او پلار چې هر څومره فشار پرې راوړو، نجلۍ قانع نشوه، خو دا چې په مورږ افغانانو خصوصاً پښتانو کې ډېره بده د لوی پيغور او بې‌غيرتۍ خبره ده، چې کوژده کړې ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ترې وګرځول شي، همدا و چې بلاخیره کورنۍ پلار او ورونو مې له زور نه د کار اخیستلو اراده وکړه، خو ما پرې نښودل، ورته کړل مې: که بل چاته یې کوئ؟ ورشئ وکړئ؟ کني زه د زور ښځه نه کوم، نکاح یې هم نه صحیح کېږي، ځکه د دواړو خواو رضایت (اجاب او قبول) په نکاح کې فرض دی. بناءً له ما یې چې ښکلې ځواني او جوړ وجود واخیستلو، دا ستونزې ورسره شته، د الله ج رضا ته تسلیمېږم. البته منم دا زموږ او تاسو په ټولنه کې د شرم او پیغور خبره ده، خو موږ او تاسو مسلمانان یو، له تاسو مې هم هیله ده، راځئ د لمړي ځل لپاره په دې سیمه او محل کې موږ او تاسو د پښتو او ددې بد فرهنګ په ځای خپل اسلام مبارک دین ته ترجیح ورکړو، پرېږدئ لمړی کوژده مو هم ددې په غوښتنه وه، اوس رد کول یې هم ددې غوښتنه ده. لنډه دا چې قناعت مې ورکړو، تر نجلۍ تېر شول، له یادولو دې پاتې نه وي نمورې نجلۍ بیا څه وخت وروسته یې په برج کلا کې د یو بل هلک سره کوژده وکړه.

خو په هر حال همداسې د هرې ورځې په تېرېدو سره مې نور هم مشکېلات زیاتېدل، هره برخه کې د ملګرو، همزولو، سیالانو له سیالۍ پاتې کېدم، ان تر دې چې د څه وخت نور په تېرېدو سره کور کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم چا حساب نه راباندې کولو، نه هغه شان د کورنۍ مهم غړی وم، چې هره پریکړه، هره موضوع کې به زما مشورې اولیت لرلو، ددې سره سره که څه هم کورنۍ اقتصاد مو بد نه و، خو زه به تل پکې احتیاج او بې خرڅه وم، د کور له عمومي سرمایه نه مې د مصرف اختیار نه لرلو، همدا و چې تر ډېره به مې د ورونو، له زړو لباسونو استفاده کوله، هغه لباسو به مې یې اغوستل چې دوی به نور نه استعمالول، چون دوی جوړ و، ایران ته به هم تلل، دلته یې هم هر کار او مزدوري کولی شوی، د خپلې مزدورۍ دوې برخې پیسې به یې چې کور ته ورکړې، په هغه یوه برخه پیسو یې ځان ښه شوقي ساتلی شوی، ولې ما د دوی غوندې کارونه نشوی کولی، خو بیا هم لاس تر زنې نه وم ناست، د خپلې وسې کار به مې لټولو، ډېر وخت مې یو کورس کې استاذي وکړه، که څه هم کورس لرې و، یونیم ساعت به مې له یوې خوا پلی مزل کولو، یونیم ساعت له بلې خوا، خو ښه و، مصروفیت و، کنې ددې دومره ستړیو اعلاوه بیا هم معاش یې کم و، میاشتانه یې پنځه زره افغانۍ راکوې، په دې کې د کور هم راته سترګې وې، څلور زره به مې دوی ته ورکولې زر افغانۍ مې خپل جیب خرڅ ته ترې راوګرځولې، خو زر افغانۍ به سړی تر څه ورسوي؟ له دې کبله د معاش له اخیستو څو ورځې وروسته به مې هغه د چا خبره په جیب کې اتهۍ نه وه، د میاشتې تر اخیره به

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلک بې خرڅه وم، ولې بيا هم څرنګه مې چې مخکې وويل له بېکارۍ نه بېزه و، خو بدبختانه څه وخت وروسته امنيتي شرايط خراب شول، زموږ کورس يې رابند کړو، بې کاره شوم، هاخوا دې خوا ډېر وګرځېدم بل کار مې پيدانکړو، مجبور شوم د څه وخت لپاره مې د کلي د مسجد خادمي ونيوله، مسجد به مې جورو کولو، ابدانونه مې له ابو ډکول، ملاصاحب ته به مې په نوبت سره له کورونو ډوډۍ راوړله، د ملاصاحب د معاش سره به ماته هم مياشتانه درې زره روپۍ تولېدې، بله ورځ مې کورنۍ ويل، له دې دريو زرو روپيو نه خو چې خپلې مېږې وخروې ښې دي ورسره اوکې مې کړله، پنځه مېږې مو خپلې لرلې، آته مېږې څلور، پنځه ورې يې نور هم راته واخيستل، سهار به مې ايستل غرمه به مې راوستل، ډوډۍ به مې چې وخوړله، لمونځ به مې وکړو، بيا به مې ويستل مابنام به مې راوستل، ژوند و، همداسې سترې ستومانه په مات زړه تېرېدو، ورځ تر بلې مې له ژونده لاس په سر کېدل، د خپلې راتلونکې او اينده په پار تشويشونه راسره زياتيدل، ان تر دې چې ډېر کلک رواني تکليف مې پيداکړو، هېڅ مې د انسان رنګ نه خوښېدو، نسبت کلي کورته، غره کې به يوازې خوشحاله وم، ډېرې وخت به د ځان وژنې او دې ته ورته نورو خورا تخريبانه فکرونو غلبه راباندې کوله، ددې هر څه سره، مور او پلار بيا هم مهربانه وي، دوى به يو او بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای تلل، هڅه يې کوله چې واده راته وکړي، ترڅو راتلونکې کې نورو ته احتياج نشم، مګر زما خوښه نه وه، چون واده کول خو يوازې دا نه ده، چې ښځه ده وکړه او بچيان دي و زيږوه، ښځه او اولادنه، خوراک، لباس، دوا، تعليم او تربيه ته ضرورت لري، دا ټول د پلار مسوليت دی چې بايد رسيدګي ورته وکړي، له بدمرغه ما په ځان کې دا توانايي نه ليده، چون زمونږ په جنګ ځپلي خوار او زار ملک کې جوړ خلک د خپل اولاد په نفقه پوره حيران دي، ښځې او اولادونه يې ترې خوار دي، زما په شان يو معيوب انسان خو هيڅ کله نشي کولی اړتياوې يې پوره کړي، همدا وجه وه، چې نفس مې نه منله ترڅو زما په نوم يوه ښځه يا ماشومان دې زما د معيوبيت او ناتونۍ له کبله په سختو کې ژوند تېر کړي، احتياج، وږي، تږي، لوڅ دې وي، يا هم وغيره ستونزې دې ولري، چون ما ممکن کومه ګناه کړې وي، الله ج پرې نيولی وم، يا به کوم امتحان وي، هر څه چې دي بايد يوازې خپل يې وزغمم، نور بې ګناه انسانان په دې اور راسره پاخه نکړم، خو مور او پلار به مې بيا هم تلاش کولو زما خبره به يې هاخوا غوځوله، ان تر دې چې په ټول کلي لرې او نژدې سيمو کې ځوک دې ته تيار نشول چې خپله لور ورکړي، حتا ځينو خو په ډېرو ترخو الفاظو راځواب کړل، چې ګويا تاسو سر او سترګې لرئ چې معيوب ته زما لور غواړئ؟ اخير دوی هم نااميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، نور يې زما لپاره د چا دروازه ورخلاصه نکړه، له ما نه کشر ورور ته مې يې د واده کولو تصميم ونيولو، مجبور هم و، بله لار يې نه لرله، ځکه چې خدايي شي، ډېر وخت يې زما لپاره هم نيهاي خواري وکړه، ولې هېچا زړه راته ښه نکړو، د معيوبيت علاوه، سن مې هم جګ شوی و، شاوخوا ۳۳ کلونو ته رسېدلی وم، په ما پسې ورور مې پنځه کاله له مانه کشر و، نو طبعاً نور دده هم حق و، لنډه دا چې د ځو ورځو تر تېرېدو وروسته يې زمونږ يوه ګاونډۍ نجلۍ ورته وکړه، غره کې وم، مور مې زنګ راته ووهلو، زېری يې وکړو، لمړی يې ښه خوشحاله غږ وکړو اخير کې راپه ژړا شوه، خو په هر صورت، برعکس د زيري کولو مننه مې ترې وکړه او د اينګور مبارکي مې يې ورته ووېله، که څه هم د ورور په نامزادۍ خوشحاله شوم، خو ترخنګ يې ددې زيري په اورېدو سره مې په ځان او خپل مظلوميت هم زړه سختې ځړيکې وکړې، له تاسو يې څه پټه ځای په ځای کېناستم، څنګ ته په يوه کمر مې د مړوند له پاسه سر تکيه کړو، ښه ډېر مې وژل، يو وخت مې مېږو ته پام شو، ډېرې لرې تللې وې، اوښکې مې وچې کړې پسې ورجګ شوم، تقريباً د غرمې ټايم و، آينه مې راويستله چې سترګو ته مې وکتل سرې سرې وې، له ورايه ښکارېده چې ژړلي مې دي، همدا و چې کور ته له تلو او ډوډۍ تېر شوم، مېږې مې واپس د غره په لور راوګرځولې، د تنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږ په چینه کې مې اودس او لمونځ وکړل، کوشش مې کولو، چې پام بلخوا واړوم، خو هېڅ مې خپل مظلومیت، د مور زنګ وهل، زېرى، اخیر کې ژړا، له ذهنه نه وتله، بار، بار به مې سترګې راسرې شوې، ان په لمانځه کې مې د اوښکو څو غټې، غټې څاڅکې په اننګي راورغړېدل، یخن ته راپرېوتل، د سلام له ګرځولو سره سم مې لاس ورپورته کړو، سترګې مې وچې کړې، بیا پورته شوم، یو دوه رکعاته نفل مې زیات وکړل، اخیر کې مې لاس لپه کړل، له الله ج نه مې د صبر، حوصیلې غوښتنه وکړه، نور راجګ شوم، څادر مې وڅنډلو، میږو پسې وررروان شوم، لنډه دا چې دا پاتې ورځ مې هم له خلکو لرې همدې غره کې تېره کړه، ماښام ناوخته راغلم، کور کې مو خوشحالي وه، خپل خپلوان مو راټول و، ښځو دریا وهلو، سندرې یې ورسره وېلې، په نوبت دوې، دوې، درې، درې د نڅا لپاره راجګېدې، ما د راټولو دوستانو، میلمانو سره سترې مشې وکړه، دوی ماته مبارک وېله، ما دوی ته، پسې ورغلم ورور او د کورنۍ نورو غړو ته مې هم مبارکي ووېله، د همزه بابا خبره: لکه پسه چې په اور غاښونه سپین کړي، په زور مې د موسکا په پار د دوستانو سره خوله جینګه نیولې وه، له ډوډۍ خوړلو وروسته د کلي ځوانان حجرې ته راټول شول، ځوانان دي نو، ځینې خو بیا بیخي پکې بې احساسه وي، په ځای ددې چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

وضعیت درک کړي، خواخوږي راسره وکړي، برعکس دا ساعت یې په ما باندې د ټوکو او مسخرو کولو ښه چانس وګڼلو، همدا و چې یوه به ټوکه وکړه، وبل به یې: څه بچیش نور دې ولاکه ورته وبلي و، چې لږ رانژدې شه. ګواکې ته د ښځې نه پاتې شوې، هېڅ کله به نور په یوه بستره کې ورسره ځنملې ترڅو ورته ووایې چې لږ رانژدې شه، نورو هلکانو به په ټول زور ورته خندل، بل به له هاخوا کړل: د کور غلام وې، غلام شوې، بیا به خنداګانو زور واخیستلو، بل به له دېخوا پسې زیاته کړه: څه وخت وروسته به یې دمېږو ځرولو ترځنګ یو بل مسولیت هم زیات شي، وربرونه به کراروي، په دې سره به نورو هلکانو بیا خولې خلاصې کړې، نن نه خاندې نو کله؟ همداسې چیټیات یې غږول، ما هم په خپل ټول وس کوشش کولو چې خپل حال نرمال او غاښونه له شونډو لوڅ وساتم، چې ګویا خوشحاله یم، خاندم، ورستیو کې مې یو دوه سره آتڼ هم ورسره وکړو، نور مې دوی پرېښودل زه ترې راووتلم ویده شوم، سهار وختې مې بیا مېږې راخلاصې کړې، د ځرولو په پار مې غره ته راوستلې، خدای ج شته ډېر خپه او مایوسه وم، زړه مې هېڅ تسلي نه کوله غلي، غلي یې سینه کې راته ژړل، ځنګه مې چې مخکې ووېل، د ورور په نامزادۍ مې نیت نه و بد نه پرې خفه وم، چون ورور مې بد هلک نه و، دا چې زه معیوب وم، واده کولو ته مې زړه نشوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی یا چا لور نه راکوه، دده ګناه نه وه، بلخوا دی هم نور پخې ځوانۍ ته رسېدلی و، سل سلنه یې حق و، زه صرف ورځ تر بلې د خوارۍ او زیلت لور ته په تلو مې خپلې بربادۍ ژړولم، خو په هر راز ترڅو سر مو ونخورېم، لنډه دا چې د ورور د کوژدې او مور د زیرې کولو په دریمه ورځ هم همغه شان غره کې وم، زړه مې هم همغه شان سینه کې پټېې سلګۍ راته وهلې، چې مبایل ته مې زنګ راغلو شماره مې وکتله ناشنا وه، بلخوا مې طبعیت بیخي د چا سره خبرو کولو ته جوړ نه و، اوکې مې نکړو، څو شیبې وروسته یې بیا زنګ وکړو، دا ځل مې هم اوکې نکړو، نیم ساعت پس یې بیا زنګ وکړو، سودا مې شوه، د اوکې بټنه مې ووهله، سلام مې ورواچولو، په ښځینه غږ راغبرګه شوه: وعلیکوم سلام احمد جانه! ښه یې؟

- شکر دی، الحمدالله ښه یم تاسو ښه یی، کور خیرت دی؟

- هو شکر ښه یو، ودې پېژندمه!؟

- نه ولا!

- فرشته یم، د الیاس خور، د ځارنوال عباس لور!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره مې ټول بدن جام پاتې شو، په ځای ددې چې ورته ویلي مې وای: ډېر ښه، کور مو خیرت دی، آغا دې، مور دې، ته خپله ښه یې؟ برعکس خبرې مې له خولې وتښتوې، ژبه وچه کلکه شوه، همداسې خاموش پاتې شوم، پسې پاتې شوم، پاتې شوم، چون یو خوا ډېر کالونه وتلي و، چې کومې پیغلې نجلۍ خبرې نه وې راسره کړې، بیخي نادیده شوی وم، همد و چې ډېر زیات یې تر اثر لاندې راغلم، بلخوا دا هغه نجلۍ و، چې د خپل ښایست په مټ یې زموږ په چم ګاونډ کې نوم لرلو، د ډېرو لویو لویو خانانو، ملکانو زامنو او د ټولې منطقې په سطحه سره ځوانانو جرګې پرې کولې د خواست لمنې به یې ورته غوړولې، خو د نمورې نجلۍ او کورنۍ لخوا به یې خالي کچکول ناهیلي ځوابېدل، نو طبعاً د داسې بلند پروازه نجلۍ له لوري زما په شان یو ملنګ انسان ته زنګ وهل بیخي هېرانونکي و، واقعاً سرې متثره کوي.

خو په هر حال چې ځواب مې ورمعلوم نشو، بیا یې کړل:

- احمد جانه! غږ مې درځي؟

لویه ساه مې واخیسته ځان مې راکابو کړو، په ټول زور مې ورو ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو راځي !

ويې خندل کړل يې:

- ښا ، بيا نو ولې نه غرېږې؟

کوشش مې وکړو چې يوه بهانه را زده کړم، اما هېڅ شی ذهن ته رانغلل، يوازې مې وويل: غرېږم، غږ دې سم رانغلو ، زر مې پسې زياته کړه:

- خيرت خو به و ، چې زنګ دې کړی؟

- هو شکر خير او خيرت دی، هسې احوال مې دې اخيستلو بل ماوېل چې د وريندارې مبارکي دې درته ووايم.

په خوش او دوستانه انداز مې ورته کړل:

- مننه خوشحاله اوسې.

څو شيبې يې ساه نيولې وه، بيا يې د نرمې تمثلي خندا سره ګډ کړل:

- يوه پوښتنه درنه وکړم خفه کېږې نه؟

ورغبرګه مې کړه:

- نه ولې؟ ووايه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل يې:

- تا ولې واده ونکړو؟ ورور خو دې له تا کشر دی.

ځواب نه و راسره، يو ځل بيا مې د بهانه لټولو هڅه وکړه اما کامياب نشوم هيڅ داسې معقول ځواب مې پيدا نکړو، مجبور شوم کړل مې:

- ولا څه درته ووايم؟

رښتيا هم ځواب نه و، څه مې ويلې وی؟

نجلۍ لوی د افسوز اوسلی وکړو، راغبرګه يې کړه:

- دوې ورځې مخکې خبره شوم، ته باور وکړه، زما په ژوند کې تر ټولو تريخ او د خفګان زېری و، نه مې يادېږي چې ما به بل وخت په کوم څه دومره ژړلي وي، زه پوهېږم چې ته ولې له واده کولو پاتې شوې، خو هغه ورځ چې زما پلار زخمي د کوما په حال بستر کې پروت و، او ته لکه د الله ج له طرفه رالېږل شوي مرستندويه فريښته د شپې روغتون ته راغلې د خپل وجود په سرو وينو دې، زما مړ پلار ته واپس ژوند ډالۍ کړو، زما مور ته دې په ځوانه ځوانۍ له کونډوله او بې سرپرستې نجات ورکړو، زه او زما ورور الياس جان دې د يتيم توب د توري بلا له مرۍ نه راويستلو، همداسې نن چې موږ کوم ښکلی ژوند، يوه فعاله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته کورنۍ لرو دا ټول ستا برکت دی، هغه احسان، ترحم، مهرباني د انسانیت حد به دې زرګونه کالونه زما له زړه ونوځي، کاشکې د هغو په عوض کې مې ډېر، ډېر څه درسره کولی شوی، خو افسوز نور مې هېڅ وس کې نشه ولې یوازې یو څه چې زه یې نن درسره کولی شم، هغه دا دی چې له همدې اوس نه مې زه د خپلې کوژدې مبارکي درته وایم، هیله ده، د ژوند د یوې ناچیزه ملګرې په صفت مې قبوله کړې.

دا چې ما یې په ځواب کې څه وویل؟ د فریشتې خبره مه هېروئ، واپس زر همدې ځای ته راګرځم.

ترخو سوال درته پیدا نشي، لنډو کې به یې لمړی د پلار د زخمي کېدو او زما د وینې ورکولو هغه کیسه درسره شریکه کړم، کوم چې فریشتې یې خپلو خبرو کې اشاره ورته وکړه.

اصلاً دا واقعه له مانه بېخي هېره وه، اوس چې دې یاده کړه، ماته یې هم رایاد کړه، چون تقریباً لس، پنځلس کالونه مخکې دا پیښه شوې، چې هغه وخت زما لاس جوړ و، شاوخوا د ۱۹\۱۸ کالونو په عمر د نوځوانۍ په جوش دوران کې وم، مازیګر و، مسجد ته د تلو په نیت له کوره راوتلم، چې د کلي بر سر هدیرې سره ډزې وشوې، خلک ورمتوجه شول، څو لحظې پس منډې، منډې شوې، ما هم ورمنډه کړل، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسېدم، څارنوال عباس يې موټر ته څېرمه، سپيرو خاور کې په وينو لت پت پروت دی، سلګۍ وهي، ښځه او واړه، واړه ماشومان يې، همدا فريښته او ورور يې الياس چې هغه وخت خوار ښکلي او مينه ناک ماشومان و، که څه هم الياس ببخي کوچنی و، فريښته لږ غټه تقريباً اوه، اته، کلنه وه، د پلار څنګ ته يې چيغې او ترفکې وهلې ژړل يې، ددې سربيره د فريښتې نيم مخ او منګولې هم په وينو سرې وې، فکر کړم، د پلار غبږ کې يې ځان ورغورځولی و. پلار يې تر ډېره همدلته پروت و، څوک له وېرې نه پرې ورنږدې کېدل چې پورته کړي يې وای، روغتونه ته يې رسولی وی، ځکه په دې وخت کې نوي لږ لږ مجاهدين (طالبان) راپيدا و، جبهې جنګ يې نشوی کولی، خو همداسې يونيم چرکي جنګ او هدفي ويشتل به يې کول، څارنوال عباس هم د هغه وخت د سترې محکمې برحاله څارنوال و، له دې کبله چا نشوی جګولی، ولې د نمورې څارنوال په شان هغه کسانو چې حکومت کې به يې برحاله دنده اجرا کوله، هر چا به يې چې جنازه وکړه، يا به يې نور کمک ورسره وکړو، بيا به د هغو هم خير نه و، خو ښه و، وروسته يو دوه نفره راپيدا شول، دده خپل موټر ته يې پورته کړو، روغتون ته يې ولېږلو، ساعت لا نه و وتلی، د ماښام تر لمانځه وروسته، زما په شمول ټول کليوال مو د مسجد په مخ کې ناست و، خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو چې د ښارنوال وضعیت خراب دی، وینه ډېره ترې تللې، که له تاسو څوک د وینې مرسته ورسره ونکړي، ممکن ژوند یې جدي له خطر سره مخ دی. تر اخیره مې غوږ نیولی و ، هېڅوک حاضر نشول، په داسې حال کې چې زما یې د ښځې او وړو ماشونو چیغې، ترفکې او ددې علاوه د فریشتې د خپل پلار په وینو سور اننګی او منګولې هېڅ له سترګو نه وتل، مخکې مې یادونه کړې، هغه وخت ورکی وه، خو لکه پلاستکې لانځکه خورا خوږه مینه ناکه نجلۍ وه، له اوښکو ډکې کم رنګه شنې سترګې یې په خلکو کې هاخوا او دېخوا غړولې چې ګویا څوک ورنژدې شي د پلار سره یې مرسته وکړي، روغتون ته یې ورسوي، همدا و ، چې وجدان مې اجازه رانکړه، ترڅو سترګې پرې پټې کړم، بلاخیره توکل په الله ج راجګ شوم د خپلې کورنۍ په شمول له ټولو خلکو پټ، شپه وه، لاندې د فصل او باغونو په لار مې ورمنډه کړل، نیم ساعت وروسته وروررسېدم، چې کتل مې د روغتون په دهلېز کې یې د ښځې او بچیانو لا هم په مخ سیلاب سیلاب اوښکې راروانې وې، فریاد یې کولو، ژړل یې، د ښځې یې چې په ما سترګې ولګېدې هیله منده غوندې شوه، ور نژدې شوم، ورته کړل مې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژاړئ مه زه وينه ورکوم انشاءالله جوړ او روغ به شي، نور ترې تېر شوم، عاجل ته ورننوتلم ډاکتر مې چې وينه معاينه کړه، خوشبختانه تصادفي ورسره برابره شوه، زه يې په پاس چپرکټ کې څملوم زما د لاس له رګونو نه يې مستقيماً وينه ورته تېره کړه، د څو لحظو په تېرېدو سره کرار، کرار په سرې کې ساه وچلېده، شپږ سوه سی سي وينه مې ورکړه، ځان يې وخوځولو، د ډاکترانو اميد ورته پيدا شو، زه نيم ساعت نور هم پروت وم، له ډاکتر نه مې پوښتنه وکړه:

- څنګه دی وضعيت يې؟

ويل يې:

- ښه شو، انشاءالله! د دستګاه يې د زړه ذربان نرمال ښيي.

بيا مې ورته کړل:

- زه څنګ وکړم، لاړ شم؟

- که سر دې نه ګرځي؟ تللی شي.

راجګ شوم سر مې نه ګرځېدو، يوازې پښې مې رېږدېدلې او غوږو کې مې شرنګار و، بهر چې راووتلم، الياس يې د مور په زنګانه سر ايښی و، ويده و، مور يې او فريشتې لا هم ژړل د عاجل بخش دروازې ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې سترګې نیولې وې، زما په راوتلو نورې هم راخلکې شوې، زر مې کړل: زیری مې دربانديې ښارنوال صاحب ښه شو، سترګې یې راوغړولې، شپږ سوه سي سي وینه مې ورکړه، ډاکترانو هم وېل چې فشار او د زړه ضربان یې نرمال شو، نور انشاءالله ښه دی، شیبه په شیبه لا ښه کېږي، خطرناک ځای نه دی لګېدلی، صرف وینه زیاته ترې تللې وه، ځکه یې وضعیت خراب و.

په دې سره ښځه له ډېرې خوشحالۍ او له مانه د مننې په پار ببخي احساساتي شوه، پښو ته مې راټیټه شوه، خدایزده مچو کولې یې که څه؟ په داسې حال کې چې ډېره باستره ښځه وه، تقریباً نهه، لس کالونه یې کېدل چې زمونږ کلي ته راواده شوې وه، مګر تر اوسه ما نه وه لیدلې، خدایي چې شي ښه ځواني یې هم لرله، خو په هر حال زر ترې شاته شوم، پرې مې نښودو چې سر یې زما پښوته ورسېږي، ورته کړل مې:

- هیله کوم، په دې نه ارزي، دومره خو مو د یو مسلمان او کلیوال په صفت پر ما حق و، که نور څه خدمت نه وي؟ زه ځم، کور کې مې نه دي ویلي سودا به یې وي.

د عاکانو سربیره یې وېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر یوسې خدای ج دې مل شه، بیا مې ورته کړل:

- زما د راتلو او وینه ورکولو دې چاته تر خوله ونه وځي، چې شرایط خو تا ته معلوم دي.

سر یې وخوځولو، چې ګویا سمه ده.

ورتېر شوم د فریښتې په سر مې لاس کش کړو، ورته کړل مې:

- ژاړه مه پلار جان دې اوس جوړ او روغ دی، چې سېروم یې خلاص شي راوځي، په همدې سره ترې راروان شوم، له حکومتي ساحتې او نظامي پوستو چې راتېر شوم، سرک مې پرېښودو، وېرېدم چې طالبان په مخه رانشي، باغونو ته شوم، یوخوا شپه وه، پولې پټې و، بلخوا فکر کړم فشار مې ټیټ و، غوږو کې مې ځنګ او پنګ و، هېڅ مې پښه په ځای نه لګېده، څو ځایه ولوېدم، چنار تنګۍ کې له پېریانو ورېدم، خلکو به وېل دا ځای دروند دی، لنډه دا چې په یولس نیمو بجو کلي ته راورسېدم، زموږ چیراغونه مړه و، دروازه مې ونه ټکوله، وېرېدم چې پلار به مې غوسه وي، د شا لخوانه په دېوال کلا ته ورواوښتم، غلی خپل اتاق ته ننوتلم ویده شوم، څنګه مې چې وېل، سهار مې پلار رښتیا هم سخت غوسه و، کړل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د شپې چېرې وې؟

د یو ملګري نوم مې واخیستو ورته کړل مې:

- میلمه یې وم.

خو بیا هم یوازې وار یې راباندې ونکړو، نور یې هېڅ راپرې نښودل، عینې حال غوړېنو کې مې لا هم ځنې او پښې و، جوړ نه وم، ولې بیا هم روح مې خوشحاله و، که هر څو ستړې، خطرونه راباندې تېر شول، یا هم پلار بې ابه کړم، خو ځای یې ونیولو، خپله انساني او مسلماني وجبه مې اداکړه، د ځارنوال ژوند مې وژغورلو، پرې مې نښودل چې ځوانه ښځه او واړه ماشومان یې خوار شي، اصلاً زما ډېر زړه هم په همدې ښځه او ماشومانو یې بد و، یوازې دده لپاره مې ممکن دومره ستړې او خطرونه په سر نه وی اخیستي، خو په هر صورت ځنګه چې لمړی مې یادونه وکړه دا هر څه له ما هېر و، شاوخوا دیرلس، څورلس کاله یې وتلي و، چې هغه وخت فریښته غالباً اوه، اته کلنه ماشومه وه، زه هم همداسې د اتلسو، نولسو، کالو په عمر نوځوان وم. دا محال نو دا ښه رسېدلې پېغله او زما سن ان دری دېرش، څلور دېرشو کالونو ته رسېدلی و، پس طبعاً اوس نسبت فریشتې ته زما د ډېر لوړ عمر، پیوند، پیوند مخ او معیوبیت سره، سره بیا هم یو ناځافه ددې دا خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګویا ما د ژوند د ملګرې په صفت قبوله کړه، بیخي حیرانوونکي و، هېڅ داسې الفاظ مې پیدانکړل، چې د هغه ساعت حالت مې درته پرې بیان کړم، بار بار به مې ځان وخوځولو، سترګې به مې کش کړې، د میرمن ښاپېرۍ نغمې خبره چې: خوب وینم که څه دي...؟

خو په هر حال څو شیبې وروسته مې حواس کنترول کړل، ځواب کې مې یې په ارام او منندوی انداز کړل:

- ستا له لطف او مهربانۍ نه مننه، (خدای ج) دې خپل اخلاص او انسانیت درکړي، اما له ماسره مې د کورنۍ له خوا کوم جبر او ظلم نه دی شوی، زه خپله کوژده نه کوم، کورنۍ ته مې اجازه ورکړې وه، ترڅو ورور ته مې یې وکړي.

نجلۍ اوږده ساه واخیسته د جواب په پار یې راغبرګه کړه:

- زه تا درک کوم، په هر څه پوهېږم، ته د یو ډېر ښکلي فکر خاوند او بااحساسه انسان یې، له شک پرته ته د خپل معیوبیت له وجې راتلونکې کې د میرمنې یا یوې کورنۍ د مسولیستونو په اړه اندېښنه لرې، زما له انده سل سلنه، همدا وجه ده، چې له واده کولو انکار کوې، یا نه غواړې واده وکړې، اما زه ډاډ درکوم چې انشاءالله نه اوس او نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اینده کې هېڅ نوعه روحي او جسمي سردردي به دې ونه ګرځم او نه به هم که د الله ج خوښه وه، هېڅ کله ته دې ته اړ شي چې زما د نفقې یا نورو ضرورتونو لپاره کار او یا یې هم اندښنه وکړې، ځکه ته پوهېږې چې نن وخت د انسان فزیکي قوه نه ده مهمه، بلکې هر څه پیسې کوي، پس زما پلار له ماسره خورا زیاته مینه لري، څه ځمکې، شتمنۍ او ملکیتونه یې چې لرل، زما او د الیاس ترمنځ یې سم نیم ووېشلي، د نیمو قواله یې زما او د نیمو یې د الیاس په نوم کړې، یوازې ماته چې کوم سهم رسېدلی، دوه سوه کاله یې چې زه او ته یا یوه متوسطه کورنۍ په سر باد کړي، نه یې شي خلاصولی، بناءً په دې اړه هېڅ تشویش مه کوه.

که څه هم مخکې مې ووېل، رښتیا هم زما وېره خو له همدې مسولیتونو وه، چې واده ته مې زړه نشوی نیولی، مور او پلار به مې منعه کول، خو بیا هم دې ته مې کړل:

- نه دغه خبره نه ده، هسې مې له شوره لري والی او یوازیتوب خوښېږي، کېدشي راتلونکې کې مې اراده بدله شي، خو که چېرې واده مې هم کولو د ځان په شان یوه د بخت له تخته پرېوتلې، خواره زاره نجلۍ یا میرمن به ګورم، ستا له لوې همدردۍ او لوی انسانیت نه یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل بیا هم زیاته مننه، چون ته د ښکلا سیند یې، د مهربانۍ غر یې، د انسانیت اولګو یې، ستا د ژوند د ملګري په صفت باید ستا په شان له ښکلا او شرافت نه مال امال، ستا همسن او په ټوله معنا صحتمند انسان اوسي، ترڅو د ګل په شان پالنه دې وکړي، چون ته په همدې ارزې.

نجلۍ موسکۍ شوه، په نرمې خندا سره یې کړل:

- امممم همم زه خو نه وم خبره، دا خو سمه د کوه قاف ښاپېرۍ یم، زړه مې غواړي همدا شيبه مې، له دې اننګي نه یوه مچکه وخلم، په همدې سره یې د مچو په ښه له شونډو ښه لوی شرک جګ کړو، بیا یې ښه په کرس پسې وخندل.

دا چې ما یې مخکې له مخکې په وړاندې روحیات بایللي و، د مینې او مچکې په خبره یې یو ځل بیا پښې راولړزولې، سم یې خولې کړم، خو په وړاندې مې یې هېڅ نوعه احساسات ونه ښودل خاموش پاتې شوم، نجلۍ چې په خندا زړه یخ کړو، اخیر کې یې کړل:

- وبښه لکچې تر خط ووتلم، بې ادبي مې وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې وواېم چې نه، کومه خبره نشته، خو وخت يې رانکړو، خپلو خبرو ته يې دوام ورکړو زياته يې کړه: له ستاينې دې مننه، اصلاً ستا فکر، ستا زړه، ستا سترګې ښکلې دي، چې زه درته دومره ښکلې او باارزښته ښکارم او له نيکې مشورې دې هم مننه، چې ګويا زه بايد داسې څوک د ژوند ملګر کړم، ترڅو د ګل په شان پالنه مې وکړي، درحالې کې چې داسې پالنه تا تنها زما نه بلکې زموږ د ټولې کورنۍ لس، پنځلس کاله وړاندې کړې، چون نن چې يوه له خوښيو ډکه هوسا کورنۍ لرو، دا واړه ستا له برکت دي.

ورغبرګه مې کړه:

- بيا هم مننه، ستا مهرباني ده، کنې ما هېڅ هم نه دي کړي، دومره خو د هر مسلمان په بل مسلمان، حتا د انسان په انسان حق دی.

نجلۍ کړل:

- هغه ورځ خو په مسجد او کلي کې نور مسلمانان او انسانان هم ډېر و؟ حتا نژدې دوستان او خپلوان مو و، ولې زموږ سره د همدردۍ لپاره د سلو خطرونو سره سره، له ټولو پټ، په نيمه شپه کې يوازې ته روغتون ته ددې مسلماني او انساني حق ادا کولو لپاره حاضر شوې؟ پس نن ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم قسم کړی، چې ستا د ژوند په دې ستونزمن او له ناهیلۍ ډک پړاو کې به ستا په وړاندې خپل مسلماني او انساني حق ادا کوم.

لنډه دا چې تر ډېرو دلایلو، خبرو اترو وروسته، بلاخیره ورسره او کې مې کړه. دوې ورځې پس مې مور، پلار، مشره خور او وریندار ورولېږل، د فریشتې دوی له کوره یې د کوژدې ګل راوړو، په کلي کور کې یوه عجیب، غریبه هنګامه خوره شوه، چا به وېل دا د سحر او جادو زور دی، چا یو او چا بل قسم ګېډنامې غږولې، خو په هر صورت، د فریشتې پلار د لویو لویو خلکو او چارواکو سره پېژندل یوه میاشت وروسته په نیمې کې پاتې د پوهنتون کارونه مې یې هم راته جوړ کړل، باقي درسونه ته مې دوام ورکړو، د پوهنتون د فراغت سره سم مو یې د واده تابیاع ونیوله، درود او سلام دې وي پرې، ډېر یو شریف انسان و، فریشته خو یې لور وه، هسې نه هم خورا پرې ګرانه وه، اما زه یې هم تر خپل اولاد کم نه ګڼلم، تر واده کولو وروسته څنګه چې فریشتې ویلي و، د یو دوه پوړیزه مستقل کور په شمول دولس جریبه زراعتي ځمکه او باغونه یولس دوکانونه چې هره میاشت به مو یې تر یو لک افغانیو زیاته کرایه اخیسته دا یې ټول مورږ ته وسپارل، ددې سربېره یوه سپکه دفتري دنده یې هم راته پیدا کړه، نن ددې کیسې تر لیکلو پورې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده مو درى کاله وتلي الحمدالله يو ښکلي بچي په نعمت هم الله ج نازولي يو ، همدارنګه له هرې ديدګاه خورا ښايسته او له هرې ستونزې خالي ژوند لرم، هېڅ نوعه د معيوبيت او کمي احساس مې په ذهن کې نه دى راګرځېدلى، حتا د خپلې کورنۍ مور او پلار مې هم اتيا سلنه مالي ملاتړ زه او فريښته کو ، يو همزولى يا ملګرى مې په مادي او معنوي لحاظ تر ما ښه ژوند نه لري، که څه هم هر څه د الله ج ورکړه ده، خو په ټول کې چې کله ناکله فکر وکړم دا دومره ثروت، هوسا ژوند او د فريښتې په شان د يوې ښکلې، مهربانه او مينه ناکې نجلۍ سره د ژوند ملګرتيا مې ټول يوازې د هغې يوې شپې ترحم او نيکۍ له برکته دي، ددې سره جوخت د مشرانو هغه خبره راياد شي چې وايي نيکي وکړه د کندو شاه ته يې وغورځوه يوه ورځ په درد خوري.

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې علمه عالم

سره ددې چې ما په ټول ژوند ګیره نه وه پرېښې، ددې علاوه وېښتان به مې هم سټایلي جوړول یعني که لنډ یې وو ایم تر خپله وسه، وسه پاک عصري، ورځني موډ لباس او څېره کې به دندې ته تللم، خو کله چې تېر نظام یا هم د داکتر اشرف غني واکمنۍ سقوط وکړو، طالبان حکم شول، زما په شمول د پخواني حکومت تقریباً ټول کارمندان د څه وخت لپاره بې کاره شول، ولې خوشبختانه یوه یوه نیمه میاشت وروسته د نوي حکومت (اسلامي امارت) لخوا واپس کرار کرار د تېر نظام کارمندان خپلو دندو ته ورغوښتل کېدل، په دې لړ کې یوه ورځ زه هم وروبلل شوم، کله چې ورغلم، ماحول کاملاً تغیر کړی و، سابق به له وزیر نه نیولې د دروازې تر ساتوونکو پورې ټول کارمندان ډېر منظم او مجهز و، د ګوتو په شمار کسانو به د ځینو عذرونو له مخې وطني کمیس او پرتوګ اغوستل، نور به واړه مامورین دریشي پوش و. ولې اوس چې ورغللم وزارت ملاصاحبانو او قاري صاحبانو په سر اخیستی و، ګیرې وې، لوې لوې پګړۍ وې، څنې خولۍ، واسکټ، ثارد لوی، لوی کمیسونه و، ډلې، ډلې په شبو وتل ننوتل، خو په هر حال هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مئسول کس مې راپیدا کړو چې زه یې راغوښتی وم، له قده ټیټ چاغ تخته ځوان و ، د تور پاج پګړی یې وهلې وه ، خړ لوی بخنۍ دار کالي یې په تن و ، د واسکټ د مخي جیب کې یې مسواک او ږمنځ ټومبلي و ، زه د مولوي صیب په نوم ورته مخاطب شوم، ځان مې ورته معرفي کړو ، په قندهاري لهجه یې راغبرګه کړه:

- ایا غواړې همغه پخوانۍ دنده دې مخ ته یوسې؟

- د بلې وېلو سره مې د موفقیت په پار سر هم ورته وخوځولو.

کړل یې:

- سمده !

له همدې سره یې د پیژند پاڼې له مخې مې زما نوم، د پلار نوم، ولایت ولسوالي او د کلي نوم مو یې تر مخ پرتې کتابچه ته ورسول، بیا یې راته کړل:

- سر له سبا به دې خپلې دندې ته په وخت حاضرېږې، د سترګو په اشاره سره مې د اوکې ډاډ ورکړو، پسې زیاته یې کړه: خو لکه اوس چې راته ولاړ یې په دې شان به نه راځې، دریشي به دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کړې، کميس او پرتوګ به اغوندې، سرتور سر به هم نه راځې او له دې وروسته به ګيره هم نه خريې.

که څه هم زړه کې راتېره شوه: چې ددې شرطونو سره خو فکر نکړم دا وظيفه له ما نه شوې وه، ولې بيا هم ده ته مې وويل:

- ښا صحيح ده.

کور ته چې راغلم، زړه نازړه وم، چې ورشم که ورنشم؟ بلاخېره د وطن وضعيت او بېکاريو ته په کتلو، پرېکړه مې داسې شوه چې کالې خو لرم، يوه سپينه خولۍ به واخلم، يو څو شپې به ګيره هم نه خريم، توکل په خدای ج څو ورځې به ورشم، که خوند يې رانکړو، ترې خو مې نه، بيا به يې ورپرېږدم، د يو شخصي کار او بار غم به وخورم، همداسې مې وکړل، سبا مې وطني کالي په تن کړل، سپينه خولۍ مې ورپه سر کړه ورغلم، خو که هر څو مې افغاني کالي په تن او سپينه خولۍ په سر وه، بيا هم له لرې ښکارېدم چې پخوانی کارمند يم، ددوی سره مې ډېر فرق و، ګيره مې پاکه خريل شوې وه، ويښته مې هم همداسې مخ طرف ته غټې، شا او د غوږونو څنګونه مې په صفر ماشين وهلي و، له دې کبله دوی هم هېڅ سمه رويه نه راسره کوله، لويان يې ښه و، ښکته طبقې به يو نوعه تضاد راسره کولو، حتا ځينو خو يې سره ددې چې خپله يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام نه اچولو، زما يې هم نه عليکولو، ان د دروازې ساتونکو هم هغه شان انسانيت نه راسره کولو. ښکه چې د وزارت د نورو طالبي کارمندانو سره يې کولو، درحالي کې سابق به چې موږ وزارت ته راغلو لکه خپل کور ته چې راغلي و، د سکون ساه به مو واخيستله، د وطن د مالکيت احساس به مو کولو، وزارت به مو خپل وزارت ګڼلو په ډېره مينه به دندې ته راتلو، اما اوس مې چې د پخوانيو کارمندانو له ډلې خپل هر ملګرى ليدو، کوم چې له ما مخکې راغوښتل شوي و، تر ما بتره غتې خولۍ يې په سرونو ورنسکورې کړې وې، د ځينو چې لږ زيات وخت وتلى و ږيرې يې هم ببرې شوې وې، پخوا به مو چې وخت پيدا کړو د يو بل ښکګ ته به ورغلو، يو خوله مجلس، يوه نيمه ټوکه به مو سره وکړه، خستګي به مو رفعه شوه، خو اوس ترڅو په ملاصاحبانو بده ونه لګيږي، چې سترګې به مو سره ولګېدې يو بل ته به صرف لږ موسکي شو، په اشاره به مو سلام عليک وکړو، نور سره درېدلو نه، هسې مجبور و، کني دلته کار او دنده مخ ته وړل په ټولو سخت بوج و، داسې احساس مو کولو لکه ملاصاحبانو چې يرغمل نيولي يو او په زور کار راباندې کوي، عين حال کې زما په شمول هر يو په دې هڅه کې و، ترڅو کوم بل ځاى شخصي شرکتونو او بېزنيسونو کې ولو که په ډېر کم معاش هم وي دنده پيدا کړي، په همغه ورځ له دې ځاى نه وتښتي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې دلته مو معاشونه لوړ و، ماته يې دمياشتې پنځلس زره معاش راکولو، همداسې دې نورو ملګرو مې هم، څورلس زره، شپاس زره ان تر شلو زرو معاشات اخيستل، خو بيا هم بې قدرۍ او بې ارزښتۍ ته په کتو مو، خوند يې نه کولو، پکې زړه تنګي و، کني کار هم دومره نه و، پخوانې حکومت کې به موږ هره ورځ ددې لس برابره کار کولو. خو خوشبختانه د وخت په تېرېدو سره څه دوی راسره بلد شول، څه يې موږ ته چل راغلو، دوې نيمې مياشتې وروسته مې ګيره ښه صحيح ورسېده، د چا خبره نيمايې سينه يې لاندې کړه، د ګيرې د رسېدو سره سم، زه هم منډوې ته ولاړم عليزاده مارکېټ کې مې د پګړۍ لپاره (۳۲) متره سپين پاچ واخيستلو، سره د يوه تيکيې واسکټ، له منډوې د پلخشتې د مسجد مخ ته راووتلم، دلته مې له ولاړو دست فروشانو، يوه ږمنځ، يو د لرګي مسواک همداسې يو بوتل ملايې عطر، يو بوتل د ګيرې لپاره شرشم تيل، يوه له رنجو ډکه لاجروملم او سلايې هم واخيستل، نور راروان شوم پخوانۍ خولۍ مې د پل محمود خان پله له سره د کابل سيند منځ ته وروار کړه، دوې ورځې وروسته مې په يوه خياطۍ کې درې جوړه ښه لوی لوی ملايې کالي هم وګنډل، يونيم، يونيم متر لمنې او شپاړس انچه لاستونې مې ورکړل، دوه جوړه بخيو واله، يو جوړ ساده و او د هر رنګ کاليو سره په خپل رنګ کې مې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ، يو دوه نيم متری څادر هم ورسره وکړو ، د يوې مياشتې معاش مې مکمل تر ځان قربان کړو ، خو ځای يې هم ونيولو ، نمورې کالي به مې چې واغوستل ، واسکټ به مې پرې کش کړو ، ږمنځ ، مسواک او قلم به مې يې د سينې له پاسه وړکې جيب کې وتومبل ، ګيره به مې په شړشمو وغلوله ، د شپږد برش متري سپين پاج نه به مې لويه لنګوټه ووهله ، څادر به مې په اوږ واچولو او اينې ته به مخامخ شوم ، يقين وکړئ لس دقيقې به ځان ته له خندا شنه تبی وم ، د کورنۍ غړو به مې هم خندل پلار به مې د اميرالمومنين زوی بللم ، له کوره به چې راووتلم د کوڅې شناخته خلکو او ګاونډيانو ته به مې هم دعاليمانه څېرې په ليدو خندا ورتلله ، چون زما پخوانۍ خارجي ستايله څېره ، کره وره ، دختر بازۍ او لوپرۍ دوی ته معلومې وې ، اما کوشش يې کولو چې خپله خندا له ما پټه کړي ، ما به هم ځان نه پرې پوهولو صرف سلام به مې وروا چولو نور به سياست کې ترې تېر شوم ، له خپلې کوڅې او شناخته خلکو دېخوا به چې راغلم ، هر موټر به چې راپسې راغلو بريک به شو ، ډرېور به يې په ډېر احترام کړل: مولوي صاحب راوخېژه تر چهاراهي پورې دې زه ورسوم ، ورسره کې به ناستم ، تر چهاراهي پورې به ډرېور ډېر نيک برخورد او احترامانه خبرې راسره وکړې ، ځينو به له چاپلوسۍ د امارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاینه، طالبانو صفتونه شروع کړل، څهاراهۍ ته د رسېدو سره به یې
د ساعت کولو په پار کړل:

- چېرته ځې مولوي صاحب !؟ کینه ځای ته به دې ورسوم، د ځینو سره
چې لږ سم موټر به یې و، کی به ناستم ان تر وزارته به مې مفت ځان پرې
ورسولو، له ځینو به بیا همدلته څهاراهي کې د منني په کولو سره
ښکته شوم، دا به مې چې رخصت کړو، په سرک راروانو موټرو ته به مې
کتل کومه نوې لوکسه تو ډي به چې راغله اشاره به مې ورکړه، راځنګ
ته به شو، ورته کړل به مې:

- هاخوا خو روان یې تر وزارته پورې ما هم درسره ورسوه. سړی به چې
هر چېرې روان و، مجبور به شو، چا د ثواب او احترام په خاطر چې ګویا
عالم دی، د دین ستنې ده، د محمد (ص) وارث دی او چا له ډاره نه،
نشوی ویلی، د مخې سیټ کې به ورسره کیناستم، شل پنځویشت
دقیقې لار وه، د وزارت مخې ته به چې ورسېدو، د جزاک الله په ویلو
سره به ترې ښکته شوم. خلاصه هره ورځ په همدې ډول، د ښار په
لکسو، پستو موټرو کې، مفت او په ډېر عزت سره دندې ته تلم او راتلم.
هو رښتیا اوس خو مې کیسه درته شروع کړې، بیا دې دا هم درنه پټه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چې په همدې لړ کې یوه ورځ د نورو ورځو په څېر له چاراهي نه په ډېره یوه نوې او پاکه ټوډې کې وختلم، په لارو یې ډربور راته کړل:

- مولوي صاحب ! د ترافیکو ریاست کې څوک نه پېژنې؟ درې ورځې مخکې مې د صفاکارۍ لپاره د موټر اسناد ورکړي، یوه میاشت وروسته یې ورغوښتی یم، که څوک پکې پیژنې؟ هیله ده لږ مرسته راسره وکړه ترڅو، دومره یې ونه ځنډوي، زه ځم دوبۍ ته که اسنادو ته تر یوې میاشتې معطل شم وېزه مې تر وخت تېرېږي.

ورغبرګه مې کړه:

- هو پیژنم یې، د ترافیکو ریاست، ریس مې د یوه سنګر ملګرى دى، په دروغو مې مبایل کې تپ او تلاش وکړو، بیا مې ورته کړل، د مبایل شماره یې راسره وه، پرون هم سره وغږېدو اوس نه پوهېږم څنګه ورکه شوه، کنه زنګ مې ورته کولو.

- هیله کوم مولوي صاحب دا مرسته راسره وکړه، د ترافیکو ریاست په لور خو هسې هم روان یو، صرف د یوې دقیقې لپاره په منډه کې ریاست ته راسره ورننوځه زما د ستونزې په باب یوه یادواري ورته وکړه، ترڅو لږ زر یې راکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه سمه ده، د یو مسلمان سره مرسته کول خو ډېر ثواب لري.

سړی له خوشحالۍ موسکی شو، کړل یې !

- کور دې ودان مولوي صاحب، الله ج دې اجرونه درکړي.

په همدې سره د ترافیکو ریاست ته هم راوسېدو موټر یې د سرک څنګ ته ودرولو، له درېدو سره سم مې ورته کړل: دا یوه پښه مې جهاد کې ټپي شوې لس مرمۍ یې خوړلي، اوس هم چې پرې ګرځم درد کوي، ته یو ځل ورشه ویې ګوره او پوښتنه یې وکړه چې ریس راغلی کنه؟ که نه وي راغلی چې هسې ورتکلیف نشم، سبا به یې بیا غمه درته وخورم.

- په سترګو مولوي صاحب، ته کینه زه به یې وګورم، که راغلی و، غږ درته کوم، بیا به نو راتکلیف شې وبښه.

- چې راغلی وي ورتله مو ځای ونسي هېڅ خبره نه ده خیر.

سړي نور څه ونه ویل ورروان شو، موټر کې یې یو نوی جدید، ښه ماډل بالا غټ مبایل چارج ته ایښی و، د ترافیکو د راياست په عمومي دروازه د سړي له ننوتلو سره سم مې مبایل راواخیست جیب ته مې کړلو، له موټر نه راښکته شوم، فوراً مې یوه بله کرولا راودروله په مخ ترې ولاړم، په لاره مې مبایل ښه لټ په لټ کړو، ډېر مې خوښ شو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزارت په سرک له کرولا نه هم ښکته شوم. لمړی مې په ګیره لاس راکش کړو، بیا مې د پګړۍ شمله راونیوله مچو مې کړه، په موسکا او غلي غږ ورته مخاطب شوم: دا ټول ستاسو برکت دی، کنه ما غوندې چکه چور چا په داسې لوکسو ټوډوګانو کې مفت وړلو، یا یې دومره باور پرې کولو چې چالاند موټر او مبایل یې یوازې ورته پرېښي وای؟ خو په هر حال د وزارت دروازې ته چې ورسېدم، په دې وخت کې نو د دروازې د ساتوونکو په شمول هغه پخواني طالبان چې زه یې پېژندلم او په لمړنۍ څېره کې یې لیدلی وم، تقریباً ټول یې تبدیل شوي و، نورو ځایونو ته یې ولېږل، چون هغه لمړی وخت و، ګډوډي وه، دلته چې کوم ډلې ډلې طالبان پراته و، (۹۹) سلنه یې بې سواده و، د وزارت په اداري کارونو شک او رک هم نه و، هسې یې ډوډۍ په وزارت تاوان کړې وه پراته و، غونډ غونډ به په شبو وتل ننوتل، د هغو ط البانو نه صرف یو پنځه شپږ مشران پاتې شول، اګر چې دا هم په کمپیوتر او اداري کارونو نه پوهېدل، خو دیني زده کړې یې ډېر کړې وې، ښه عالمان و، بلخوا ډېر بیدار و، د وزارت د کارمندانو په مدیریت کولو او له کارونو نه یې د نظارت په برخه کې ډېر ماهره و، همدا و چې د څو میاشتو تر تېرېدو وروسته، یې په وزارت کې ډېر نظم راوستلو، څنګه مې چې وړاندې ووېل پخواني بې سواده ط البان یې کرار کرار نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځایونو ته ولېږل وزارت کې یې باسواد په کار پوه خلک په دندو وګمارل تر ډېره زموږ پخواني ملګري یا د تېر حکومت کارمندان و، همدا وجه وه چې دې نویو راغلو طالبانو یا له دې وروسته به چې راتلل، زه یې نه پېژندم، چې ګویا د دتېر نظام کارمند یم، یو غر سپیني پګړۍ، لویو کالیو همدارنګه په سینه پرتې لوېه توري ګیرې، ملایي عطرو او په رنجو تورو سترګو، ته په کتو مې فکر به یې کولو، چې که د امیرالمومنین زوی نه وي، د ریس الوزرا زوی خو حتماً دی، همدا و چې د دروازې د ساتوونکو په شمول نوي راغلي طالبان به ټول په زښته ډېر احترام راته قایلېدل، په داسې حال کې چې زه له ماشومتوبه په لمانځه کولو کې ډېر تمبل وم، بیا چې رالوی شوم، لمړی مې د امریکا.یانو سره دنده وخیسته، لس کاله مې کار ورسره وکړو، سهار په شپږو بجو به مو چې نظامي درشي وکړه، بوټ به مو کش کړل د شپې تر نهه بجو به مو په تن و، هغو کې نه اودس کېدو، نه لمونځ نو که رښتیا ووایم، الله ج دې مغفرت وکړي، په دې لسو کالونو کې مې ټول دوه لمانځونه نه دي کړي، ببخي مې هېر شوی و، پس له لسو کالونو دندې ورسره اجرا کولو یې هلمند ته تبدیلوم، ومې نه منله بلاخیره له دندې یې منفق کړم، امریکاته د ورسره ببولو چانس مې هم له لاسه ورکړو، له دوې میاشتې ببکارۍ وروسته مې د دوهم ځل لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نموړي وزارت کې دنده واخیستله، چې د نظام تر سقوط یا هم د ط البانو تر راتلو پورې مې دوه کاله پکې پوره شول، خو څنګه مې چې وویل زه له ماشوتوبه له لمانځه سره بې غوره وم، د امریکانو سره د کار کولو په محال خو مې تقریباً ببخي له یاد ووتلو، همدا و چې وزارت کې هم هسې میاشت کې کوم یو ګوډ او مات لمونځ به مې که وکړو، کنه نور دلته هم رانه پاتې و، البته داسې نه وه، چې جمهوریت کې لمانځونه او اوداسونه نه و، بلکې همداسې لمانځونه اوداسونه کېدل د همدې وزارت مسجد به د هر لمانځه په محال ډک و، دوه درې ځل به جمع پکې کېده، خو زه او زما په شان څیني نور کسان هسې ورسره بې سره و، هغه که به هر ځای و، خاشه به مو پرې واچوله، نو په داسې حال کې چې لمونځ مې زده نه و او دوی به د یو لوی عالم او مولوي په صفت له حده زیات درناوی راته کولو، ډېری وخت به خندا راغله، همدارنګه هغه ځو مشرانو چې زه یې پېژندم، مخکې په خریلې ګیره، دریشۍ او خارجي ستایل جوړو کړو وېښتانو کې یې لیدلی وم، اوس به یې چې سترګې راباندې ولګېدې، موسکې به شول د لا تشویق په پار به مې یې د ګیرې، پګړۍ او لویو ملایي جامو ستاینه شروع کړه، ګویا ډېر ښه پکې ښکارې، مخ دې هم نور پرېښودو، سر په دنیا جنتي ښکارې، همداسې نور. برعکس په موسکا کې به مې مننه ترې وکړه، زړه کې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتېره شوه، چې کاشکې کوپړۍ کې مې هم ددې لباس مطابق لږ دیني علم وی، اقلاً لمونځ خو مې زده وی، یوازې په ګیره او پګړۍ ګومان نکړم چا جنت لیدلی و.

خو په هر حال خلاصه له دې وروسته ورځ تر بلې د دروازې د ساتوونکو علاوه، چې وتلم که به ننوتلم لاس په نامه به راته ولاړ و، د وزارت په داخل او له وزارته بهر هر چا سره به چې مخ کېدم په نهایي احترام راته قایلېدل، زړه کې به مې ویل: افسوز چې داسې خبر وی، ملاتوب کې دومره مزې او خوندونه دي، ما به ان جمهوریت کې هم له ځان نه مولوي کدو اخند جوړ کړی و، حتا کوم دوکان ته به هم چې ورننوتلم دوکاندر به مې تر اخیري حده خاطر کولو، ان ځینو خو د پنځوسو او سلو افغانیو شی مفت راکول پیسې به یې نه اخیستې، همدارنګه په چکپاینټونو به چې ورغلم هلته ګمارل شوي ولاړ مسول طالبان به د احترم له وجې لاس په سینه راته ودرېدل ټول انسانیت او اخلاق به یې وکړل، د کارت یا هم چېرته کار کوې؟ له کوم ځای نه راغلې؟ چېرته ځې؟ همداسې نورو پوښتنو جرئت خو یې له سره نشوی کولی، صرف یو ځل د دهبوریو په څلور لاري کې امنیتي کسان ولاړ و، له ماسره موټرسیکل و، موټرسیکل مې پخوانی و، اسناد، پلېټ هېڅ یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرل، کله کله به مې شوقي راویستلو په دې ورځ مې هم رایستلی و، غوږو کې مې ګوشکې وې د احمد ظاهر هغه سندره مې پلې کړې وه چې وايي: (خدا بود يارت، خدا مددګارت...) غوښتل مې امنيتي کسانو ته ونه دربېږم، لکه له نورو چکپاينتهو تېز تري تېر شم، خو د دوی حد ته چې راورسېدم يوه غږ راباندې وکړو، ځان مې پرې پوه نکړو ونه درېدم لږ چې تري راتېر شوم په جګ غږ يې بل غږ وکړو: مولوي صاحب!

له دې سره ورته ودرېدم، يو ځوان طالب چې خړه نظامي دريشي او خولۍ يې په تن و، نژدې راغلو کړل يې:

- وبښه مولوي صاحب! موږ د استخباراتو اورګان يو، نن دلته په دنده ګمارل شوي يو، د وسايطو اسناد او پلېټونه چک کوو او حکم شوی چې هېڅوک بايد همداسې رانه تېر نشي، په تا مې يو ځل غږ وکړو وادې نه ورېدو، په دوهمه چيغه مې ايله واورولې. ورغبرګه مې کړه:

- رښتيا هم لمړی غږ مې دې نه دی اورېدلی غوږو کې مې ګوشکې وې، د مولانا صيب مفتي احمد ظاهر ډېر ښکلې قرائت کوي، سم يې نيولی وم، هېڅ مې تاسو ته پام نه شو، کنه زه خپل درېدم!

- خير، خير مولوي صيب! پروانکوي، موټرسيکل دې اسناد لري!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه موترسیکل خو اسناد نه لري، ممتا زه اسناد لرم. له همدې سره مې جیب ته لاس کړو خپل د وزارت کارت مې ورته ښکاره کړو، پسې زیاته مې کړه دا نظام مو د سر په بدله راوستلی اوس د یو موټرسیکل د ګرځېدو حق نه لرم؟

- هیله کوم مولوي صاحب! تاسو خپله پوهېږئ، ځنګه چې د وطن ازادي او جهاد په موږ او تاسو فرض و، همداسې اوس قانون ته په درناوي هم موږ او تاسو ټول مکلف یو، کنه هغه سرښندنې او اسلامي نظام د رامنځ ته کولو په موخه ورکړو زرګونه سپیڅلو شهیدانو وینې به مو هېڅ معنا ونه لري، نور خپله پوهېږې، څه خدای ج دې مل شه.

زړه کې مې کړل: چې خوار شې لا د شهید او وینې سره دې، خو په خوله مې څه ونه ویل، یوازې بد بد مې ورته وکتل، ګوشکې مې غوږو ته کړې واپس مې سندره پلې کړه، راروان شوم، له عالیمانه اکشن کولو وروسته لمړی ځل و، چې په چکپاینټ کې یې ودرولم یو پنځه خبرې یې راسره اورېدې کړې، کنې مخکې مې هم یادونه وکړه، چا د احترام او ثواب په خاطر چې ګویا دیني عالم او د محمدص وارث دی او چا د وېرې چکپاینټونو کې د ولاړو ط البانو سربېره له هر چا سره به چې مخ کېدم له حده زیات درناوی به یې راته کولو، همدې موقع نه په استفاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم ښه ساعت پکې تېر و، خپل اوښان مې پکې څرول، خو له بدمرغه کرار کرار د ښار غلو او کوڅو ډبو لنډغرو هم، دا چل زده کړو، لوې لوې څښې به يې پرېښودې، غټې کالي، نيم کنداغه خولۍ، او جالۍ دار واسکټ به يې په تن کړي و، دسمال به يې په سر اچولی و، دې خلکو به د نظامي طالبانو له ستايل او څېرې نه سوء استفاده کوله، په عامو خلکو به يې خپل راج چلولو، حتا ډېرو په يوه او بله طريقه د جهاد د دورې له ډلګۍ مشرانو سره اړيکې پيدا کړې، د هغوی له طريقه يې د پولسو او اردو په ليکو کې ځانونه ثبت کړل، د امارت رسمي کارتونه يې واخيستل، د معاش علاوه، د موقع په برابرېدو سره يې په يوه او بله بهانه له خلکو هم خپل قلنګی اخيستو، ځينو چې پېژندل د بيستويک واله، ګويا په (2021) کال کې د جنګ له خاتمې او فتحې وروسته راپيدا شوي مجاهدين به يې بلل. خو ډېری نور به بيا زما په شان د عالم او مولوي له ستايل او رنګ نه په ګټه خپل ونډ پکې وهلو، ان تر دې چې يوه ورځ په زاړه چوک د جمهوريت د وخت يو ډېر لوی غل په مخه راغلو، د ډاکو په نوم مشهور و، دا يوازې غل نه و، بلکې دوختر بازي، بچه بازي، قتل هېڅ پدر لعنتي نه وه، تري خلاصه، څو هلکان او نجينې يې د ښار له منځه وتښتول تر ننه ورک دي، مګر اوس مې چې وليدو حراموني خدايزده له اتيا متره سپين پاچ نه پګړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلې وه، که له سل متره؟ زما له پګړۍ نه درې برابره لويه وه، دوې شملې يې پرېښې وې، همدارنګه زما نه څو برابر لوی کالي، څادر، واسکټ، پايڅې پورته، سترګې تر غوږو تورې، ږمنځ، مسواک او قلم يې په جيب کې ټومبلي و، اوږدې، تذبيح يې لاس کې وې، شونډې يې موسولې، چې ګواکي ذکر کوم، د ملايي عطرو خوشبويي يې په لرې مصافه کې حس کېده، ته وا د مصر شيخ مفتي مولانا مصابح صاحب روان دی، په ليدو يې ډېره سخته خندا راغله، ان تر اوسه پورې چې راياد شي، موسکی شم، همداسې ډېری نورو ډېرو خطرناکو انسانانو به د عالمانو په رنګ روغن او تمثيل سره ډېر اسان او سادګۍ سره خپل شوم اهداف تر لاسه کول. خو په هر راز چې خبره بلخوا ولاړه نشي، راځم خپلې کيسې او له عالمانه خبرې نه د سوء استفادې کولو يوې بلې خورا نادرې خاطرې ته، که څه هم خاطرې بلها زياتې دي، خو چې خسته مو نکړم، له نورو يې تېرېږم، يوازې دا يوه يې درسره شريکوم، هيله ده ملګرتيا مې وکړئ، هغه دا چې يوه ورځ وزارت کې د خپلې د ندې پر محال کمپيوتر کې په کار لګيا وم، پېښې مې ويدې شوې، چې ساعت ته مې وکتل يولس نيمې بجې وې، د بدن د شخۍ يستلو په پار له شبې راوتلم په قدم، قدم کې ان د وزارت تر عمومي دروازې بهر سرک پورې راورسېدم، چې ليدل مې هاخوا يوه ځوانه ښځه راته متوجه و، داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېده لکه څه چې وايي، خو جرئت نشي کولی، ما چې ورته وکتل کرار کرار يې قدم راواخيستلو نژدې راغله، تور عربي حجاب يې کړی و، خوله او پوزه يې په سور رنګي ماسک کې پټه کړې وه، پيغله راته ښکاره شوه، غټې غټې تورې بانهورې ډېرې جذابه سترګې يې وې، سم دلاسه مې بدن کې وينه ورته راګرمه شوه، د سلام په اچولو سره يې کړل:

- وبښه مولوي صاحب ! تاسو همدې وزارت کې دنده لرئ؟

- هو همدلته مې دنده ده، خيرت و؟

راغبرګه يې کړه:

- هيله کوم مولوي صاحب که لږ مرسته راسره وکړې، وړکی دوه کلن ماشوم مې کودکستان کې پرېښی، اوس مې دا د دروازې ساتونکي د ننه وزارت ته نه پرېږدي وايي رسميات ختم دي، وخت د ډوډۍ دی په دوه بجو راشه، خو کور مې لرې ده بيا نشم راتلی، دغه ساتونکو ته ووايه چې داخل ته د تلو اجازه راکړي.

د ماشوم له يادولو يې پوه شوم چې پيغله نه ده، خو بيا هم ډېره تازه وه، له تندي يې د بدن سپينوالی او شفافيت ښکارېدو، همدانګه غټو، پاکو پاکو تورو او سپينو ښکلو سترګو ته په کتو يې، خورا جذابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني يې درلوده، د ځوانۍ علاوه د خبرو کولو انداز او خورا ښايسته غږ يې و، لکه په مايک کې چې غږېږي. خو په هر صورت ورته کړل مې:

-وزارت کې مو څه کار و؟

- يو کال وړاندې د کابل له معارف شهر (دارلمعلمين) څخه فارغه شوم، اوس مې سند نه راکوي وايي اسنادو کې دې مشکيل دي، پيژند پاڼه کې دې د نيکه نوم ملا عبدالسلام دی، او اسنا مو يوازې د عبدالسلام په نوم دي (ملا) لفظ نشته ورسره ترځو دا ستونزه حل نشي د معارف ورزات د اصلو له مخې موږ اسناد نشو درکول، بناءً اوس غواړم پيژند پاڼه کې مې هم د نيکه له نوم نه د ملا لفظ لرې کړم، چون په اسنادو کې مې د ملا لفظ ورزياتول سخت دي، ولې چې د ليسې په شهادتنامه کې مې هم د نيکه نو تنها عبدالسلام دی، د دارالمعلمين په اسنادو کې هم د عبدالسلام په نوم رسيدلی، نو دې ټولو اسنادو ته د ملا لفظ ور اضافه کول زيات زحمت او منډې غواړي، بلاخره له پيژند پاڼې مې د ملا لفظ لرې کولو پرېکړه وکړه، سهار د پيژند پاڼو د توزيع رياست ته ورغلې ومه، د يو سپين کاغذ په راته نيولو سره ښځې زياته کړه: دغه مکتوب يې راکړو زما د ستونزې حل يې تاسو ته راجع کړو.

پوښتنه مې ترې وکړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نارینه څوک نه لرې چې خپله پسې ګرځې؟

- ورونه مې شته خو هغوئ مزار کې اوسي، دلته مې يو خاوند دی، هغه د تعميراتي موادو تجارت کوي، مياشت کې څلور پيڅه ورځې ايله کور تېرې کړي، نور اکثره وخت چين يا نورو هېوادونو ته په مال پسې ځي، اوس هم ايران کې دی، بلخوا پرته له مانه بل څوک يې راته جوړولی هم نشي، ولې چې هر ځای زما د ګوتې (شصت) اينبودو اړتيا وي.

- کور دې چېرته دی !؟

- د دارالمان په سرک، سفارت شوروي ته څېرمه، سناتور بلاکونو کې اوسو.

دا چې ښځه ډېره ښکلې او جذابه سترګې يې وې، ددې سربېره د خبرو طرز يې ډېر خوندور او غږ يې زيات خوږ لګېدو، ترڅو بار بار تماس راسره ولري او يو ځل بيا يې هم ووينم ورغبرګه مې کړه:

- ښا ډېر ښه ! اما اوس خو رښتيا هم رسميات ختم دي، دروازه ساتونکي ملامت نه دي، که اجازه هم درکړي کار دې نه کېږي، ځکه چې شبې بندې دي، معامورين ډوډۍ خوري وروسته بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوي په دوه بجو واپس خپل کار ته راګرځي، خو دا چې ته يوه سياسره يې، ماشوم دې هم کودکستان کې پرېښی، زه به د الله ج د رضا لپاره يوه مرسته درسره وکړم، د خپلې او نيکه د پيژند پاڼې دې يوه يوه کاپي راکړه، اړونده مامورينو ته به يې ورکړم، ترڅو په سوانو کې دې د نيکه دپيژند پاڼې کونده راپيدا کړي او د ملا لفظ ترې لرې کولو وروسته د پيژند پاڼو د توزيع په رياست، رسمي مکتوب درکړي، ترڅو د همدې پيژند پاڼې په عمومي نمبر او ثبت کڼه نوې پيژند پاڼه درکړي يوازې د نيکه له نوم نه مو د ملا لفظ لرې کړئ.

ښځه زښته زياته خوشحاله شوه دعاګانې يې کولې اخير کې يې کړل:

- بيا څه وخت پسې راشم !؟

ورغبرګه مې کړه:

- زما د مبايل شماره درسره واخله زنګ کوه، کله يې چې کار خلاص شو زه درته وايم.

- سمده مولوي صاحب الله ج دې اجرونه درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شماره مې ورکړه او د پيژند پاڼو کاپۍ مې ترې واخيستې، نوم يې (غرڅه) و، له رانه راونيږدو سره يې بيا دعاګانې شروع کړې، تر هغو چې له جدولو نه وه پناه غږ يې راتلو، ددې تر تللو وروسته، زه واپس وزارت ته ننوتلم، د ډوډۍ تر خوړلو وروسته، د هغه لوی ګدام په لوري ورروان شوم، کوم چې له دوه سوه کالونو راپه دېخوا د ټول هېواد د نفوس او احوالو د ثبت همدارنګه د پيژند پاڼو کوندې پکې خوندي شوې وې، د صديق الله په نوم د جمهوريت د وخت يو پخوانی ملګری مې يې د ساتلو مسول و، ګدام ته له ورسېدو شل پنځه ويشت متره له لرې مې سترګې پرې ولګېدې، نموړی د برنډې له پاسه چمن او ګلانو ته مخامخ په چوکۍ ناست و، مبايل کې يې ګوتې وهلې، زما تر ګيره لويې تورې ګيرې يې په سينه وزرې خورې کړې وې، يوه ټکوری لنګوټه يې په سر وه، په ما د سترګو لګېدو سره خوشحاله شو، سترې مشې مو وکړه، شاوخوا مو وکتل څوک نه و، څو لحظې مو يو د بل په ګيرو، پګړيو او له رانجو ډکو سترګو ټوکې وکړې، ومو خندل وروسته مې د يوې خپلوانې په صفت د غرڅې ستونزه ورسره شريکه کړه، دواړه ګدام ته ننوتلو د نيکه د پيژند پاڼې د جلد او ثبت د شمارې په مرسته مو يې له يو ساعت پلټنو وروسته کونده راپيداکړه، لمړی مو يې په ملا لفظ خط کش کړو، بيا مو يې په وزارت کې د ساتل شوي اساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

نمبر په راوا خیستلو سره د پیژند پاڼو د توزیع ریاست ته رسمي مکتوب ولیکلو، مستقیماً مو توصیه ورته وکړه، ترڅو نمرې مېرمنې ته د مخکنۍ پیژند پاڼې په عمومي نمبر او ثبت ګڼه یې بله نوې پیژند پاڼه ورکړي، یوازې د نیکه له نوم نه یې ملا لفظ لرې کړي، د مکتوب تر لیکلو وروسته مې له صدیق نه د مننې په کولو سره خدای پاماني راواخیستله، واپس راغلم معاونیت شبه ته ورغلم ټاپه مې هم پرې ووهله، نور مې کرار جیب کې کېښودو، سبا سهار دندې ته د تلو په وخت مې مبایل ته له ناشناخته شماره نه زنګ راغلو، چې اوکې مې کړو، غرڅه وه، کړل یې:

- سلام علیکوم مولوي صیب! سهار پخیر، هیله ده صحت ولرې، وبښه مولوي صاحب هغه میرمن یم چې پرون وزارت ته درغلې وم، د پیژند پاڼو کاپۍ مې درکړې، که کار یې خلاص شوی وي چې پسې درشم؟

که څه هم کار خو یې خلاص و، ولې غږ یې د بر خورږ لګېدو، زړه مې پرې ونښو چې راوغواړم مکتوب یې په لاس ورکړم، نور په خپله مخه ولاړه شي، ځان سره مې کړل: پربږده یو دوه ځله خو نور هم زنګ پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوکړي، بیا به یې راوغواړم. همدا و چې د سلام په ځواب ورکولو سره مې ورته کړل:

- نه، پرون خو لږ مصروفیت راته پیدا شو، لاس مې ونه رسېدو، نن پس له غرمې یې احوال واخله که جوړ و، پسې رابه شې.

-صحیح ده مولوي صاحب، خیر یوسې، الله ج د اجر درکړي.

لنډه دا چې ورځ تېره شوه د ټاکلي وخت سره سم پس له غرمې په دوه بجو یې بیا زنګ وکړو له سلام او درناوي وړاندې کولو وروسته یې کړل:

- وبښه مولوي صاحب بیا دې هم مضاحمه شوم، څنګه چې سهار دې راته وویل پس له غرمې یې پوښتنه وکړه، اوس دوې بجې دي، ماویل که د کاغذو کار مې خلاص شوی وي، چې پسې درشم؟

- هو کاغذ دې جوړ دي، ستاسو د نیکه د پیژند پاڼې د نمبر اساس پکې رسولو سره مې رسمي مکتوب درته لیکلی د پیژند پاڼو د توزیع ریاست اړوند مسولینو ته حکم پکې شوی چې د پخوانۍ پیژند پاڼې په نمبر او ثبت ګڼه دې نوې پیژند پاڼه درکړي، یوازې د نیکه له نوم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ملا لفظ حذب کړي، ممتا زه اوس چېرته روان يم، سبا سهار زنګ وکړه، که زه وزارت ته کې وم، پسې راشه.

- په سترګو مولوي صاحب، الله ج دې رحمت درباندې وکړي، ستا په شان پاک او با ترحمه انسانان يې چې تر سيوري لاندې راټول دي د امارت بېراغ دې تل رپاند وي، همداسې دعاګانو يې دوام درلود، اخير کې مې د منني په کولو سره ورغبرګه کړه:

- هيله کوم دا زموږ دنده ده، الله ج دې توفق راکړي چې تل خپلو هېوادوالو ته صادقانه خدمت وکړی شو.

غرځې بيا د عاګانانې شروع کړې ان تر دې چې تماس مو سره قاطعه کړو، بلاخيره دا ورځ او شپه هم تېر شول سبا پس له اوو بجو مې يې زنګ ته سترګې وې، غږ مې يې يادېدو، خو آته بجې شوې، نهه شوې، لس شوې خلاصه د ماسپښين تر دوه نيمو بجو يې زنګ رامعلوم نشو، په انتظار يې ببخي شنه لړه کړم، بلاخيره ما زنګ پسې ووهلو، د دوهم ځل زنګ تېرولو سره يې مبايل اوکې کړو، د اوکې سره سم يې په خورا ښايسته غږ کړل: سلام عليکوم مولوي صاحب ! ښه يې پخير يې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وعلیکوم سلام، ته څه شوې، هغه کاغذ خو دې دلته پراته دي پسې رانغلې !؟

- ډېر وبښه مولوي صاحب ! ماشوم مې ناروغ دی اوس هم د فرانسویانو روغتون کې یم، سبا پخیر کوشش کوم چې دومره وخت پیدا کړم ترڅو په منډه کې پسې درشم.

- خیر، خیر کومه خبره نشته ستاسو ماشوم ته دې الله ج صحت ورکړي، له خپل ماشوم سره مو اوسئ، دا چې تاسو تنها یاست، زه نن د دېرلسمې ناحیه خواته ځم، څه کار مې دی، انشاءالله د پېژند پاڼو د توزیع له ریاست نه به مو هم کار درته راخلاص کړم، هر کله دې چې بچی ښه شو، په کرار بیا پسې راشه ورک کېږي نه.

- غرڅې بیا په دعاګانو پیل وکړو، څو لحظې ورته غوږ وم، وروسته مې د منني ترې په کولو تماس سره قطعه کړو، په درنیمو بجو له وزارت نه راووتلم، سرک ته له راسېدو سره سم یو نوی لنکروزر موټر راغلو اشاره مې ورکړه، له درېدو سره ډرېور شیشه ښکته کړه، له سلام او درناوی وروسته یې کړل:

- مولوي صاحب چېرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د یرلسمه ناحیه ته، د پېژند پاڼو د توزیع په ریاست کې مې کار دی.

- زه خو چاراهي کمبر ته روان یم، خو خیر که نه وي، تا به ورسوم؟ له همدې سره مې دروازه راخلاصه کړه، موټر کې ورکېناسم په سړي مې ځان تاوان کړو، پټه خوله یې حرکت وکړو، پځلس، شل دقیقې وروسته یې د ریاست تر مخ بریک ونیولو، د جزاک الله په ویلو سره ترې ښکته شوم، د پیژند پاڼو ریاست کې، ګڼه ګوڼه وه، خلک قطار، قطار ولاړ و، غاړه مې تازه کړه، پسې ومې ټوخل د ولاړو کسانو توجه مې راوګرځوله، په لیدلو سره مې د درناوي په پار خلک هاخوا دې خوا شول مخه یې راکړه، وړاندې ورتېر شوم، که څه هم زما کار غیرې قانوني و، چون پرته د پیژند پاڼې له صاحب نه د بل چا لخوا پېژند پاڼه ورته جوړول ناشونې او د اصولو خلاف کار دی، اما زما د عالیمانه څېرې نه د متثره کېدو علاوه، د وزارت کارت مې هم مامورینو ته ښکاره کړو، سم مې ووېرول چون ددوی په دندو ګمارل، منفق کول، رتبه ښکته، پورته کول ټول زمونږ د وزارت اختیار کې و، که څه هم د وزارت د لوړو مسولینو کار و، ما خوراکي هېڅ واک پکې نه لرلو، خو دوی څه پوهېدل؟ چې زه به ددې دومره لویه ګیرې، یو خروار پګړۍ، کش او فش سره، یو بې واکه عادي مامورګی یم، فکر یې کولو چې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیر نه وي، معین یا معاوېن خو حتماً دی، همدا و چې له خلکو مې د نه وېلو جرئت واخیستلو، صرف د ریاست مدیر دومره راته ووېل:

- مولوي صاحب کاشکې دا خورکۍ مو هم له ځان سره راوستلې وی، چې په پېژند پاڼه یې خپله ګوته (شصت) لګولی وي.

ورغبرګه مې کړه:

- پروا نکړي د شصت ځای یې خالي پرېږدئ چې کورته مې یوړه هلته به یې پرې ولګوي.

سر یې کوږ کړو:

- سمده مولوي صاحب! ته چې وایې په سترګو.

له همدې سره یې د څنګ ملګري ته مخ وروا ړولو:

- رسولي صاحب! د مولوي صاحب کار ورته وکړه.

د غرڅې او نیکه د پیژند پاڼې کاپۍ مې یې د میز سر ته وروا چولې، نمورې د پیژند پاڼو خالي فورم راخیستلو، د خپل مسولیت اړوند لیکنه یې پرې وکړه، همداسې په نوبت، نوبت ټولو معامورینو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار پکې وکړو، اخیر کې ریس لمړی امضاء او د امضاء له پاسه ټاپه پرې ووهله، نور یې ماته ونیوله کړل یې:

- دا دې پیژند پاڼه مولوي صاحب! کار یې خلاص شو صرف چې کور ته ولاړې، څنګه چې خپله پوهېږې، په دغه ځای کې به نمورې غرځه خورکۍ د پیژند پاڼه صاحبه خپل شصت ولګوي.

- سم ده، مننه الله ج مو وبښه.

له همدې سره د خدای ج پامان په وېلو، ترې راوان شوم.

د شبه له وره نه د وتلو په حال کې مدیر بیا راپسې راغږ کړل:

- خفه شوی نه وې مولوي صاحب! هر کله راشې موږ دې تل خدمت کې یو.

بیا مې هم مننه ترې وکړه، تقریباً مازیګر و، مستقیماً کور ته راغلم شپه تېره شوه، سبا یولس نیمې بجې وزارت کې خپل کمپیوتر ته ناست وم، د فرینټ لپاره مې فرمونه ترتیبول، چې د غرځې زنګ راغلو، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب ښه یې پخیر یې؟ ډېر وښه د ماشوم صحت مې ښه نه و، شپه مې روغتون کې ورسره وکړه ایله اوس کور ته راغلم، ومې نشوی کولی چې سهار په کاغذو پسې درغلې وی، که تاسو وزارت کې یاست اوس پسې درځم.

- خیر کومه خبره نه ده، فعلاً خو رسمیات ختمېږي تقریباً دولس بجې دي وخت د ډوډۍ خوړلو او لمونځ کولو دی، که کولی دې شوی پس له دوه بجو پسې راشه د پیژند پاڼو د توزیع له ریاست نه مې دې هم کار درته راخلاص کړو، پېژند پاڼه بشپړه شوه یوازې ستاسو شصت پرې لګول پاتې دي، کله چې راغلې شصت به هم پرې کېږدې نور یې ټول کار خلاص دی.

- په دې خبره مې ښځه ښېخې زیاته خوشحاله شوه، له غږ او احساساتو یې داسې ښکارېده چې سر یې سرتور کړی، جوړه لاسونه یې د اسمان طرف ته نیولې دعاګانې کوي، خو په هر حال د دعاګانو اخیر کې مې ورته کړل:

- مننه د خپل ولس خدمت او د دوی د ستونزو په حل کې ورسره مرسته زموږ یوازینۍ هدف دی، د همدې لپاره مو شل کاله قربانۍ ورکړې، الله ج دې موږ ته توفق راکړي چې خپلو کړېدلو هېوادولو ته لا ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمت وکړو، د دوی د دردونو دوا شو، مقابل کې یې ستاسو دعاګانې زموږ لپاره هر څه دي.

خلاصه د څو دقیقو مکلمې وروسته مو د خدای پامانۍ په کولو سره تماس قطعه کړو، راجګ شوم، لږ لږ د پښو شخې مې ویستله، پسې طعام خانې ته ورغلم ډوډۍ مې وخوړه، لمانځه ته مې له وسه نه کېدل واپس راغلم خپلې شبې ته لونګۍ او واسکټ مې د میز په سر کېښودل، جاینماز مې په غولې هوار کړو تر څنګ یې کرار پرېوتم، جاینماز مې ددې لپاره هوار کړو، چې که څوک راوګوري فکر وکړي ګویا لمونځ یې کړی، څو دقیقې مې ځان غلی کړو، خوب رانغلو لاس مې ورتېر کړو، مبایل مې راواخیستو ګوشکې مې پکې ورکړې یو فایل کې مې څو مستې عشقي هندي ویدیوګانې ځای په ځای کړې وې همدا مې راخلاص کړو، دوې ویدیوګانې مې وکتلې دریمه مې چې پلې کړه، د غرڅې زنګ راغلو و، څومره یې چې زنګونه او خبرې زیاتېدې وینه مې په جوش ورته راتلله، د زړه هیلې او خواهشات مې ورته زیاتېدل، دا ځل یې هم زنګ ته ډېر خوشحاله شوم خو تر څنګ یې فکر کې راتېره شوه: چې څنګه یې بې وخته زنګ وکړو؟ اما چې ساعت ته مې وکتل لس باندې دوې بجې وې، اصلاً زه په وخت نه وم پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، اګر چې لا هم مامورین له ډوډۍ خوړلو او لمانځه نه خپلو دندو ته نه و راګرځېدلي، د مبایل د اوکې کولو سره مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکوم !

غرڅې په خپل خواږه او اثري غږ راغبرګه کړه:

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب جوړ یې پخیر یې، وبښه، دوې بجه دي، وېل مې که وزارت کې یاست چې پیژند پاڼه پسې درشم.؟

- خدای ج دې وبښه، هو وزارت کې یم، خو فعلاً ډېر مصروف یم، خارجي میلمانه راغلي نشم کولی ستاسره ووینم، سبا زنګ وکړه که ممکن و پسې رابه شې.

- ښا ، ښا سمده مولوي صاحب، وبښه چې بې وخته مې زنګ کړی، نور وخت دې نه نیسم خدای ج دې مل شه.

په همدې سره یې تماس ورقطعه کړو ، څنګه مې چې مخکې ووېل د هر تماس سره مې یې په وړاندې جنسي غریزه لا راپارېدله خواحشات زیاتېدل، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: دومره زحمت مې درته پرې ایستلی، حداقل یوه مچو خو مې د خره په قانون هم حق دربانډې کېږي، باید درنه پرې یې واخلم، کنه قسم ده که دې پیژند پاڼه رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وه، خو چل یې نه راتللو چې ځنګه یې وریاده کړم، یا هم ترې اخیستلو زمینه یې چېرته او څنګه مساعده کړم، همدې فکرونو کې ډوب وم، کله به مې وېل تر مخ مې خبره وریاده کړې وی، که رضا شوې وی؟ داسې وخت به مې راغوښتې وه چې شبه کې تنها وی، بیا به مې ځان سره کړل: نه ولا دا ځای خطرناک دی، کوم فامیلي رستورانت ته مې راغوښتې وی، همدې فکرونو کې دا پاتې ورځ او شپه هم تېر شول، ولې لا هم یوه ډاډمنه لار او طریقه مې جوړه نشوی کړې، بلاخیره پرېکړه مې وکړه، چې دا ځل یې زنګ وکړو د مچو خبره به ورته کوم، که راسره موافقه شوه بیا اسانه ده هر ځای کېدی شي او که انکار یې وکړو، زه به هم د پېژند پاڼې ورته سپارلو ځواب ورکړم، همدا مې وروستی تصمیم شو، تر چای خوړلو وروسته له کوره د وزارت په لور دندې ته روان وم، چې زنګ یې وکړو، تر سلام او جوړ پخیر وروسته یې کړل:

- مولوي صاحب نن پېژند پاڼه پسې درشم؟

دا چې زه پردي موټر کې ناست وم، د ډرېور په وړاندې مې د مچو خبره نشوی وریادولی، کړل مې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څو دقيقې وروسته زنګ وکړه، وزارت ته روان يم، خو هسې نه مسير مې په بله شي.

- سمده مولوي صيب، خو وبښه تا بلخواته د مسير وويل، اما زما هيله وه چې نن حتماً درسرهووينم، پيژند پانې ته مې دومره تلوسه نه ده، خير نن وي، سبا وي، که بله ورځ درنه رابه يې ورم، اما ماشوم مې ډېر زيات ناروغ کېږي، مياشت کې دوه درې ځل يې روغتون ته ورم، سره ددې چې پرون مې له روغتون نه راوستلو، يوه پنډه دواه يې ورکړې خو لا هم جوړ نه دی، تاته مې زيات يقين وشو، لکه الله ج د خپلو بندګانو لپاره رااستولې مرستندويه فرېښته، ډېر سپېڅلی، نيک او خيرخوا انسان يې، زما په شان يوې ناشناخته ميرمنې سره دې چې دومره مرسته وکړه، طبعاً ما غوندې ډېرو نورو ميرمنو، بې وسه او بې واسطه نارينو ته به مو هم د خير لاس اوږد وي، خدای ج دې اجرونه درکړي کوم کمک مو چې له ماسره وکړه، دا کار ما په مياشتو، مياشتو کې هم نشوی راخلاصولی. پس له شک پرته تاسو د الله ج ډېر نيک بنده ياست، که وزارت ته نه ځې؟ هيله کوم هر چېرته چې ولاړې ماته ادرس راکړه، زه مې ماشوم هلته درولم، لږ يې راته دم کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره خندا راغله فکر کې راتېره شوه: شور مکړه غرڅه ګۍ لکه چې سمه دام ته برابره شوه، ښه وه چې د مچو خبره مې نه وه وریاد کړې، خو په هر حال ورغبرګه مې کړه:

- ولې نه زموږ کورنۍ ان له نیکونو نه د ماشومانو د هر نوعه ناروغۍ، نظر، د کور د برکت، سحر او جادو د منځه وړلو دم او دعا اجازه لري، انشاءالله ماشوم به مو جوړ او روغ شي، خو زه نن یوې دستار بندۍ ته دعوت شوی یم، هلته تاسو مانشئ، پیداکولی، بلخوا د دم او دعا وخت او مناسب ځای هم نه وي، سبا جمعه ده، ستاسو خواته دارالمان کې مو دوستان دي، ډېر وخت وشو چې نه یم ورغلی، غواړم یوه پوښتنه یې وکړم، پس ته هم سبا پخیر نهه، لس بجې زنګ وکړه بیا به یو ترتیب وکړو.

- ښا خیریوسې مولوي صاحب خدای ج دې رحمت درباندې وکړي، سمه ده.

نور مو د مخه ښې په کولو سره تماس قطعه کړو.

ښته زیات خوشحاله شوم، چې ګویا اوس هرو مرو یو کار پرې کېږي، عین حال کې تولوه ورځ به مې یې چې د زیات یقین راته کېدو خبره رایاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه، بې اختیاره خندا به راغله. ځان سره به مې کړل: ښځې رښتیا هم ناقص العقله دي، دا وګوره د دومره تعلیم سره سره بیا هم داسې اسانه خطاوځي، باور کوي. خلاصه دا ورځ او شپه هم تېره شوه سبا د جمعې ورځ راورسېده، تر اوو بجو ویده وم، پس له اوو راجګ شوم تشناب ته ولاړم مخ او لاس مې پرېمنځل، چای مې وخوړلو واپس خپلې بسترې ته راغلم تقریباً نهه بجې هم په رارسېدو وې، د غرڅې د زنګ په انتظار اورېد وغځېدم مبایل کې مې ویدیوګانې کتلې، همدا و چې څه باندې نهه بجې یې زنګ راغلو، له اولیه سلام علیک وروسته یې کړل:

- وبښه مولوي صاحب! بیا دي هم مضایمه شوم، څنګه چې پرون تا راته وویل سبا جمعه ده په نهه لسو بجو زنګ وکړه، زه دارالمان خواته د دوستانو د پوښتنې لپاره درځم، بیا به ستا د ماشوم د دمولو هم څه ترتیب وکړو، په همدې خاطر مې زنګ درته وکړو، که تاسو دارالمان ته راغلې یاست؟ د دوستانو د کور ادرس مو راکړه، زه مې ماشوم هلته درولم.

- هو رښتیا زما خو له یاد وتلې و، ښه شو چې رایاد دې کړل، دا خبر خو مې درته کړې وه، مګر زه تر اوسه کور یم، اوس مې د تلو اراده ده، ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې زموږ د دوستانو کور ډېر وړاندې دی، تر هغو ځایه خو زیاته تکلیفېږې خپل موټر لرئ؟

- هو مولوي صاحب موټر لرو خو خاوند مې نشته چې پکې یوموسي، خیر ټکسي نیسم هېڅ تکلیف نه دی، ان که د خپل کور ادرس دې راکوې دغلته هم درتللی شم.

- نه، چون تاسو یوه سیاسره یاست او ماشوم هم درسره دی، زما ایمان او عقیده دا نه ایجادوي چې یوې سیاسرې او ماشوم ته دومره تکلیف ورکړم، زه خپله درځم لار کې ستاسو له کور سره موټر نه ښکته کېږم، پېژند پاڼه به دې هم درته وسپارم او ماشوم به مو هم دم کړم، البته ماشوم خو د سرک په سر نه دمېږي، خو خیر دا چې د ثواب کار دی، که لږ راباندې ناوخته هم شي پروانکوي، د پنځو دقیقو لپاره مو کور ته درسره ځم، د ماشوم له دمولو وروسته مو د دوستانو پوښتنې ته ورځم.

- نه، مولوي صاحب قربان دې شم، داسې خو بیا تاسو زیات تلیفېږئ، ځای راته وښایه زه خپل ماشوم درولمه.

- هېڅ خبره نه ده، زما هسې هم مسیر ستاسو خواته دی او بل د دوه پښو سړی یم، الله ج یې دې په نیکۍ کې وشماري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرڅې بیا په دعاګانو خوله خلاصه کړه، بنه شاجورونه یې تش کړو، اخیر کې یې کړل:

- خدای پاک دې ډېر ډېر بنه درسره وکړي مولوي صاحب! بیا نو هر کله چې دهمزنګ ته راورسېدې ماته زنګ وکړه زه به تیاره د سرک په سر زموږ د موټرو په تم ځای کې درته منتظر وم.

- سمه ده څه نو چې د تلیفون مصارف دې زیات نشي د اوس لپاره دې خدای دې مل شه، کله چې دروان شوم، دهمزنګ ته د رسېدو سره زنګ درته کوم.

په همدې سره مو تماس پرې کړو، له خوشحالۍ مې زړه ټوپونه وهل او همدا دعا مې کوله چې کاشکې کور کې یې تنها دا او ماشوم وي، کوم مضاحمت ونه اوسي. خو په هر حال زر، زر مې حمام کې لږ اوبه په ځان تېرې کړې، لوی بخن دار کالي مې واغوستل، سترګې مې تورې کړې، عطر مې ووهل، واسکټ مې په تن کړو، مسواک، ږمنځ او قلم مې یې د مخې جیب کې وټومبل، لویه پګړۍ مې ووهله، څادر مې په اوږه واچولو، له ځان تیارولو وروسته مې د خپلې بکسې نه یوه اندازه هغه پوډر راواخیستلو، کوم چې ما له امریکایانو راوړی و، نموړي پوډر هېڅ رنګ او خوند نه لرلو، امریکایانو به چې کله کوم مشکوک کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونيولو، د اقرار پرې لولو په پار به يې بيا ددې پوډر نه د يو وار نصوارو په اندازه يو ګيلاس اوبو کې ورته منحل کړو، هغه اوبه به يې په مشکوک کس وڅښې، انسان يې بې هوشه کولو نه، يوازې له څښلو دوې دقيقې وروسته يې حافظ او عقل ورته بلاک کول، نور به په دې نه پوهېدو چې زه د دښمن لاس ته ورغلی يم، يا هم بندي يم، څه بايد ووايم څه ونه وايم؟ هره پوښتنه به چې امريکايانو ترې کوله ده به په خندا او خوش رضايۍ ډېر دقيق او واقعت ځواب ورکولو، په دې ترتيب به يې ټول اقرار ترې واخيستلو، درحالې کې چې ددې پوډر تر ورکولو مخکې به يې په وهلو وهلو پوست ترې ويستلو يا هم په پښو به يې راځوړند کړو، له هغو خبرو يې يوه نشوی ترې ايستلی، کوم چې تر پوډر ورکولو وروسته به يې ټوله کيسه خپله وکړه، د هر ملګري نوم، د وسلو د پټولو ځای همداسې ټول پټ رازونه به يې په لاس ورکړل، خو په هر حال د ياد پوډر نه ما هم د يوار نصوارو په اندازه راسره واخيستو، ور روان شوم، ددې د وېلو سره سم دهمزنګ ته په رسېدو سره مې زنګ ورته وکړو، له سلام عليک وروسته مې ورته کړل:

- د دهمزنګ له څلور لارې راتېر شوم، موټر مو د دارالمان په سرک درروان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښا ، ښا پخیر راشي مولوي صاحب، ډېریور ته ووایه چې د سفارته شوروي تر مخ دې ښکته کړي، زه د سرک په سر درته معطل یم.

څه سر مو خوړوم سفارت ته په رسېدو سره ډرېور برېک ووهلو له موټر نه راښکته شوم، سم د لاسه غږ راباندي وشو:

- مولوي صاحب سلام علیکوم، پخیر راغلې !؟

چې سترګې مې وروا ړولې غرڅه وه، څنګه چې وزارت ته راغلې وه همغه شان تور نوی عربي حجاب یې په تن و ، خولې ته یې فولادي رنګی ماسک اچولی و ، د سلام د ځواب په ورکولو سره مو جوړ پخیر وکړو ، نور مې دا تر مخ، زه پسې شوم، په لارو راته وایې:

- وبښه مولوي صیب زښته ډېر مې تکلیف کړې.

ورغبرګه مې کړه !

- نه هېڅ خبره نه ده، د الله ج رضا خو بې تکلیف لاس ته نه راوړل کېږي، پوهېږې زموږ او تاسو پیغمبرانو د الله ج د راضا حاصیلولو له پاره څومره تکلیوفونه ګاللي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو مولوي صاحب ديني علوم مې څه ناڅه لوستي پوهېږم، تاسو ته دې هم الله ج اجرونه درکړي.

- جزاک الله، سرتوره مشي.

په همدې سره راورسېدو سفارت ته څېرمه بلاکونو په دريم بلاک او پنځم پوړ کې يې کور و، د کور رنګ روغن او وسايلو ته په کتو يې، ښه شتمن خلک معلومېدل، اوږده دهليزه ته د اتاقونو ورونه راختلي و، وړاندې تېر شو، راسته خوا يو وړکي پاک صفا اتاق ته يې ننيستلم، په قيمتي توشکو، پردو او قالينو پوښلی و، غرځې کړل:

- وبښه مولوي صاحب! د مهمانخانې ارکنديشن خراب شوی، د کور اتاق ته مې راوستلې.

- بېخي صحيح دی، د خاورو نه جوړ خلک يو، بيا هم خاورو ته ځو، هر ځای چې وي فرق نه کوي، په هر حال د الله ج شکر پکار دی.

- خيريو سې مولوي صيب!

زما د کيناستو سره سم يې له يخچال نه راخيستې يخه دوه قابه تازه ميوه، سره د چړو تر مخ راته کېښوده، يوه قاب کې ناک او شفتالو و، بل کې منې، کېلې، دوه درې املوک و، پسې زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مولوي صاحب ! تور چای څښې که شين؟

- چايو ته اړتيا نشته.

- ترموزونه له جوش اوبو ډک دي پکټ تور چای ورواچوم که شين؟

- بيا نو شين چای رادم کړه ! روايتونو کې راځي، شين چای امام جعفر رح ډېر څښلو ثواب لري. خپلو دروغو ته مې ډېره خندا هم راغله، خو ځان مې کابو کړو.

غرڅه پسې ووتله د سترګو رپ کې يې شين چای او له ډول ډول وچې ميوې ډکه ميوه داني هم کېښودل، له چايو نه د ګيلاس راډکولو وروسته يې کړل:

- مولوي صاحب ماشوم دې مخامخ بل اتاق کې ويده دی، چای دې په کراری وڅښه وروسته به يې راويښ کړم؟

- د ماشوم راويښولو ته اړتيا نشته، ګناه هم ده، محمدص به يې هېڅ کله واړه ماشومان له خوبه په زور نه راويښول، زه چې څنګه دهليزه ته راننوتلم سر مې دروند شو، ستاسو د کور په مشکيل پوه شوم، اوس مې هم سر دروند دی، نور هېڅ ستونزه نشته يوازې ډېر پوخ آشون (نظر) درته شوی، ته، خاوند دې، ماشوم دې، کور مو ټول نظر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاست، ممتا ته او خاوند یې دې برداشت کولی شي، مګر ماشوم مو دومره تاب نه لري، څکه وخت ناوخت تبه پرې راځي ناروغ کېږي، صرف دری ګلاسه او به راوړه درته دموم یې، یو ګیلاس ته وڅښه یو دې ماشوم ته ورکړه، دریم ګیلاس وساته که خاوند دې په راتلوونکې اونۍ کې راغلو، هغوئ ته یې ورکړه چې وڅښي، که رانغلو بیا یې د کور دیوالونو ته ورو پاشه، په نرمه تمثیلي خندا سره مې پسې زیاته کړه: لږ لږ ورو پاشه چې د اطاقونو رنګ پرې خراب نکړې، ددې هم تندی ورین شو، مسکۍ شوه، خبرو ته مې دوام ورکړو: په دې سره به مو انشاءالله د نظر، سحر، جادو او بل هر بد افت جرړې له کوره ووځي، زوی به دې هم ښه شي، ستاسو اندامونه به هم سپک شي، په روزۍ او شتمنۍ کې به مو هم برکت زیات شي.

- خیریوسې، تر خوله دې قربان، مولوي صاحب، مورې خو نه پوهېدو، ځان رانه هېر و، صرف ماشوم مې ګرد په ډاکترانو تاوولو، هر میاشت چې کم هم وي، لس، پنځلس زره افغانۍ مې دده په تداوۍ ورکولې، له هر ډاکتر نه مې پنډه پنډه دواوې راوړلې، خو د روپۍ پایده یې نه ورته کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه دا خو د دوا او ډاکتر کار نه دی، ته ورشه په منډه یو دری ګیلاسه اوبه راوړه.

له همدې سره پسې جګه شوه، د شیبې په تېرېدو سره یې وړکي پتنوس کې درې ګیلاسه صافې رڼې اوبه راوړې، بسم الله مې وویله، نور په شونډو کې پسېدم پنځه دقیقې وروسته مې په ګیلاسونو چففف، چففف وروکړل، بیا مې شونډې پسولې پنځه دقیقې پس مې پر ګیلاسونو ورچفف، جفف کړل، همداسې څلور پنځه ځله مې دا کار تکرار کړو، هاخوا دا ناسته وه، اوبو کې د پوډر اچولو موقع نه برابرېده، دې ته مې سترګې وراوړولې کړل مې:

- اوبه خو دم شوې اودس دې شته؟

موسکۍ غوندې شوه د شرم احساس یې وکړو، غلې یې کړل نه مولوي صاحب اودس مې نشه.

- ورشه اودس دې راوکړه.

دا په اودس کولو پسې ووتلله ما زر زر پلاستیک کې غوټه کړې پودر له جیب نه راویستلو په یوه ګیلاس کې مې واچولو له پتنوس نه مې کاشوغه راجګه کړه پوډر مې اوبو کې ښه پرې منحل کړو، څنګه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړاندې وویل نمورې پوډر هېڅ رنګ، خوند او بوی نه لرلو ترڅو پرې پوه شي، څو لحظې وروسته لانده لاس او پښې اتاق ته راننوتله، اودس یې کړی و، په خپل مخکني ځای یې د وره څنګ ته کېناسته همدا د پوډر ګیلاس مې ورته ونیولو، کړل مې!

- واخله ته خو دا یو ګیلا همدا اوس تازه په تازه وچښه انشاءالله دوې درې دقیقې وروسته به یې په تاثیر پوه شې.

- خیر یوسې مولوي صیب! خدای ج دې د جنتونو سردار کړه.

په همدې سره ماته په څنګ شوه، ماسک یې له خولې ښکته کړو، د بسم الله په ویلو سره یې ګیلاس په سر واړولو، په دریو دمو یې ټولې اوبه وڅښې خالي ګیلاس یې په غولي کېښودو واپس یې ماسک ورپورته کړو خوله او پوزه یې پکې پټ کړل، درې دقیقې لا نه وې وتلې چې په خندا شوه، بیا یې د هغه پخوانۍ سندرې زم زمه شروع کړه چې وایې: ځم جلال اباد ته نوا به څښې دې غوړې کړه چې باد یې رپوینه....

پوه شوم چې حال یې نور شو، لاس مې ورته ونیولو کړل مې: - ستړې مشې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانژي شوه زما لاس يې په لاس کې ونيولو جوړ پخير يې پيل کړل، بيا مې ورته کړل: حجاب دې وباسه دا خو کور دی، کور کې څوک حجاب نه کوي، ته ځکه شه چې زه يې تو کمې درته خلاصې کړم.

پرته له څه ويلو پورته شوه، زه هم ورسره جګ شوم لمړی مې يې ماسک له خولې لرې کړو، بيا مې يې د حجاب توکمې پرې خلاصې کړې نور يې لاسونه خپله له لاستوڼو ويستل حجاب يې هاخوا خطا کړو، تر حجاب لاندې يو لنډ او نازک پنجابي کميس او ازاد شالوار يې په تن و، نری شيرچيي رنګه ټيکری يې هم شا طرف ته وېښتو کې بند و، لاس مې ورپوته کړو، کړل مې: - دا ټيکری به هم لرې کړو، ګرمي ده چې مريضه نه شې.

راغبرګه يې کړه:

- هو ګرمي ده، ترڅو ما ځګولو دې مې له لاس نه کش کړو، هاخوا حجاب پسې يې ورخطا کړو؟

وېښته يې لکه د ترکي يا هندي نجونو شاته په غټ ګل کې ټول کړي و، خپل واسکټ او لونګۍ مې هم هاخوا کونج کې د بسترې سر ته وروغوځول، غرڅه مې له لونګۍ لوڅ شوي سر ته په خندا شوه چکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهلې د غولې په منځ مخامخ راته ولاړه وه، څنګه چې د وزارت مخکې له جذابه سترګو نه ښکلې تصور کېده، تر هغو هم ښکلې وه، د خورا ښایست علاوه د پر ښه اندام او باډۍ يې لرل، د بسترې له پاسه د خپل واسکټ او پګړۍ اېښودو، وروسته مې د غيرې په خلاصولو سره ورته کړل:

- بيا سترې مشې !

سم د لاسه راغاړې وتله، د ديوال څنګ ته مې په لوړه پسته توشکه راچپه کړه، د نيم ساعت لپاره مې ښه اړخ په اړخ ورغړوه، رورغړوه، اندام په اندام مې چاپې کړه، ان تر دې چې نازک کميس او شالوار يې په خولو لانده خوشته شول، دومره مې ګرمه کړه چې نور دې هم له مستۍ خولې رالګولې او زما فشار هم اوج ته رسېدلی و، همدا و چې د کار ورخلاصولو اراده مې يې وکړه، جګ شوم ترڅو وګورم چې د دهليزه ور که خلاص وي؟ قلفک يې کړم، څو وره ته ورسېدم، غرڅه مې هم تر شاه ودرېده، ورته کړل مې:

- ته ننوځه زه واپس درځم د دهليزه ور ګورم چې خلاص نه وي، خو دومره نه پوهېده لا هم جوخته راپسې ولاړه و، ور مې وکتلو قلفک و، بېرته راوګځېدم، دا مې تر لاس راسره راونيوله، دهليزه ته راوتلو يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وره کې مې وروکتل لويه مهمانخانه وه، تر بل وره مې سر ورد ننه کړو دا هم برابر په قالينو فرش اطاق و، ماشوم يې پکې ويده کړی و، دريم ورمې چې راخلاص کړو ډېر يو ښايسته ورکی اطاق و، اطاق په هر صورت يو ډېر ښکلی دوه نفري د خوب تخت پکې ايښی و، چې دا نوعه تختونه ما په ترکي فلمونو کې ليدلي و، مستقيماً لمړی ځل و چې سترګې مې پرې ولګېدې د غرڅه لاس مې لا هم په لاس کې و، همدې اتاق ته ورننوتلو، د ورننوتلو سره سم مې لاس د غرڅې ته غاړه ور تاوکړو، د مچو کولو په پار مې يې خوله په خوله ورکېښوده همدې مچو، مچو کې مې په تخت راړنګه کړه، تخت کې ډېر نرم سپيرنګ کار شوي و، د معمولي خوځېدلو سره يې تر ډېره سرې پورته پورته اچولو، فکر کړم بده ده نور يې له ويلو تېرږم، خلاصه څنګه چې پوهېږئ او تصور کوی هغه هر څه انجام شول، زه خو هسې د کالونو مجرد وم، ولې د غرڅې د مستۍ کچه او جنسي مقامت هم ډېر لوړ و، واقعاً سم يې خولې کړم، لنډه دا چې د نيم ساعت په تېرېدو سره د دواړو د بدن غړي راپسې مړه شول، چې ساعت ته مې وکتل غرڅې ته د پوډر ورڅښلو او نرمال حالت نه يستلو، يونيم ساعت وتلی و، په داسې حال کې چې ياد پوډر تر دوه ساعته زيات اثر نه لرلو، پس له دوه ساعتونو به سړی واپس خپل نرمال حالت ته راګرځېدو، عقل او حافظې يې خپل فعاليت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیلولو ، همدا و ، چې راجګ شوم زر زر مې د جامو په اغوستلو پیل وکړو ، غرخې ته مې يې هم د جامو په تن کولو ووېل، زه ورسره کمک شوم، جامې يې واغوستلې واپس مې دا په تخت کې راخملوله ورته کړل مې:

- ته همدلته خمله ویده شه، ماته به يې ووېل سمه ده، خو احافظه يې ياري نه ورسره کوله، زما خبره به يې له ياده ووتله زه به چې د اتاق تر وره راووتلم، دا به هم له اخیره نیغه راپسې ودرېده، ووېرېدم ترخو هسې نه، زه چې له کور نه ووځم دا هم په همدې حالت بهر راپسې راووځي، مجبور شوم بیا مې د تخت اطاق ته ننیستله، یوه نازکه رختي روجایې په لاس راغله له تخت لاندې په غولي مې يې پښې او لاسونه کلک وروتړل، هرڅو زوروته يې چې ووهل، وس يې ونشو چې جګه شي، د روجایۍ غوټو ته مې غوړشې ورواچولې ترڅو په حال راشي یا هم عقل يې کار وکړي، چې بیا يې په خوله خلاصې کړی شي. دوه ساعتونو یا هم په حال راتلو ته يې ډېر کم وخت یوازې لس، پنځلس دقیقې پاتې وې په اجله لمړي اتاق ته راغلم. واسکټ مې واغوستلو زر زر مې پګړۍ هم له سره تاو کړه، څادر مې په اوږه واچولو ، له وتلو سره مې په مخه کې د وچې میوې له میوه دانۍ نه یو دوه موټې هندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسته او بادام هم جیب کې راسره راواچول، نور په تلوار راووتلم، د دهلیزه له ورنه د بلاک عمومي دهلیز ته په راوتلو سره مې مخامخ د لیف په دروازه سترګې ولګېدې، یو ځل مې کړل، همدې لیف کې بنکته شم، بیا فکر راولویدو، سړیه ! هسې نه برق پرې لاړ شي، نیمايي کې بند پکې پاتې شې، غرځې ته به لکه ترلی چرګ په ګیر ورشې، همدا و چې زینې مې په خوله ورکړې، بلاک کې میشت خلک په مخه راتلل اخترامانه سلام او درناوی یې کولو، عمومي سرک ته په راوتلو سره مې یوه سپینه کرولا راودروله، ځان مې ورخطا کړو، په لارو مې را پام شو، چې اووووو هغه مبایل دې هم راونخیستلو، د غرځې ډېر بنکلی قیمتي آیفون مبایل و، زړه کې مې و، چې وتلم، د لاس د نښې په پار به یې راسره وړم، ولې له بده مرغه اخیر کې د وخت د کمښت له وجه وارخطا شوم پاک مې له یاده ووتلو. خو په هر صورت کور ته لا نه وم رارسېدلی چې جیب کې مې د مبایل کړنګار شو، راومې یستلو غرځه وه، ممکن همدا شیبه به راپه حال شوې وه، څنګه یې چې لاس او پښې خلاص کړي و، فوراً یې زنګ راپسې راوکړو، تر ډېره مې مبایل وکړنګېدو پرې اوکې مې نه کړو، ددې زنګ تر قطعه کېدو وروسته یې بل زنګ وکړو، بل یې وکړو، لنډه دا چې دریم زنګ مې یې اوکې کړو، له اوکې سره مې غږ پرې وکړو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سلام عليکو !

- آ مرګ سلام ! آ درد سلام ! سلام دې ستا سر وخوري !

ای پر پدر دې لعنت شه !

تف لعنت دې په ګيره، لعنت دې په پګړۍ، لعنت په هر امارتي وحشي، دلته د روسانو سفارت دی د فوځيانو له مخې سره يې ښکته پورته کېږم، دلته جمهوريت و، دېموکراسي وه، د پنځوسو کفري هېوادونو عسکر ګرځېدل مګر هېچا مې داسې د عزت رانه لوټولو هڅه ونکړه، لکه څنګه چې نن د اسلام د دعايانو په نوم تاسو دې دجال ښکر رانه لوټ کړو، د ښځې غوسه لحظ په لحظ زياتېده، زه هم ورته غوږ وم، ترخو پرېږده بېچاره چې لږ د زړه درد يې سپک شي، لنډه دا چې ان اميرالمومنين، ريس الوزرا، خليفه صاحب سراج الدين حقاني همداسې نور د امارت مشران يې هم جلا په ډېرو بدو الفاظو راوستايل، پسې زياته يې کړه، په نام ملا، مولوي، شيخ، ګيرور او پګړۍ واله دې پر پدر لعنت شي، د کوخه ډبو سپيو بلا دې درواوړي، نور يې زه هم تنګ کړم همدلته مې مبايل پرې ورقطعه کړو، زړه کې مې وېل چې اوس دې کار ختم شوی، همدا يو تاوان دې بس دی چې ودې کړو، ځان کفر ته مه اباسه چون واقعي عالمان له شک پرته د محمد ص وارثين دي، دوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکنځلي مستقیماً اسلام مبارک دین ته توهین او کفر دی، همداسې د امارت په مشرانو کې هم ډېر سپېڅلي عالمان او شخصیتونه موجود دي، اما یوازې او یوازې لویه اشتبا یې دا ده، چې حکومتي کارمندان هغه که د هر فکر او عقیدې لرونکي وي، د امارت اسلامي حکومت د پالسۍ له مخې باید ګیره پرېږدي، خولۍ یا لونګۍ یې په سر وي، همداسې نور ځینې شرایط عملي کړي، یعني د دندې په مقابل کې یې تر خوږ ګوته نیسي، اجباري ږیرې پرې پرېږدي، خولیانې یا هم پګړۍ ورپه سره کړي، مصنوعی قاریان او عالمان ترې جوړ کړي، درحالې کې چې زما په شان ډېری یې حتا چې د لمانځه په فرض او سنتو هم شک او رک نه دي، له دې ګیرې او پګړۍ بیا ډېره لویه سوء استفاده کوي، چون عام خلک ددوی له زړه او پرهېزګارۍ څه خبر دي؟ ګیرې، خولۍ، پګړۍ او ظاهري څېرې ته په کتو یې د عالم او قاري په صفت تمام احترام ورته قایلېږي، عتبار پرې کوي، برعکس دوی یې له احترام او باور نه ډېره دردونکې سوء استفاده کوي، مثلاً په جمهوریت کې زما خریلې ګیرې، ستایلي ویښتو او آکشن ته په کتو، هر چا له ورایه پېژندلم، فکر، دینداري هر څه مې ورمعلمېدل، د همغو له مخې یې معامله راسره کوله، د غرځې په شان پاکو ښځو پنځوس مترۍ کې لار رانه چپوله، موټر کې چا مبایل نه راته پرښودو، چې لس روپۍ کرایه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ورنکړه د تونس موټرو ډرېورانو به مې يخن راباندې ځيرولو اما نن د ګيرۍ او پګړۍ برکت و، چې هغه ډرېور د عالم په صفت باور راباندې وکړو، د چالاند موټر سربېره مبايل يې هم راته پرېښودو، خپله د ترافيکو رياست ته ننوتلو، برخلاف ما هم له مساعدې موقع نه په ستفاده نر غوندې ترې ووهلو، زه فکر کړم تر اوسه به ملايانو پسې بد، رد وايي او په ليدلو به يې له خبرې نه استفراق ورځي، نه به هم په ټول عمر بيا ملا موټر ته پورته کړي، همداسې ښنګه مې چې پاس يادونه وکړې، تونس موټر کې چا بې کرايه نه ورم، ولې دا وخت د ښار سره سره قيمتي موټرو کې مفت ګرځېدم، غرڅه مې هم د ګيرې او پګړۍ له برکته ښکار شوه، کنه هغه د چا خبره ملا او دومره بخت. يعنې له شک پرته د امارت مشران په دې برخه کې ډېره لويه سهوه کوي، چون په ځاى ددې چې د دندې مقابل کې يا هم کوم بل مستقيماً فشار پرې راوړلو په وجه يو ځوک د ګيرې پرېښودلو، خولۍ يا هم پګړۍ پرې په سر کولو، ځان پرې په شريعت برابرولو ته مجبور کړي او ځيګر کې يې د ديني علم ټکى نه وي، دې ته د زور مسلمان وايي، په زور د هر مسلمان نتجه داسې وي، لکه چې ومو لوستله، فکر کړم زموږ او تاسو مبارک دين اسلام کې هم له همدې کبله په يو چا فشار راوړلو او په زور شريعت ته قايلول منع دي، بدعت دى او نه هم په هغه ګيره، خولۍ او پګړۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم اجر شته، بناءً په ځای ددې چې دوئ، مستقیماً د کوم فشار له وجې یو څوک د ګېرې پرېښودو، سر پرې پټولو، ځان په سنتو او شریعت جوړولو ته اړ کړي، باید لمړی درسنیو، سیمنارونو، مسجدونو او بېلابېلو برنامو جوړولو په وسله د خلکو فکرونه او عقیدې جوړې کړي، د ګیرې، پګړۍ او شرعي لباس ثوابونه، فضیلت ورته بیان کړي، ترڅو د خپل ایمان د قوت او عقیدې لمخې ګیرې پرېږدي، ځانونه ظاهر او باطن په اسلام شریعت برابر کړي، پس کله چې یو څوک د خپل سالم فکر او عقیدې لمخې ګیره پرېږدي، پګړۍ ووهي، په ټول تاوان یې بیا افت او فضیلت ساتلو ته هم ژمن وي، اعمال، کردار، ګفتار یې ټول ورسره جوړوي. او که دا حال وي، یوازې ظاهري ګیرو او څېرو ته یې خوشحاله وي، چې ګواکې سخت بې لارې او ګمراهان مو په شریعت برابر کړل، عوض کې خو به مو یې الله ج هرو مرو په دوه سوه حورو باندې ونازوي. بیا هم وایم لویه اشتبا کې روان دي، لرې نه ده چې د همدې بې علمه عالمانو له لاسه به د اسلام مبارک دین د بدنامولو، تر ثنګ، رښتیني معزز عالمان او قاري صاحبان هم په ټولنه کې خپل هغه محبوبیت، مقام او درناوی له لاسه ورکړي، کوم چې د فرد فرد لخوا ورته کېږي، حتا ددې وضعیت په دوام کولو سره به نعوذبالله یوه ورځ په نام شیخ او ملا خلک په کانو ولي. پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ غلا

که څه هم ما د عصري علومو تعلیم کړی، خو دا چې پلار مې مولوي و، د اولاد په صفت یې په موږ هم عقیدوي اثر پروت و، له ماشومتوبه په دې یقین وم، چې حرام مال وفا نه لري، د کور برکت، اتفاق، مینه، محبت، خوشحالي هر څه له منځه وي، همدا سې په کومه حلاله شتمۍ دې چې ګډ شي، هغه هم له ځانه سره لوټ کوي، همدا و چې په یو تجارتي شرکت کې، د یو څه وخت کار کولو په لړ کې د شرکت ریس هم پوره باور راباندې پیدا کړو، البته دا باور یې هسې نه و کړی، بلکې په دنده کې د ورسره نیولو، په لمړیو کې پرته له دې چې زه وپوهېږم، مستقم او غیرې مستقیم یې ډېر تعقیب کړی وم، خو دا چې زه له مخکې نه عقیدوي د غلا او خیانت په وړاندې ډېره حساس وم، کومه ستونزه یې راکې ونه لیده، همدا و چې د کال تر تېردو وروسته د شرکت اویا سلنه مالي چار زما او زما د یو بل همکار صمیم په واک کې راکړل شوي وې، له یادولو دې پاتې نه وي، که څه هم ما لیدو چې صمیم یو څه ونډ وهلو، یعني په هډو پوره پاک نه و، خو دا چې د یو پاک نسان په تمثیل کولو کې ډېر ماهره و، همدا وجه وه، چې نسبت ماته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرکت د رېس ډېر باور تر لاسه کړی و، ان تر دې چې که ما یا کوم بل چا یې شکایت هم کړی وی، ممکن د رییس لخوا د دروغجن په صفت له دندې ګوښه شوی وی، چون ځنګه مې چې وړاندې وویل یوخوا صمیم د رییس په وړاندې د ډېر عالي تمثیل کولو وړتیا درلوده، بلخوا رییس ډېر خوشباوره او صادق انسان و، ټوله دنیا یې د ځان په شان لیده، د چا په دوه رنګۍ نه پوهېدو، همدا و چې صمیم ته هم د سوء استفادې ترې کولو ښه زمینه برابره وه، د شرکت له نرخ نامې نه به یې چې سوداګریز توکي یوه، روپۍ هم په مشتریانو لوړ وپلورل، بیا به هم ده ته ډېرې پیسې پکې پاتې کېدې، که څه هم ده مستقیماً د شرکت له مال نه غلا نه کوله، صرف د رېس په پټه یې توکي د شرکت له بیه په مشتریانو یوه، دوې روپۍ قیمته پلورل اضافه پیسې یې خپل جیب ته اچولې، خو عین حال کې له شرکت سره هم لوی خیانت و، ولې چې په دې کار سره یې شرکت د نورو متقاربو شرکتونو سره په رقابت کې پاتې راتلو، مشتریان یې له لاسه ورکول، دا عمل ما هم پرته له کومې ستونزې کولی شوی، ممتا لکه ځنګه مې چې لمړیو کې وویل، زما په نفسي خواهشاتو تر ډېره دیني عقیده غالبه وه، د احادیثو او نورو الهي نسخو د حوالو له مخې د غلا یا هم حرامو د خوړلو له عواقبو زیات وېرېدم، لنډه دا چې دې وضعیت تر ډېره دوام وکړو، ان تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صمیم ښه نوی د وخت ماډل بالا فرونر موټر واخیست کابل کې یې کور او همداسې د هرې ورځې په تېردو یې ژوند رنګ راوړلو، د صمیم د زندګۍ جوړېدو ته په کتو، څنګه چې یو متل هم دی: له چا سره چې اوسې په خوی به د هغو شې. کرار کرار وخت ناوخت زما ذهن کې هم راګرځېده: سړیه! خلکو ژوندونه جوړ کړل، ځانونه یې د موټرو او بلاکونو څښتن کړل، کلي کور، خپل او پردي یې ټول په عزت او درناوي ورته قایل کړل، ته به تر څو په پردیو مزدور کې سپیره میره لکه شخاړی لګیا یې؟ یوازې خپل معاش ته به دې اړولي وي، هغه هم څو یو معاش اخلې بل مو خوړلی وي، پس هر وخت به دا موقع نه وي، راشه لاس واچوه، لکه صمیم ژوند جوړ کړه، بیا که کومه ورځ له شرکت نه بېکاره هم شې، ارمان به دې نه وي او نه به هم دوهمه ورځ له اقتصادي مشکلاتو سره لاس او ګرېوان کېږې، پیسې به لرې خپل شخصي کار او بار به پیل کې. خو بلخوا به مې چې خپل عالم پلار، د پاني دنیا دوې شپې ژوند، مرګ، قبر او اخیرت کې سوال او جواب ته وکتل، د بدن اندامونه به مې وربرډ بدل، لاحوله ولا قوة... به مې وویل، چپ لور ته به مې لاړې تف کړې، همدا و چې د غلا کولو له ارادې به تېر شوم، اما ساعت دوه ساعته پس به مې بیا ذهن کې شیطان کافر کار شروع کړو: رنګا رنګ وسواس به یې پرې رااورول، ګویا موقع مه ضایعه کوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اینده دې جوړه کړه، تر کومه به همدا معاش وي او ته به دې د کورنۍ ورځنی ژوند مخ ته پرې وړې،؟ فرض کړه سبا بې کاره شوې، پنځمه ورځ دې کور کې اوړه نشته، دسلو نورو اقتصادي ستونزو سره ګیر یې، که مریض یا هم خدا ینا خوسته جوړ ناجوړ درته پیښ شي، څنګه به یې کوې؟ د هغه ورځې غمه دې وخوره، څه له ریس نه خو یې نه غلا کوې، تجاران ستا په یوه دوې روپۍ خبر هم نه دي، نه یې سرمایه پرې کمه، زیاته کېږي....

همدې ذهني کشمکش کې څو میاشتې نورې هم تېرې شوې، بلاخیره د شیطان دوښمن غلبه راباندې غالبه شوه، په لمړي قدم کې مې شل زره پېټۍ (کارتن) یو مزاري تجار ته په شپږ سوه څلور اتیا (۲۸۴) افغانۍ حساب کړې، درحالې کې چې د شرکت لخوا په نرخ نامه کې د یوې پېټۍ قیمت (۲۸۲) افغانۍ تعین شوی و، ریاست ته مې یې د خپل نرخ شپږ سوه دوه اتیا (۲۸۲) افغانۍ لمخې راپور تېر کړو، څلوېښت زره (۴۰۰۰۰) افغانۍ ماته پکې پاتې شوې، همداسې درې ورځې وروسته مې یو بل ونډ ووهلو، دېرش زره (۳۰۰۰۰) افغانۍ په دې کې هم راته پاتې شوې. خو بدبختانه په همدې مابنام برقو کې څه ستونزه رامنځ ته شوه، برقي په رخصتۍ کورته تللی و، زه ورغلم ترانسپرمر ډېر لوړ و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمړی په دیوال وروختلم، بیا له لاندې یو بل ملګري بیلر راکړو، هغه مې هم د دیوال له پاسه کېښنودو، ورپورته شوم، که څه هم پرې پوهېدم نه، خو هلته څو پیوزونه و، ماویل که په دې کې کوم یو پورته شوی وي، واپس به یې ښکته کړم، چې ومې لیدل، رښتیا هم یو پیوز پکې پورته و، ګوته مې وروړه راښکته مې کړو، وتومات ببرته پورته شو، تکرار مې دا کار وکړو بیا هم پورته شو، دریم ځل مې ګوته کلکه پرې ورونیوله، له همدې سره لکه د راکیټ پیر، ډېر لوی دز شو، شارتي یې وکړه له ټول تراسپرمر نه سرې لمبې جګې شوې، زه برق ونیوم، په ډېر شدت سره یې تقریباً لس، دولس متره لرې وار کړم، لاندې د حویلۍ منځ کې د پاخو مزایکو له پاسه پرمخې ولګېدم، نور په ځان نه یم پوه، روغتون ته نارسېده په هوش راغلم، خو وضعیت مې ډېر خراب و، له غوږنو، خولې او پوزې مې وینې رابهېدلې، له سلو رګونو مې په یوه رګ کې هم نه تېرېده، چې جوړ به شم، سل فیصده په دې یقین وم، چې د ژوند وروستۍ شیبې مې دي، زر زر مې استغفار کلیمه تکراروه، چون دا هر څه مې په شرکت کې د خیانت او غلا کولو له وجې د الله ج لخوا عذاب ګڼلو او تر څنګ یې زړه کې راتېره شوه: سړیه ! دا هم شاید الله ج د خپلې مهربانۍ له مخې یو فرصت راکړی وي، چې په هوش راغلم، تر هغو چې ساه مې خېژي، خیر که دنیایي لوی شرم هم دی، له ما نه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې پاتې دي، څو د اخيرت پېټې مې هم نه شي، بايد په هره طرقه چې کېږي زر تر زره له ريس نه بښنه وغواړم او زما د اوسېدو اوتاق کې د هغه اويا زره (۷۰۰۰۰) غلا کړو پيسو ځای هم ورته وښيم، ترڅو وايې خلي، همدې انديښنه کې روغتون ته ورسېدو، ډاکترانو سم دلاسه څو نوعه پيچکاری راکړې، سيروم يې راته ولګول، خو زما وضعيت لا هم ښه نه و، وجود مې سخت درد کولو، له خولې او پوزې مې وينې راتلې، شيبه په شيبه مې د بدترۍ احساس کولو، اما تر دې ټولو زيات غم د ريس نه د بښنې غوښتلو او هغه پيسو ادرس ورکولو و راسره، چې همدې وخت کې له ماسره د پايواز په صفت راغلي د شرکت يو کارمند ملګري ته مو زنګ راغلو، له خبرو يې پوه شوم چې ريس دی، زما پوښتنه يې کوله، ملګري مې ورته کړل: په هوش راغلو، خو د بدن له درده فرياد کوي، له خولې او پوزې يې لا هم وينه ځي...

ملګری مې د سترګو په اشاره پوه کړو، چې ګويا ګوشي ماته راکړه، د ريس سره يو دوې خبرې کوم، ګوشي يې راکړه ريس کړل: څنګه يې؟ په ډېر زور مې صرف دومره ورته وويل: جوړېږم نه ريس صيب! صرف يوه خبره مې واوره، په تول ددې دريو کالونو کې چې کار مې درسره کړی، يوازې په تېره هفته کې يو خيانت رانه شوی، مال مې له نرخنامې دوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ قیمته وپلورلو، هغه زیاتې پیسې یې ما واخیستلې، اویا زره (۷۰۰۰۰) افغانۍ دي، څوک ورولېږه زما اتاق کې، په میخ راځوړند بیک کې مې سپین رنګې قات کړي پاک کالي دي، د هغه کالیو د ځنګ جیب کې مې ایښې، وایې خله، نور مې که یوه روپۍ درنه غلا کړې وي، یا مې یوه ذره خیانت کړې وي، مه مې بښه، صرف د همدې یو ځل تېروتنې مې د زړه له خلاصه بښنه راته وکړه.

ریس خدایزده څه وویل؟ خو نور ما کې د خبرو اورېدلو او کولو سیک نه و، مبایل مې له لاسه وښویدو، د شدید درد له وجې د لنډ وخت لپاره بیا بې هوشه شوی وم، نه پوهېږم چې مبایل به همغه وخت کې قطعه شوی وي، که پایواز به مې ورسره غږدلی وي؟ خو په هر حال، په دوهم ځل هوش راتلو سره مې یو ځل بیا د وصیت په پار مور، پلار، کورنۍ ته د پیام پرېښودو په بنه، نمورې پایواز هلک ته په ټول وس او زور زګیرویو، زګیرویو کې دوې درې مخصوصې خبرې هم وکړې، نور سترګې راپسې راپټې شوې، خو سره ددې چې ما هره راتلوونکې دقیقه د خپل ژوند وروستۍ لحظه ګڼله. ولې الله ج وېل چې نه، ته راځه زما اراده بل څه ده. خلاصه دې د کوما حالت او شدیدې ځان درديې تر سهاره دوام وکړو، کله په هوش کله بې هوشه. سهار چې سرطبیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو، څو نوع معاینات یې راباندې وکړل وېل یې: د بدن سطحې عضلات دې چاودلې، ځان دردې او خون رزې دې له همدې وجې ده، نور خاص مشکل نشته، دوا درته لیکم له دې سره به دې انشاءالله دردونه ارام شي، رښتیا هم د دوا تر استعمالو وروسته مې وجود ارام شو، د چا خبره ځکه او اسمان مې ولیدل، لنډه دا چې تر دری ورځې وروسته، که څه هم بدن مې زخم زخم و، مګر بیا هم الحمدالله له روغتون نه د رارخصتېدو په محال پخپلو پښو راوتلم، ترکوره مو، یا هم له هرات نه تر وردګو یوه شپه او ورځ د موټر لاره وه، بلخوا چې سهار وختې ټکټ وانخلې په نیمه ورځې کې موټر هم نه پیدا کېدو، مجبور وم، شرکت ته ولاړ شم، سره ددې چې د ریس لخوا د سختې بې ابۍ ویره هم راسره وه، له بې ابۍ نه یې هم دومره نه وېرېدم، لکه ترې شرمېدم چې، بلخوا دغه روغتون ته راسره تللې هلک ته مې د وصیت په صفت خپلې کورنۍ ته د پیام پرېښودو په پار چې کومې خبرې کړې وې، ډېر پرې پښېمانه وم، ولې چې هغه زموږ د کورنۍ شخصي خبرې وې، په هر راز شرکت ته تر رسېدو وروسته، خپل اتاق کې وغزېدم، په وره کې مې ریس، تر سترګو، سترګو کېدو، چې ګویا اوس به راځي، اوس به راځي، همداسې شوه تر څو مې دمه جوړېده چې یو هلک یې راولېږلو، کړل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ریس صیب وایي: که ریاست ته راختلی شې؟ یو ځل راشه!

د هلک تر رخصتولو وروسته مې زر زر کالي بدل کړل، سل زړونه مې په زړه کې کېښودل، پسې وروان شوم، فکر مې کولو چې ممکن ډېر سخت مې بې ابه او له دندې مې هم منفک کړي، ددې علاوه د هر قدم په وراخیستلو سره مې له شرمه غوښې توېدې، خلاصه د وره له ټک ټک وروسته، په ټیټو سترګو ریاست ته ورننه وتلم، سلام مې واچولو، پرته له دې چې ریس ته وګورم، هاخوا کوچ کې کېناستم، ریس کړل:

- ځنګه دی تکلیف دې؟

- شکر دی ریس صیب! اوس ښه یم!

- څه ښه یې، چې ښه یې، زه به هم نور څه نه درته وایم ځکه چې خدای ج سزا درکړه، مګر کومې پیسې دې چې غلا کړې، هغه زما نه بلکې د هغه تجارانو دي، کوم چې مال دې له خپلې بیه نه لوړ ورکړی، هغه مالي ته ورکړه ترڅو واپس یې پرې وسپاري، له ما سره دې صرف نمک حرامي او ستر خیانت دا کړی، چې په دې کار سره دې، د تجارانو په وړاندې د شرکت باور سخت زخمي کړی، که د نورو شرکتونو نرخ نامې یې کتلې وي، ممکن بیا ببخي رانشي. خو په هر حال ته دې اوس کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شه، یوه هفته وروسته، چې څه نور هم ښه شوې بیا راشه، تر هغو به زه د ځینو تجارانو سره هم تماس ونیسم، ثو راته معلومه شي چې رښتیا دا دې لمړی ځل و، یوازې همدې دوه تجارانو ته دې مال قیمته ورکړی، که له مخکې نه پرې روږدی یې؟ کله چې واپس راغلې نورې خبرې به بیا همغه وخت کو.

په ښکته سترګو مې ارام ووېل:

- سمه ده ریس صیب! نور د څه ویلو جرئت نه و راپاتې، له همدې سره راجګ شوم، پرته له دې چې ده ته وګورم، د خدای پامان په ویلو سره له ریاست نه راووتلم، په کور کې تر یوه هفته رخصت تېرولو وروسته چې واپس شرکت ته ورغلم، رښتیا هم ریس له ډېری تجارانو سره تماس نیولی و، دا ورته معلومه شوې وه، چې ان له دوه کاله وړاندې په تجارانو مالونه له نرخنامې قیمته پلورل شوي و، خو ښه و هغوی ته په ورکړل شویو، ټولو بوجکونو د صمیم لاسلیک و، زما لاسلیک یې صرف په همغه دوه بوجکونونو مندلی و، کوم چې له مخکې مې یې اقرار کړی و، په دې سره یې صمیم همغه ورځ له دندې ګوښه کړی و، زه چې د شنبې په ورځ ځنګه وروسېدم، ریس راته کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سره ددې چې د بنبلو سرۍ ته هم نه یې، خو دا چې همدا دې لمړی خیانت و، وړاندې مې کوم ثبوت درباندې پیدا نه کړو، دوهم دا چې مخکې له مخکې دې خپله اقرار وکړو او غلا کړې پیسې دې هم تحویل کړې، چې دا خپله د شیطان لخوا دوکه شوی، یو نیک انسان خاصه ده. پس یو چانس بیا هم درکوم، خپله دنده دې مخ ته یوسه، په اخطاریزه بڼه یې پسې زیاته کړه: مګر باخبر! چې بیا داسې څه نه ووینم او نه یې واورم.

نور رانه روان شوم، که څه هم پخپله دنده کې په پاتې کېدو خوشحاله شوم، خو هغه پخوانی باور مې له لاسه ورکړی و، ډېر خجالت وم، په مات زړه مې خپله دنده مخ ته وړله، وخت ناوخت به زړه کې راتېرېده: خدای پاک هم قربان شم، خلک لسګونه مړي وکړي، مالونه یې لوټ کړي، صمیم کالونه کالونه زما تر سترګو لاندې غلا وکړه، سمه زندګي یې پرې جوړه کړه، لا هم سرې سترګې ګرځي.

فقط ته وا د خدای ج دا عدل او نصاف یوازې زما لپاره دی، په دوهمه ورځ یې څه عمل راسره وکړو؟ لمړی یې هغه شان په ځمکه وویشتلم چې تر مرګ یې پورې، راورې کړم، بیا یې په خپله غلا اقرار راباندې وکړو، په شرمو یې وشرموم، تر نن سترګې نشم پورته کولی. دا څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګه عدالت دی؟ چې يوازې په ما او زما په شان يو نيم بل بچاره پلې کېږي، هغه چې مليونونه غلاوې کوي، قتلونه يې وکړل، په سل او زرو نورو وحشتونو کې لاس لري، هېڅ تکه نه پرې رالوېږي، مستې مستانه ګرځي.

همداسې او دې ته ورته ګېلې، نعوذ باالله، د خدای ج په عدالت او انصاف باندې شک او بدګوماني مې په ذهن کې تاوېده، شپې ورځې، مياشتې وې، په همدې ډول تېرېدې، دې وضعيت ډېر وخت دوام وکړو ان تر دې چې يوه ورځ خبر شوم: صميم موټر ټکر کړی، يو زوی او ښځه يې پکې مړه دي، خپله تر ملا ښکته فلج شوی. سم د لاسه مې الله ج ته سجده وکړه، ددعا په بڼه مې کړل: قربان دې په ما باندې له خاصې مهربانۍ ربه! هزار بار شکر چې زما دې په لمړي سر کې مخه ونيوله، وخت دې رانکړو ترڅو د صميم په شان هم مې د اخيرت پېټی درونډ کړی وی او هم مې په دنيا انجام همغه حرام مال د ځان په شمول د ټولې کورنۍ د داسې سخت او دردونکي هلاکت سبب شوی وی، چې د انسان تر زغمه لوړ وی، له شک پرته ستا بندګان نه پوهېږي، مګر ستا په هر څه کې حکمت او د دوی لپاره خير دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه:

درنو لوستوونکو ! که د کتاب په اړ څه و یل لرئ؟ مهرباني وکړئ، په لاندې آدرسونو یې له لیکوال (محمد نعیم وردګ) سره تماس نیولی شئ.

برېښنالیک: www.naeem.afghan@gmail.com

واتساف نمبر: 0747743091

د فسبوک پاڼه: نعیم جان بوډا

وما علینا الا بلاغ المبین

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library